

Đại Ca Học Đường (Náo Loạn Trường Sca)

Contents

Đại Ca Học Đường (Náo Loạn Trường Sca)	2
1. Chương 1: Trường Học Mới	2
2. Chương 2: Bỏ Trốn	4
3. Chương 3: Kế Hoạch Bỏ Trốn	6
4. Chương 4: Chiến Tranh Vật Vã	8
5. Chương 5: Náo Loạn Sân Bay	10
6. Chương 6: Về Nước	12
7. Chương 7: Tìm Phòng	14
8. Chương 8: Sự Cố	16
9. Chương 9: Mất Tích	17
10. Chương 10: Lại Mất Tích	18
11. Chương 11: Đứa Trẻ Lạc Mẹ	19
12. Chương 12: Bảo Mẫu Vylee	21
13. Chương 13: Đứa Trẻ Lạc Đường Vylee	22
14. Chương 14: Bắt Cướp	23
15. Chương 15: Gặp Lại Cố Nhân	25
16. Chương 16: Cho Tôi Nằm Một Lát!	26
17. Chương 17: Trở Về	28
18. Chương 18: Nhà Mới!	29
19. Chương 19: Nhìn Trộm	30
20. Chương 20: Nhận Lớp	32
21. Chương 21: Đại Ti Học Đường	34
22. Chương 22: Mắng Không Thương Tiếc	35
23. Chương 23: Gây Rắc Rối	36
24. Chương 24: Trò Quậy Phá Của Sư Tử	38
25. Chương 25: Bị Phạt	39
26. Chương 26: Style Tóc Mới	41
27. Chương 27: Tìm Ra Hiện Tượng Mới	43
28. Chương 28: Hẹn Hò!	44
29. Chương 29: Hẹn Hò! (tiếp Theo)	46
30. Chương 30: Ghen Sao? Không Có!	47
31. Chương 32: Giả Tạo!	49
32. Chương 33: Gây Nhau Nảy Lửa!	50
33. Chương 34: Nụ Hôn Bất Ngờ!	51
34. Chương 35: Sự Dịu Dàng Chưa Từng Có!	53
35. Chương 36: Lý Do Nghỉ Học!	55
36. Chương 37: Thăm Bệnh!	57
37. Chương 38: Nấu Cơm Đến Bỏ Nhà Đi!	58
38. Chương 39: Ăn Sáng!	60
39. Chương 40: Nhờ Giúp Đỡ	61
40. Chương 41: Vị Khách Đến Chơi Từ Sáng Sớm!	62

41. Chương 42: Cậu Nhóc Khó Chiều!	64
42. Chương 43: Giam Lông!	66
43. Chương 44: Đứa Con Từ Trên Trời Rơi Xuống!	67
44. Chương 45: Chúng Ta Là Gia Đình!	69
45. Chương 46: Trả Về Nhà!	70
46. Chương 47: Trò Chuyện	72
47. Chương 49: Tình Cảm Đích Thực	74
48. Chương 50: Cảm Giác Thất Tình!	75
49. Chương 51: Tôi Sợ Đó Thì Sao!	77
50. Chương 52: Kèm Cặp!	79
51. Chương 53: Luyện Thi!	81
52. Chương 54: Thi Đại Học!	82
53. Chương 55: Náo Loạn Phòng Thi!	83
54. Chương 56: Kết Quả Thi Đại Học!	84
55. Chương 57: Định Hướng Cho Tương Lai	86
56. Chương 58: Tôi Buông Rời!	87
57. Chương 59: Sự Xa Cách Đến Kỳ Lạ!	89
58. Chương 60: Chương Kết!	91

Đại Ca Học Đường (Náo Loạn Trường Sca)

Giới thiệu

Đây là một câu chuyện học đường độc đáo mà tác giả muốn giành riêng cho độc giả có những giây phút

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dai-ca-hoc-duong-nao-loan-truong-sca>

1. Chương 1: Trường Học Mới

“Đây là cái gì?” Một cô gái có gương mặt thuần khiết bước xuống xe, đôi kính râm trên khuôn mặt không làm che đi sự xinh đẹp của cô. Cô mặc chiếc quần jean bó cùng chiếc áo sơ mi trắng trong rất cá tính “Thưa tiểu thư! Trường học mới!” Người tài xế kính cẩn nói.

Cô gái mỉm cười rồi bước vào. Vừa bước vào cô đã trở thành trung điểm của cả trường hàng ngàn ánh mắt đổ dồn về cô. Ngưỡng mộ cũng có, thần tượng cũng có và đặc biệt là cực kỳ nể phục.

“Hiệu trưởng chào thầy!” Người quản gia nể phục nói “Ừ! Chào! Đây là...” Hiệu trưởng liếc mắt nhìn qua cô gái đang ngồi trên ghế đôi kính râm vẫn còn ở trên khuôn mặt “Vâng! Đây là tiểu thư của chúng tôi cũng là người đã nộp hồ sơ vào trường này cách đây một tuần trước Vũ An Thy!”

“À! Là học sinh mới sao? Chào em!” Thầy hiệu trưởng nhìn cô “Khỏi chào hỏi gì hết! Lớp tôi đâu?” Cô đứng lên nói trong sự ngỡ ngàng của cả quản gia và thầy hiệu trưởng ‘Con bé này một chút lễ độ cũng không có! Thế nào cũng làm náo loạn cả trường cho xem!’.

Vylee bước ra từ phòng hiệu trưởng rồi rảo bước đi tham quan trường. Vừa đặt chân lên lớp học đã làm ra một tiếng “Ồ!” Đáng kinh ngạc. Cô quay sang nhìn người quản lý “Haly đâu?” Giọng nói đầy kiêu ngạo, lạnh lùng.

“Thưa cô chủ! Tiểu thư ấy cũng mới chuyển trường ngày hôm nay! Có lẽ là chưa đến!” Nói rồi cô quay lưng bước vào lớp ngồi chễm chệ ngay bàn cuối lớp, mắt kính râm giờ này mới được tháo xuống. Gương mặt baby đến nỗi khiến người khác phải ngơ ngàng.

Một lát sau cửa lớp lại xuất hiện thêm một người. Cô gái có dáng người cao ráo, thanh tú bước vào. Đầu đội nón lưỡng trai cá tính, quần bò bó sát tạo nên một đường cong quyến rũ. Chiếc áo sơ mi trong cùng áo khoác jean ở ngoài càng làm tăng phần cá tính trong cô.

Đeo kính râm, hất mặt hiên ngang đi về phía trước. Vylee từ cuối lớp nhìn lên không khỏi cười khẩy ‘Đại tỉ mới nào của trường ta đây!’ Cô gái có dáng người đẹp như siêu mẫu đó bước vòng quay lớp rồi dừng lại ở bàn cuối.

“Vylee! Chào!” Giọng nói pha chút lạnh lùng quen thuộc khiến cô ngây người, giật mình nhìn lên “Cô là...” Vylee đưa ánh mắt dò hỏi “Mới có ba ngày đã quên mình! Cậu hay thật!” Cô gái tháo kính râm ra, lộ gương mặt hoàn mỹ trong mọi góc nhìn.

“Royjee!” Cô ngạc nhiên nói “Ừ! Xem như cậu giỏi! Mình vì cậu mà bị ba mắng té tát mới được về đây học đó chứ!” Cô mỉm cười rồi đẩy ghế ngồi cạnh.

*Royjee : Thái Nguyệt My mười bảy tuổi là con một của tập đoàn công nghệ Gia Thái. Chiều cao 1m70, là hotgirl của nhiều tạp chí nổi tiếng. Cá tính, mạnh mẽ và là siêu quậy nổi tiếng của nhiều trường học. Xinh đẹp và lạnh lùng luôn là tính cách của cô.

“Haly đâu? Cậu ấy chưa đến à?” Royjee nhìn cô “Tớ nghe đâu mấy hôm trước cãi nhau với ba cậu ấy rồi biến mất dạng luôn cho đến hôm nay này!” Vylee ngồi gác chân lên bàn nhìn cô nói.

“Này! Ai lại ngồi nói xấu bạn bè thế kia!” Giọng nói quen thuộc đầy nữ tính vang lên trước cửa lớp. Cô gái có mái tóc hạt dẻ xõa ngang lưng cùng chiếc váy đen đến đầu gối trong rất nữ tính. Gương mặt xinh đẹp, baby đến chết người.

Vylee khẽ nở một nụ cười còn Royjee thì sắc mặt vẫn lạnh băng “Hai người bình thần quá nhỉ? Có biết tôi vì hai người mà chịu bao nhiêu trận không? Bị mắng đến té tát mới chuyển trường đến đây đây!” Cô gái tỏ vẻ bức xúc nói.

“Thôi được rồi Haly! Bọn tớ xin lỗi!” Vylee điềm đạm nói.

*Haly : Huỳnh Nhã Hân mười bảy tuổi, cao 1m65. Thiên kim tập đoàn Huỳnh Thị. Từ nhỏ được cưng chiều nên hơi điệu đà và rất nữ tính. Tính tình vui vẻ, điệu đà nhưng không kém phần quậy phá. Xinh đẹp, nữ tính và cực kỳ baby.

“Vylee! Hai cậu không đến à?” Haly thắc mắc nhìn cô “Mình e rằng anh ấy đang giải quyết rắc rối ở nhà rồi!” Cô điềm tĩnh nói.

.....

7 giờ tối tại Mỹ...

“Con hay lắm rồi! Dám để cho em con về Việt Nam! Muốn làm gia đình mình nổi càng thêm nổi có phải không?” Vũ Tổng Huy tức giận nói.

“Con cũng đâu có muốn! Dù gì ở đây cũng có trường nào chịu nhận nó đâu! Thôi thì cho nó về Việt Nam! Không chừng tình hình sẽ khá hơn!” Cậu con trai lém lỉnh nói.

“Mày muốn nó dở nóc trường đi luôn mày mới vừa lòng phải không? Ở đây còn không trị được nó, cho nó về đó chẳng khác nào góp quân địch vào nước nhà hả con!” Ông tức đến muốn nổi gân xanh.

“Ba cũng đừng tức quá! Chuyện này cũng bình thường mà, cũng đâu phải là lần đầu tiên đâu!” Anh nhìn ông với cặp mắt như đó là điều dĩ nhiên.

“Được rồi! Con bình thường! Vậy ba cho con bình thường! Tháng này không được ra ngoài, khóa luôn tài khoản. Để rồi xem anh em tụi bây còn làm gì để chóng đối. Có thằng anh như con nên nó mới lộng hành như vậy nè!” Vũ Tống Huy tức giận, quay người bỏ lên phòng..

“Ba...” Anh gọi trong vô vọng.

* Kynlee: Vũ Minh Thiên. Mười tám tuổi, là anh hai của Vylee, cực kỳ cưng chiều em gái nên hạ xuống một tuổi để học cùng em. Là bạn thân của Zinjee, Yue và Venjy. Nam tính và siêu cute với chiều cao ngất ngưỡng 1m80. Thành tích quậy phá cũng không kém gì em gái khi chỉ vì mấy cái thí nghiệm vớ vẩn của anh mà bao nhiêu nhà trường buộc phải đóng cửa.

2. Chương 2: Bỏ Trốn

“Tình hình gì đây?” Vylee đặt cặp xuống nhìn Royjee “Nhà!” Cô chỉ nói vồn vện một chữ “Không có nhà ở à?” Cô gác chân lên bàn đưa mắt nhìn về Royjee “Không phải không có nhà mà là chưa tìm được trong bây giờ!”

“Ra gầm cầu ở đi! Nơi lý tưởng ấy tên thích ả náo như cậu ấy!” Vylee mỉm cười đắc ý “Đùa à? Tớ về nhà cậu ở!” Royjee nói bình tĩnh hơn bao giờ hết trong khi người bên cạnh thì hoàn toàn mất bình tĩnh.

“Này! Đừng đùa chứ! Tớ còn sắp ra đường đấy!” Cô hét hoảng “Thiên kim của tập đoàn Vũ Yên mà ra đường sao? Lừa ai thế?” Haly tiếp lời. “Không đùa đâu! Thật đấy! Ba mình khóa tài khoản rồi mấy cưng à?”

“Thì tụi này cũng thế thôi! Khá hơn chút nào đâu!” Cả hai buồn rầu nói “Chuyến này không lẽ ra ngoài lập cái Bang thật hả?” Vylee lắc đầu.

“Đành chịu!” Royjee nhún vai “Hết cách!” Haly lắc đầu.

.....

6:00 tối tại Mỹ

“Này Kynlee! Sao rồi? Bị tổng cổ ra khỏi nhà chưa?” Đầu giây bên kia nói vô cùng bình thản “Thằng cờ hó, nói chuyện với bạn bè bằng cái giọng đó à? Tao đá một cước đo đường nghe con!”

“Mày không đá thì tao cũng sắp ra thăm đường rồi!” Venjy nói “Sao? Bị ba mày tổng cổ à? Ai kêu đánh nhau nghe con! Cho chờ!” Kynlee cười khoái chí.

“Này thằng khốn! Bạn bè gặp chuyện đi nói bằng cái giọng đó à?” Venjy tức giận nói.

“Venjy đâu rồi? Không phải con lại đi gây sự nữa chứ?” Đầu giây bên kia truyền sang một thanh âm quen thuộc “Mẫu thân mày kím kia! Tự mà lo liệu nha cưng! Anh đây thẳng trước!” Nói xong câu đó bỏ lại anh chỉ còn một tiếng tút....dày.

Venjy: Bạch Gia Huy mười tám tuổi, cao 1m80 cũng giống như cái tên gương mặt cực kỳ baby khiến nữ giới còn phải ghen tị. Giỏi gây sự, đánh nhau và có tính nghĩa hiệp cao. Số lần chuyển trường kỷ luật trong năm 20 lần trong một tháng, là con trai cưng của tập đoàn danh tiếng Bạch Trí (Vậy mà sắp ra đường rồi mấy vị ơi! Khổ ghê!).

“Venjy! Lần này con hay rồi! Để xem trường đâu nữa mà con chuyển! Để xem có ai dám nhận con nữa không?” Bà Bạch mắng té tát vào con trai cưng.

“Sao? Lại gây sự nữa hả? Bạch Gia Huy! Mày phải con trai tao không? Trời ạ! Cha nó phong độ bao nhiêu nó lại lưu manh bấy nhiêu! Mày giống ai vậy hả con?” Bạch Gia Tuấn tức muốn nổi gân xanh.

“Con ba mẹ không giống ba mẹ chả lẽ giống hàng xóm à!” Anh tỉnh bơ trả lời. Sao một lúc, cả không gian chìm vào im lặng. 1 giây, 2 giây, 3 giây.

“Thằng mất dạy! Mày ra khỏi nhà cho tao!!!!!!” Bạch Gia Tuấn hét lớn khiến nóc nhà cũng sắp nổ tung.

Venjoy một phút ba mươi giây phi thẳng ra khỏi nhà “Woa! Lần này lập kỷ lục! Một phút ba mươi giây, hơn lần trước ba giây nhỉ? Có tiến triển!” Anh mỉm cười, lấy lại phong độ bước ra lập cuộc đời mới.

Vừa bước ra đi vài bước đã thấy nhà trước mặt chiến tranh hùng hổ còn hơn nhà anh. ‘Chung cảnh ngộ nhỉ?’

“Ra khỏi nhà cho tao! Trời ơi!” Nghe giọng cũng đủ biết còn ai ngoài Lý Vũ An nữa! Chưa đầy một giây một đồng dép đã phi ra cùng một người con trai về mặt điềm tĩnh còn bỏ tay vào túi quần nữa chứ. So với bên đây xem như anh may mắn.

“Woa! Cũng may còn đôi dép!” Yue mỉm cười nói.

*Yue: Lý Thiên Nam, mười tám tuổi cùng chiều cao ngất ngưỡng 1m83. Gương mặt lạnh lùng, Style Hàn Quốc siêu baby nha. Là một trong những hotboy nổi tiếng, gương mặt sáng giá cho nền điện ảnh nước nhà. Tính cách hơi lạnh lùng với những phát ngôn bí hiểm nhưng cũng không kém phần quậy phá. Là con trai độc nhất của tập đoàn mô tô Thiên Lý.

“Bạn đồng hành nhờ!” Venjoy vui vẻ khoác vai anh “Vui nhờ? Định ra đường lập nghiệp chung à? Nghe có vẻ cũng hay đúng không?” Yue nói.

Bên đây có vẻ thâm hiểm nhưng so với bên này thì...thua xa.

“Này! Vylee! Chẳng lẽ chúng ta phải ra đường thật à?” Royjee thất vọng nói “Vậy cậu nghĩ chúng ta còn đường nào để đi! Lên trời à? Hay tự về nộp mạng! Ý kiến hay nhất của mình là cư trú tại ổ chuột thành phố!” Vylee nói một tuồng khiến cả hai ngơ ngác nhìn cô.

“Thôi bây giờ tụi mình ra đường lập lại cuộc đời mới! Biết đâu sao này sẽ có ba Bang chủ nổi tiếng làm cả người ngưỡng mộ thì sao?” Haly cặp vai hai cô nói “Bang chủ?” Royjee thắc mắc “Bang nào?” Vylee nhìn cô.

“Bang chủ cái bang!” Haly nói tỉnh bơ lặp tức nhận được ánh mắt triều mến của hai cô bạn thân “Khùng nè!” Và cả hai cái cốc vào đầu thật thân thương.

.....

Mỹ...

Sao một hồi rong ruổi khắp các thị trấn, ngõ hẹp của cuộc sống hai anh đã nhận ra một điều “Sao tất cả tao mới thấy chỉ có một người duy nhất để nương tựa!” Venjoy nói đầy thân thương “Đúng! Người đó là...Khỏi tìm tao! Tao ra đoàn tụ với tụi bây đây!” Yue chưa nói hết lời thì phía sau hai anh đã xuất hiện một hình bóng vô cùng quen thuộc.

“Sao mày lại ra đây?” Venjoy ngạc nhiên nhìn Kynlee “Ra đây cho tụi bây khỏi mất công tìm kiếm chứ làm gì?”

“Còn đây là cái gì đây?” Yue thắc mắc hỏi “Hành lý đấy mà!” Kynlee trả lời tỉnh bơ “Sao? Định suy nghĩ đi làm cái bang thật à?” Venjoy lém lỉnh nói. “Thằng khủng!” Kynlee đánh đầu anh.

“Chứ mày định làm gì? Không lẽ định cùng tao cao chạy xa bay à?” Yue điềm tĩnh nói cùng lúc nhận được ánh mắt vô cùng thân thương của anh “Nó khủng tao không nói! Ngay cả mày cũng có vấn đề à? ‘Cao chạy xa bay’ đừng có ý định đó với anh nghe cưng! Đồng tình nè!” Lại thêm một cú chí mạng vào đầu khiến cả hai choáng váng.

“Chứ mày định làm gì?” Cả hai ngơ ngác xoa đầu nheo mày nhìn anh “Bỏ trốn!” Kynlee trả lời tỉnh bơ.

3. Chương 3: Kế Hoạch Bỏ Trốn

“Mày bỏ trốn?” Cả hai ngơ ngác nhìn anh “Ừ!” Kynlee điềm tĩnh gật đầu rồi bỗng Yue và Venjy lần ra cười sắc súa “Nó đòi bỏ trốn!” Venjy nhìn Yue cười nghiêng ngả “Tao nói thật mày đừng buồn! Tao thấy ba mày không bỏ trốn thì thôi chứ cái mặc mày...” Yue ôm bụng cười.

“Cái mặc mày mà đòi bỏ trốn! Người ta bỏ rồi trốn luôn cũng không kịp với mày chứ mày mà đòi bỏ trốn! Nói bị đuổi thì dễ ghe hơn đó Kynlee ạ!” Yue ôm bụng cười nhưng hai anh đâu biết người bên cạnh mặc đã tối sầm lại.

“Vui lắm hả?” Giọng nói đầy nguy hiểm. “Đương nhiên là...” Chợt cảm thấy có cái gì đó không bình thường Venjy và Yue chợt điềm tĩnh lại “Đương nhiên là không vui rồi!” Tĩnh bơ trả lời (Đóng kịch cực chuẩn luôn nha!)

“Hai thằng khốn! Bọn bè chơi vậy đó hả mấy! Tụi bây không đi tao sẽ đi! Đừng đứa nào đi tao nữa!” Kynlee tức giận bước đi “Này! Tụi tao nói chơi mà!” Venjy chợt đuổi theo “Này giận thật à?” Yue cũng chạy theo.

“Mày đuổi rồi tụi tao ở đâu?”

“Không nhà, không nơi nương tựa tội lắm đấy!”

“Này! Chờ với!”

.....

6:00 sáng tại Việt Nam...

“Vylee! Thức đi!” Haly mệt mỏi lay người bên cạnh trong khi mắt cô vẫn nhắm lỳ “Đừng có phá! Thêm chút nữa đi!” Vylee đẩy tay cô ra “Có phải đi chợ đâu mà mặc cả hả?” Royjee hét lớn khiến cả hai giật mình.

“Cậu làm gì thế hả?” Vylee giật mình nhìn cô “Mới sáng sớm có cần phải hét lớn đến vậy không?” Haly ngáp dầy, ngáp ngắn nói “Đúng! Sáng sớm! Các cậu mở to mắt nhìn xem mấy giờ rồi hả?” Royjee bực tức nói.

“Mới có sáu giờ chứ nhiều!” Vylee tỉnh bơ trả lời “Ừ mới có...” Haly định tiếp lời thì cả không gian chợt im lặng. “Sáu giờ!” Vylee lặp lại một cách máy móc “Á! Trời ơi! Trễ học rồi!!!” Haly hét lớn lên.

Thế là hai cô nàng tất bật chạy xuống giường lục tung mọi thứ “Ủa! Mà này!” Vylee chợt ngừng tay khó hiểu nhìn “Tụi mình có phải học sinh cá biệt không?” Cô quay sang nhìn Haly đang tất bật với đồng quần áo.

“Không học sinh cá biệt chứ là gì?” Haly vừa chuẩn bị vừa nói. Chợt cả hai ngừng tay đưa mắt nhìn nhau, một nụ cười bí hiểm bỗng chốc xuất hiện “Haiz! Vậy mà làm hết cả hồn!” Cả hai đồng thanh nói “Học sinh cá biệt mà!” Vylee tỉnh bơ nói “Làm gì quá đáng vậy!” Haly tiếp lời “Ừ! Làm gì quá đáng vậy!”

“Thôi! Ngủ tiếp!” Nói xong cả hai cô nàng chui rúc trong chăn và lại tiếp tục mơ mộng đẹp. Royjee hét nói nổi, chỉ lắc đầu nhìn hai cô rồi bước vào nhà vệ sinh.

Trường SCA....

“Này! Mấy giờ rồi!” Vylee đứng trước cổng trường, khoanh tay nói “8 giờ!” Haly vén tay áo lên xem đồng hồ “Còn sớm nhỡ!” Royjee nhún vai nói “Mới trễ có một tiết chứ nhiều!” Vylee tỉnh bơ.

“Cậu định cúp à?” Haly thắc mắc nhìn cô “Một giây trước tớ đã có ý nghĩ đó nhưng lại nhanh chóng tan biến!” Vylee điềm tĩnh nhìn cô “An Thy từ bao giờ ham học vậy ta!” Royjee không khỏi thắc mắc.

“Không phải là ham học! Mà là có trò chơi rồi!” Vylee nở một nụ cười, cực kỳ bí hiểm. Royjee và Haly khó hiểu nhìn cô, rồi cả ba bước vào trường. Trường giờ này một bóng học sinh cũng không có thể là cả ba cứ từ từ rảo bước, một chút gấp gáp cũng không.

“Này! Sao các em giờ này mới đến trường hả?” Thầy giám thị đưa mắt nhìn “Thì sao? Có ý kiến gì à?” Royjee đến bên, nở một nụ cười nguy hiểm làm thầy giám thị rung cả người.

“Bộp!” Vylee đặt cặp hay nói đúng hơn là đập cặp xuống bàn thân nhiên đưa mắt nhìn lên bảng, bắt gặp ánh nhìn của tụi bạn cô nheo mắt “Sao? Có ý kiến gì à?” Royjee nói.

“Các em hay lắm! Dám đi học trễ còn lên mặt nữa à?” Thầy giáo quát lớn nhưng cả ba thì bình tĩnh hơn bất cứ ai “Ê! Tiết gì thế?” Vylee nhìn qua Haly “Hình như là tiết Hóa!” Nghe Haly nói khoe miệng cô chột nhếch lên “Tiết Hóa sao? Vui vậy!”.

“Đem cái này lên làm quà gặp mặt đi!” Vylee liếc nhìn Haly, cô nhanh chóng đem đặt trên bàn “Cái này...” Thầy giáo dè chừng nói “Mở ra sẽ biết!” Royjee điềm tĩnh nhìn.

Thầy giáo đặt tay, từ từ mở ra thì “Bùm!” tiếng nổ lớn làm cả lớp giật mình còn ba cô được một trận hã hê vui sướng “Các cô...các cô giỏi lắm! Dám chơi tôi như vậy à?” Thầy giáo trong bộ dạng người ma không phân biệt được miệng đầy khói trong khi tóc thì dựng đứng và da Châu Phi.

“Thầy à! Bọn em không cố ý! Chỉ là có thí nghiệm mới cần thầy kiểm chứng ai ngờ lại thành công vượt trội như vậy, có trong học tập chắc thầy không trách bọn em chứ?” Vylee dò chừng.

“Ra ngoài hết cho tôi!!!!!!!!!!” Thầy Hóa hét lớn như muốn dõ luôn cả nóc trường đi trong khi cả ba thì hã hê bay ra không nuôi tiếc. “Này! Quỳ gối dạng này cũng không phải là lần đầu tiên nhỡ?” Vylee nói.

“Thủ sẵn hết rồi nè!” Haly lấy trong cặp ra hai cái nệm lót gối “Hay!” Royjee chột bật cười và không lâu sau đó thầy giáo bước ra với bộ dạng người quỷ khó phân biệt làm cả ba muốn ôm bụng cười “Chào thầy!” Vylee nở một nụ cười vô cùng thân thiện “Thầy khỏe chứ?” Haly tiếp lời.

Thầy giáo tức đến nỗi không nói được gì, quay lưng bước đi “Đi bình an nha thầy ơi!” Royjee ở phía sau còn tiếp lời. Thầy giáo vừa đi khỏi cả ba đã không nhận được mà ôm bụng cười sặc sụa. Diên hết rồi.

.....

8:00 tối tại Mỹ...

“Này! Tụi bây sao lại thành ra cái dạng này!” Zinjee thắc mắt nhìn “Nhờ ai mà tụi tao ra thế này?” Yue gác hai tay lên ghế sofa nói “Không phải mày ban thì tụi tao cũng không ra đường lập cuộc đời mới!” Kynlee tiếp lời.

“Cảm ơn mày cho tụi tao cuộc sống tự lập không cần gia đình nha!” Venjy nói “Này! Ba thằng bây sao lại đổ tội lên đầu một mình tao! Tao làm gì sai nào?” Zinjee tỏ vẻ không hài lòng.

“Mày làm gì sai!” Yue nở một nụ cười nguy hiểm “Nói cho nó biết xem nó đã làm sai!” Kynlee vất chân chéo điềm tĩnh nói “Không nhờ mày thì tụi tao đâu có kiếm chuyện với băng trường mới và gây sự không thương tiếc! Nhờ mày không mà nhà tụi tao bồi thường tiền xây dựng trường không biết là bao nhiêu và nhờ mày một năm tụi tao bị đuổi học 20 lần trong một tháng. Cảm ơn mày nhiều!” Venjy kể tội một hơi khiến Zinjee giật mình.

“Này! Sao có thể trách tao! Bạn bè gặp chuyện không lẽ tụi bây không giúp! Còn tiền đó xem như sung vào công quỹ góp ích cho nước nhà đi! Còn bị đuổi học đối với tụi bây không phải là quá bình thường rồi sao? Mà này! Tao cũng bị chịu thiệt hại không ích nha! Nếu ba tao ở nhà không chừng người ngủ gầm cầu đêm nay không phải ai khác mà là tao này!” Zinjee tức giận nói.

“Không nói nữa! Mày định chịu trách nhiệm với tụi tao sao đây?” Yue điềm tĩnh nói làm cả ba ngơ ngác “Này! Yue, nhiều lúc tao có nghi ngờ nha! Liệu giới tính mày có bình thường như bao người không? Hay là bị khiếm khuyết vài chỗ rồi!” Zinjee ngơ ngác nói. (Tại anh ấy baby như con gái nên bị hiểu lầm ấy)

“Khiếm khuyết hả?” Yue chột nhếch môi “Thằng khốn nạn! Khiếm khuyết cái đầu mày! Có cần tao trình bày phẩm chất quý ông ày xem không?” Yue đánh vào đầu Zinjee tức giận nói.

Còn Kynlee và Venjy thì bật cười bởi cái câu ‘Phẩm chất quý ông’ nghe thật kinh tởm! “Này! Vậy bây giờ tụi bây muốn sao?” Zinjee xoa đầu, khó chịu nhìn cả nhóm.

“Bỏ trốn!” Cả ba đồng thanh “Gì? Muốn bắt cóc tao à?” Zinjee giễu cợt nói “Không ngờ sắc đẹp tao không giới hạn đến nỗi cả ba thằng bây muốn chiếm làm của riêng luôn à? Đúng thật là! Vậy thì tiếc cho nhân loại quá nhỉ?”.

Cả ba chợt mỉm cười nguy hiểm “Thằng điên!” Và thế là Zinjee nhận được ba cái cốc vào đầu “Này! Không đùa nữa! Kế hoạch thì tụi tao lập ra rồi! Còn đi hay không đều tùy thuộc vào mày!” Kynlee nhìn anh về thân thương.

“Mà tao thấy mày không đi cũng không được rồi vì vừa rồi tao có điện cho ba mày!” Venjy mỉm cười nguy hiểm “Mày sẽ không nói bậy bạ gì chứ?” Zinjee dè chừng nhìn anh.

“Đương nhiên tao sẽ không nói bậy! Tao chỉ nói là ‘Bác ơi bác về sớm đi thằng Zinjee nó sắp dỡ nóc nhà bác ra rồi kìa! Tiền bồi thường nhà trường cháu e rằng kết sắc nhà bác chắc cũng không đủ dùng và con trai của bác rất giỏi hiện giờ mọi trường đều từ chối nhận học sinh ưu tú như nó mất rồi! Cho nên bác hãy mau về nếu muốn bảo toàn gia tộc’ vậy thôi!” Nói rồi Venjy còn cười đắc ý.

“Mày đúng là bạn tốt! Thương tao ghê vậy đó!” Zinjee cười hì hì vỗ vai Venjy “Thằng cờ hó! Mày giỏi rồi!” Và chiến tranh lại xảy ra giữa hai thằng đàn ông đang tranh giành sự sống.

“Thôi đủ rồi!” Kynlee hét lớn “Bây giờ mày có đi hay không? Không đi thì vài hai ba hôm nữa tụi tao sẽ bay qua ăn cháo đêm xem như tiễn mày lần cuối! Thấy thế nào?” Kynlee nhìn Zinjee nói đầy điềm tĩnh.

“Tao còn lựa chọn sao?” Bị bức đến đường cùng rồi “Vây được rồi! Nội trong ngày mai chúng ta xuất phát! Tối mai hành động ngay! Ba thằng bay về chuẩn bị đi! Nhớ là đánh lạc hướng ba mẹ tụi mày nghe chưa! Không là toi mạng cả lũ” Kynlee ra dáng anh cả.

“Còn mày?” Cả ba ngơ ngác nhìn “Mày không thấy gì à?” Kynlee ngược nhìn vali “À! Thì ra là bị đuổi trước rồi!” Venjy nói “Hèn chi! Xem ra số mình con may mắn hơn nó!” Yue mỉm cười rồi cả hai chưa đầy ba giây đã bay khỏi nhà trước khi chiến tranh bùng nổ.

4. Chương 4: Chiến Tranh Vật Vã

“Này! Vylee chẳng lẽ chúng ta ngủ khách sạn hoài hay sao?” Royjee ngao ngán nhìn cô “Ừ phải đó! Ở khách sạn năm sao giá rẻ quá tớ ngủ không quen!” Haly vừa soi gương vừa nói (Nổ nữa rồi nè!).

“Đúng là không quen! Vì các cậu sắp ra đường tìm cuộc sống bình yên vốn có rồi!” Vylee cười hehe nói “Cậu nói vậy là sao?” Cả hai ngơ ngác nhìn cô “Còn là sao nữa! Hết tiền rồi mà bây đặt chảnh nữa hả? Hai đứa cậu chuẩn bị ra đường tìm kiếm đồng hương đi là vừa!” Vylee tỉnh bơ nói.

“Này! Không phải chứ! Hết tiền thật rồi sao?” Cả hai hốt hoảng nhìn cô và chỉ nhận lại cái gật đầu vô cùng hiên nhiên của cô bạn còn lại.

.....

11:00 tối tại Mỹ...

“Này! Chuẩn bị xong chưa?” Kynlee nhỏ giọng nói, cả ba gật đầu. “Tụi bây chắc chắn sẽ không hối hận chứ?” Kynlee dò chừng, cả ba cũng gật đầu “Dù có phong ba bão táp cũng sẽ cùng nhau đi đến cuối chặn đường chứ?” Nhưng lần này lại không nhận được một cái gật đầu nào cả chỉ nhận được ánh mắt triều mến vô cùng thân thương của ba cậu bạn “Thằng điên! Mày nói mãi đi!” Và cả ba cái đánh vào đầu.

“Này! Zinjee! Sao nhà mày đóng cổng sớm thế?” Venjy thắc mắc nhìn Zinjee “Có lẽ nhờ phước của mày nên ba tao đã có ý định đem tao giam vào lãnh cung rồi còn gì nữa!” Zinjee liếc anh sắc lẹm.

“Trước cổng còn có mấy tên vệ sĩ nữa! Làm sao đây?” Yue giờ mới lên tiếng “Nhà mày là xã hội đen à? Sao mấy thằng đó toàn mặc đồ đen thế?” Kynlee nói tỉnh bơ và nhận lại cái nhìn cũng vô cùng tỉnh bơ “Này thằng điên! Mày bớt nói nhảm giùm tao có được hay không?” Zinjee quát lớn.

“Ê mà này! Tao nói trước! Thằng nào không kìm được sức bỗ mạng trước thì cả nhóm còn lại cũng không được quay đầu lại nha chưa! Vì an toàn của quốc gia tụi bây không được mềm lòng!” Kynlee nói và cả ba gật đầu chắc chắn.

“Xong ra!” Sao tiếng hét lớn của Kynlee thì cả ba liều mạng xong ra. Người thì nắm chân, người thì bức đầu sau đó lại lấy thịt đè người “He he chào anh vệ sĩ!” Venjy tỉnh bơ cười nói sau lưng tên vệ sĩ đến khi hắn quay sang thì “Chào cái con khỉ! Chết đi mày!” Liền nhận ngay một đấm từ anh.

“Này! Giúp tao!” Zinjee kêu lên “Cái thằng này! Người không làm sao lại làm chó thế kia! Thật tình! Chết nè con!” Kynlee chạy lại đánh vào mặt tên vệ sĩ một cú chí mạng trong khi hắn đang cắn vào tay Zinjee “Ui! Đau quá!” Zinjee kêu than nói.

“Trúng mà dám chọi với đá à! Đã ngu mà không biết lượng sức mình!” Yue cười nguy hiểm rồi đánh mấy tên vệ sĩ chết lên chết xuống.

“Được rồi Yue! Đi thôi!” Kynlee kéo tay anh nhưng chưa ra được đến cổng thì “gâu, gâu, gâu” một giọng nói đồng loại vô cùng thân thương đã truyền đến tai “Này! Anh em mày đúng là có tình có nghĩa nha!” Kynlee trêu chọc.

“Biết mày đi nên tiễn mày lần cuối đấy mà!” Venjy nói “Ê! Nhưng mà tao hỏi thật nha!” Kynlee đưa ánh mắt dò hỏi “Trong số tụi bây có đứa nào biết đuổi chó không?” Và lập tức nhận lại ba cái lắc đầu.

“Vậy còn đứng đó làm gì? Định làm mồi cho nó à? Chạy thôi!!!” Kynlee hét lớn cả ba lập tức hoàn hồn chạy bán sống, bán chết chạy như điên.

“gâu, gâu, gâu” mấy con chó bán mạng đuổi theo.

“Này! Cái quần của tao! Không được cắn!” Venjy đuổi con chó sau lưng có vẻ cực khổ còn con chó thì cứ tấp bắng cả niềm tin và hy vọng “Này! Con chó kia! Trả dép lại cho tao đi chứ!” Yue đuổi túi bụi theo con chó đang quặn chiếc dép của anh mà chạy bán sống bán chết.

“Này! Đồ hiệu đấy! Không được tha! Tao giết mày!” Còn Kynlee thì đuổi theo muốn hút mạng suy cho cùng chỉ có Zinjee là khỏe nhất “Này! Sao lại đi theo tao mãi thế! Đi chỗ khác đi!” Zinjee xua đuổi con chó đang chậm rãi chạy theo mình (Người ta mê anh đẹp trai rồi!)

“Cái con kia! Mày có nghe không hả? Trả đồ lại cho tao!” Kynlee lớn tiếng quát “Đồ hotdog dép của tao cơ mà!” Yue cầm chiếc còn lại phan con chó không thương tiếc “Đã bảo quần tao không được cắn rồi kia mà!” Cả ba sau một hồi gượt đuổi đã lật ngược tình thế, bây giờ là ba con chó đang chạy bán mạng trong khi ba đồng đội đang đuổi theo sau “Mày đứng lại cho tao!!!!”

“Haiz! Cực thân ghê vậy đó! Là người ai lại đi làm chuyện như vậy chứ!” Zinjee lấy tay xoa cảm điềm tĩnh nói, một lát sau cảm nhận cái gì đó cựa quậy dưới chân mới hốt hoảng nhìn xuống “Đã bảo không được theo tao cơ mà! Con chó biến thái! Đi dùm đi!” Trong số đó chỉ còn mỗi anh là bị chó rượt (Cho cái tội đẹp trai quá làm chi).

Sau một hồi vật vã và lẫn lộn với mấy đồng nghiệp cả bốn người đã dành lại sự sống cuối cùng từ tay tử thần nhưng mà “Tao kêu nó trả dép cho tao nó lại cắn te tua!” Yue buồn rầu nhìn đôi dép “Quần tao giờ một mảnh cũng không còn!” Venjy thê thảm nói “Cả cái bóp Vylee tặng tao nó cũng xé không còn nguyên vẹn!” Kynlee thảm hại nhìn bóp tiền. Xem ra đây là cuộc chiến lỗ vốn nhất từ trước đến nay.

“Ủa! Zinjee đâu?” Venjy hỏi “Tao nhớ vừa rồi nó còn thản nhiên lắm mà!” Yue cũng tiếp lời “Chạy đâu mất rồi không biết!” Kynlee tìm kiếm.

“Đã bảo đừng có chạy theo tao mà! Trời ơi! Con chó biến thái mày có tin tao bắt mày nấu cây tơ không hả?” Zinjee đang chạy bán mạng trong khi con chó thì mắt nổi trái tim đuổi theo quyết liệt.

“Hahaha!” Cả ba ôm bụng cười sặc sụa “Thằng này cả chó cũng không tha!” Kynlee trêu chọc nói “Làm người ai lại đi làm thế hả trời!” Venjy tiếp lời.

Cả ba ngồi cười trong khi anh thì chạy bán mạng “Ba thằng hotdog còn không mau cứu tao!” Zinjee vừa chạy vừa mắng “Fan của mày cuộn nhiệt quá tụi tao cứu không nổi rồi!” Yue vừa cười vừa nói.

“Cứu không nổi thì chờ đến sáng ba tao về gôm xát bốn thằng chôn chung!” Zinjee la lớn, cả ba lúc này mới chợt giật mình “Ê! Nó nói cũng phải vậy!” Kynlee nhìn Venjy “Ừ! Ngồi đây hồi không chừng chết cả lũ thì sao!” Venjy nhìn sang Yue.

“Tụi tao suy nghĩ kĩ rồi!” Cả ba đứng lên nhìn anh “Sao? Cứu tao nhanh đi!” Zinjee nói “Ừ! Tụi tao sẽ cứu mày nhưng trước hết tụi tao phải trốn trước!”

“Cũng như mày nói nếu ở đây thì sáng ra cả bốn thằng chôn chung!”

“Thôi thì mày một mình mày hy sinh xả thân mày để cứu bọn tao!”

“Bọn tao vô cùng cảm ơn mày!”

“Hôm nào rảnh tao sẽ về đốt nhang xem như tiễn mày lên đường bình an!”

“Cảm ơn vì nhờ mày nhắc tụi tao mới biết! An toàn bản thân quan trọng hơn bao giờ hết! Vì hòa bình nước nhà phải hy sinh đồng đội! Cả ba ở đây xin tạ lỗi!” Cả ba đồng thanh nói rồi xách vali lên.

“Này! Mấy thằng hotdog mày định bỏ tao thật hả?” Zinjee la lớn khi thấy cả ba xách vali đi về phía trước anh đành liều mạng chạy lên phía trước con chó cũng liều mạng chạy theo. Zinjee núp sau lưng của ba người đàn ông to lớn, con chó đứng trước mặt ngơ ngác nhìn “A! Toàn trai đẹp không à!” Hai mắt nó nổ trái tim và thế là...

“Này! Không được chạy theo tao!” Kynlee cầm đầu chạy “Đã bảo tao không thích mày!” Venjy cũng chạy bán mạng “Đi tìm người cùng đẳng cấp mà chơi!” Yue cũng chạy muốn hụt hơi.

Chỉ có Zinjee là đứng cách lắc đầu “Cũng như tụi bây nói! Tao đành phải hy sinh tụi bây thôi! Tạm biệt! Hôm nào rảnh tao sẽ đến tảo mộ ba thằng bây!” Zinjee xách vali bước đi nhưng chưa được vài bước thì phía sau lại vang lên tiếng động.

“Mày xách dây trời nó lại cho tao!” Kynlee hung hăn nắm chân con chó “Cầm hai chân nó đi!” Venjy bạo lực nắm cả bốn chân nó “Trời lại!” Yue vừa cầm dây trời “A! Mấy anh này chơi bạo lực quá!”

“Tao đem nướng giả cầy xem mày còn chạy được không?” (Chó mà còn giả cầy! Đáng sợ!) Kynlee cười nguy hiểm “Đáng chết! Nằm đây đi cưng!” Venjy đá nó “Mày mà còn động đậy tao sẽ đem mày bán sang Trung Quốc xem mày còn làm gì nữa!” Yue đe dọa.

Zinjee ở đây xem như được mở rộng tầm mắt nha! Trố mắt nhìn ba thằng đàn ông cùng vật một con chó cái, trong bộ dạng nó thật là thảm thương. Anh lắc đầu tiếc thay cho con chó “Đúng là! Cả chó cũng không tha!” Zinjee trắc lười nói.

5. Chương 5: Náo Loạn Sân Bay

Bốn người đàn ông chân chính đi chiến đấu trong bộ dạng hotboy và thành công trong bộ dạng hotdog. Thật đáng ngưỡng mộ “Này! Mấy giờ rồi?” Kynlee hỏi “Mới có ba giờ sáng!” Venjy trả lời.

“Haiz! Sớm nhỉ?” Yue gật đầu “Mày đặt chiến bay mấy giờ?” Zinjee nói “Tao đặt chiến bay mười hai giờ và giờ này đi là quá sớm!” Yue điềm tĩnh trả lời “Sao? Mười hai giờ?” Cả ba trố mắt nhìn.

“Mày điên này!” Cả ba đánh vào đầu Yue một cú chí mạng. Rồi chợt Kynlee di chuyển đến phòng vé “Có chuyến bay nào gần đây nhất không?” Kynlee đến quầy bán vé nói. Vé mặc lạnh lùng vô cùng siêu baby khiến mấy cô nhân viên muốn ngất xỉu “Tôi hỏi là có chuyến bay nào gần đây nhất không?” Kynlee gõ bàn trấn tĩnh.

“Vâng! Có ạ! Là 3 giờ 45 phút cất cánh ạ!” Cô nhân viên ngơ ngác trả lời “Vậy sao? Cảm ơn nha!” Kynlee cười nụ cười sát gái cùng cái nháy mắt khiến cả quầy muốn ngất xỉu.

“Sao? Mấy giờ?” Venjy hỏi “Còn bốn mươi lăm phút nữa là cất cánh!” Kynlee điềm tĩnh trả lời “Sao không đi mua vé?” Yue hỏi “Không đặt trước thì làm sao có!” Kynlee trả lời.

“Để tao!” Zinjee nói xong liền bước đến quầy “Cho hỏi! Chuyến bay 3 giờ 45 phút còn dư vé không?” Zinjee nói giọng dịu dàng cùng cái nhìn sâu khiến cả đám nhân viên chỉ hận tại sao không ôm được anh “Để.. tôi... kiểm tra!” Cô nhân viên nhanh chóng điều tra.

“Xin lỗi! Không đặt vé trước nên không lên được!” Cô nhân viên buồn rầu nói “Vậy sao? Không còn cách nào à?” Yue chợt đến bên nói bằng gương mặt lạnh nhưng ánh mắt thì vô cùng dịu dàng “Ồ! Để xem đã!” Cô nhân viên bối rối xem xét “Vâng còn dư năm vé!” Cô mỉm cười đôn hậu.

“Vậy có thể cho chúng tôi mua lại không? Giá gấp đôi!” Venjy đến bên nói “Á! Sao toàn trai đẹp không vậy nè!” Cả quầy không nhận được nữa mà hét lên “Vâng! Được chứ, được chứ!” Cô nhân viên thân thiện nói.

“Không cần phải trả giá gấp đôi! Lấy giá thường là được rồi!” Một cô nhân viên chen vào nói “Vậy sao? Vậy cảm ơn các cô!” Kynlee cầm vé trên tay, nháy mắt đáp trả “Á!!! Đẹp trai quá!” Cả đám nhân viên thốt lên.

Bốn anh vừa quay ra, ngồi ở ghế chờ. Kynlee thì ngồi chờ đồng hồ. Venjy thì vật vờ chỉnh lại quần áo, Yue thì quan sát xung quanh suy cho cùng chỉ có Zinjee là khỏe nhất. Đeo kính râm ngửa mặt lên nghỉ ngơi.

Cả ba ngồi đó trong chốc lát đã dậy lên làn sóng chú ý vô cùng kịch liệt “Trời ơi! Ai mà đẹp trai quá vậy!” Một nữ sinh nói “Mấy anh này còn đẹp trai hơn tài tử Hàn Quốc nữa!” Cô nữ sinh bên cạnh cũng trả lời.

“Anh ơi! Anh có phải tài tử Hàn Quốc không?” Một cô nữ sinh đi ngang qua chợt hỏi, Kynlee mỉm cười lịch sự rồi lắc đầu “Ồi trời! Vậy anh có thể chụp với em một tấm hình không?” Cô nữ sinh mạng phép nói, Kynlee gật đầu.

Thế là cô nữ sinh thứ nhất bước ra thì “Anh gì ơi! Anh có đóng phim không?” Một trong một đóng nữ sinh nói “Anh tên gì thế nhỉ?”

“Anh bỏ kính râm ra đẹp trai lắm nhỉ?”

“Ồi trời chết mất thôi!”

“Chụp cho em một tấm nha!”

“Ký tên giùm em đi!”

“Ồi cảm ơn anh!”

Thế là một đóng nữ sinh cùng hàng ngàn tiếng hò hét vang lên làm chấn động cả sân bay, ba mươi phút sau bảo vệ phải đến để xem kẻ gây rối thật ra là ai. Bảo vệ đứng quanh bốn anh như bảo vệ không cho sân bay làm loạn. Cả bốn giờ nhìn cứ như siêu sao quốc tế vậy, nhiều ánh mắt đổ dồn về phía họ.

Cả bốn mỹ nam Hàn bước lên máy bay, cả sân bay như muốn làm náo loạn hò hét ầm ỉ nghe muốn một lỗ tai.

Bốn anh chàng bước lên máy bay thấy nhẹ cả người. Kynlee gác tay sau gáy nói “Ê! Có nên suy nghĩ khi tụi mình làm thành hấn hoi một nhóm nhạc không?” Yue liếc nhìn “Ý kiến nghe cũng hay nhưng tao chỉ sợ gây ảnh hưởng nhân loại thôi!”

“Cái thằng này! Cái gì mà ảnh hưởng nhân loại chứ! Thật tình!” Zinjee tiếp lời “Các anh có cần dùng gì không?” Giọng nói mỏng nhẹ của một cô tiếp viên vang lên. Venjy bỏ cuốn sách đang đọc xuống, ngược lên nhìn cô “Cho tôi một ly café!” Nói rồi anh còn nháy mắt rồi lại dán chặt vào quyển sách.

Cái nháy mắt làm cô nhân viên điều đứng “Bọn tôi cũng café luôn!” Cả ba đồng thanh, lúc này cô nhân viên mới nhìn lại “Trời ạ! Toàn trai đẹp không nha!” Cô nhân viên ngẩn nhìn rất lâu “Có thể cho em chụp chung tấm hình với các anh không?” Cô nhân viên nói làm cả bốn ngơ ngác “Sao?” Rồi bất chợt hoàn hồn lại “Ừ! Được!” Cả bốn mỉm cười làm cả mấy cô tiếp viên trong máy bay muốn chết đứng.

Không chỉ mấy cô tiếp viên mà mấy thiếu nữ có mặt trong đó cũng ngây người và thế là “Anh gì ơi cho em chụp một tấm với nha!”

“Chụp với em một tấm đi!”

“Tấm nữa nha anh!”

Và thế là con gái bu đông về phía sau gây mất thăng bằng máy bay “Mẹ à! Máy chị ấy làm gì thế? Còn các anh ấy là ai!” Đứa bé ngây thơ nhìn mẹ “Máy chị ấy thần tượng diễn viên Hàn đấy mà!” Người mẹ mỉm cười dịu dàng “Woa! Vậy nữa lớn lên con phải đẹp trai hơn mấy anh ấy mới được! Con phải làm thần tượng của cả phái nữ!” Đứa bé ngưỡng mộ nói “Ừ! Được rồi!”

6. Chương 6: Về Nước

“Vylee! Cậu định ngủ gầm cầu thật à?” Haly nũng nịu nói “Nếu không thì phải làm sao? Gia nhập cái bang à!” Vylee bình tĩnh ngồi xem tivi. “Cậu không đùa chứ? Không lẽ ba cậu tuyệt tình vậy sao?” Haly lại cắn nhần.

“Ba cậu cũng thế thôi!” Vylee vẫn điềm tĩnh “Thôi giờ vậy đi! Đi làm thêm!” Royjee ra ý kiến khiến cả hai giật mình “Làm thêm?” Haly trố mắt “Làm nghề gì? Chả lẽ móc bọc và ăn xin à? Nghề đó ở Việt Nam xem bộ có cơ hội mưu sinh nha!” Vylee nhìn qua Haly.

“Không được đâu! Nếu vậy thì còn gì là công chúa Haly nữa!” Haly phản đối “Ừ thì công chúa! Công chúa Haly ngủ gầm cầu!” Vylee mỉm cười đắc ý trong khi Haly máu đã lên đến não. “Vũ An Thy! Cậu đứng lại đó!!” Haly la lớn rồi cả hai rượt đuổi nhau chạy lòng vòng trong phòng khiến Royjee lắc đầu.

.....

4:00 chiều tại sân bay Tân Sơn Nhất...

Sau một hồi chiến tranh vật vã tại sân bay và cả máy bay cuối cùng bốn mỹ nam Hàn Quốc của chúng ta đã đáp cánh an toàn trong bộ dạng te tua thu hút người nhìn “Đi một ngày nửa vòng Trái Đất! Đầu óc tao xoay vòng vòng rồi!” Venjy mệt mỏi xoa đầu nói.

“Tao thì có hơn gì mày! Nói tiếng người muốn không được luôn nữa là!” Kynlee lấy tay lau mồ hôi “Tao không ngờ Việt Nam lại nóng đến như thế!” Zinjee lấy tay quạt “Làm hại tao trùm kính mít luôn vậy đó!” Yue khó chịu.

“Ê! Rồi giờ đi đâu?” Venjy hỏi “Tao không biết! Tốt nhất là đi tìm nhóc của tao trước đã!” Kynlee nhắc đến Vylee liền cười ríu rít “Em mày là ai?” Zinjee thắc mắc “À! Tao quên nói ày biết tao có cô em gái cực baby hả?” (Bắt đầu khoe họ hàng nhà nha!)

“Không còn thời gian để khoe cô em gái cực baby của mày nữa đâu! Đi kiểm chỗ ở trước cái đã!” Vejy nói “Ừ! Cũng được! Để tao điện cho nó!” Kynlee lấy điện thoại ra điện trong khi tình hình bên đây thì....

“Ê! Vylee! Có tin mới nè!” Haly vừa lướt ipad vừa nói “Gì? Vấn đề bức xúc xã hội à?” Vylee nhìn cô “Cái gì mà ‘bốn mỹ nam lạ mặt gây náo loạn sân bay quốc tế USA’ này!” Haly nói rất hứng khởi còn cô thì yếu xiu.

“Tưởng đánh nhau kẻ chết người sống thì tởm ham chứ mấy cái thằng ăn không ngồi rồi ỷ mình có chút sắc đẹp gây náo loạn ấy hả? Đúng là chẳng ra làm sao? Mỹ nam gì chứ! Tởm thấy khổ lam thì có! Người như vậy sống chỉ cho chật đất!”

“Hắc xì!” Cả bốn một lượt lấy tay xoa mũi.

“Con nhóc này sao còn chưa nghe máy nữa chứ!” Kynlee hời hợt nói “Ê! Cậu có thấy tội nghiệp Kynlee không?” Venjy nhìn Yue nói “Đúng là rất tội nghiệp! Không nơi nương tựa bị đá ra sân mà giờ còn bị em gái hắt hủi!” Yue cố tình làm vẻ thương xót.

“Tởm nghĩ chúng ta nên cư mang những số phận kém may mắn!” Venjy cười đắc ý “Cư mang cái đầu hai thằng bây!” Kynlee nện ối thằng một cái điếng người.

.....

“Vylee! Có điện thoại kìa!” Royjee vừa lướt ipad vừa nói. “Mặc kệ nó! Lại mấy thằng ăn không ngồi rồi điện hỏi xem tớ ở đâu đấy mà! Mấy hôm nay cứ như vậy! Chuyển trường rồi mà cũng không yên thân!”

“Này không phải đâu! Chỉ ích gì cậu cũng nhìn qua chứ!” Haly vừa nói lập tức nhận được cái liếc sắc lẹm từ Vylee “Phiền thật!” Vylee nhắc điện thoại mà không thèm nhìn tên hiển thị màn hình.

“Thằng âm binh nào không biết điều mà gọi giờ này thế! Có biết người khác cần nghỉ ngơi không hả? Không để cho người ta trùng tu sắc đẹp là sao! Làm phiền quá đáng rồi đấy, có điện không mà cách năm phút lại gọi một lần, năm phút sau mà còn gọi lại tôi báo cảnh sát điều tra rồi bắt mấy người ra thành trăm mảnh đó biết chưa đồ biến thái ăn không ngồi rồi thành biến chất! Đừng để tôi gặp rồi phải kêu biến rồi cắt nha!” Vylee mắng một hơi với thời gian kỷ luật là 13s hoàn toàn không cho bên kia có cơ hội trả lời đã gác luôn máy.

Kynlee ở đây không hiểu tình hình gì đã xảy ra chỉ biết miệng anh đông cứng lại hình chữ O còn cả ba thì ôm bụng cười sặc sụa “Đứa em gái siêu baby của mày thì ra là thế?” Zinjee không tránh nổi cười như điên “Tao đã nói sẽ cứu mày rồi mà!” Venjy tiếp lời.

“Mấy thằng bầy đi chết đi!” Kynlee tức giận mắng “Tao gọi lại lần nữa!” Kynlee liền nhấm số điện lại.

.....

“Vylee! Điện thoại cậu lại reo nữa rồi kìa!” Haly cần nhẫn “Mặt kệ nó!” Vylee ngay cả liếc cũng không thèm “Haiz! Hình như vừa rồi cậu chửi chưa thấm thì phải! Thôi để mình!” Haly nhắc máy.

“Này cái tên kia anh cũng mặc dày mày dạng thật người ta đã chửi đến như vậy còn không chịu đi! Rốt cuộc là muốn sao? Muốn tôi đến đốt nhà rồi tạt axit anh phá hoại nhưng nhan mới chịu đúng không?” Haly mắng không thương tiếc khiến Royjee và Vylee còn giật mình.

‘Này! Xin cho hỏi số này có phải của Vylee không?’

“Điện mà không biết của ai thì điện làm gì! Ở không lảm đúng không?”

‘Em hình như là...Haly đúng không?’

“Thằng quỷ sứ nào nói cho anh biết tôi tên Haly!”

‘Em không nhận ra anh sao? Kynlee nè!’

“Kyn cái con....anh Kynlee hả?” Đang chửi ngon chớn mắt bỗng sáng rực “Anh Kynlee sao? Anh điện có gì không anh?” Thay đổi 180 độ.

Nghe nhắc đến tên đó Royjee và Vylee bỗng giật mình. Chưa đầy ba giây chiếc điện thoại đã rơi vào tay Vylee “Hai! Anh đang ở đâu thế?” Giọng nói đầy ấm áp. ‘Anh đang ở sân bay Tân Sơn Nhất đây!’

“Anh về khi nào sao không nói cho em một tiếng gì hết vậy?”

‘Thôi được rồi! Anh em mình gặp nhau hả nói! Em đang ở đâu thế?’

“@#\$\$%ooo&*^”

‘Rồi! Anh sẽ đến ngay!’

Kynlee gác máy nhìn ba thằng bên cạnh đầy đắc ý. Nhưng cả ba vừa mới quay đầu định đi thì....bao nhiêu là ánh mắt đã đổ dồn về phía họ. Ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống khiến cả ba chỉ biết nuốt nước bọt ngậm ngùi.

“A!!! Mỹ nam Hàn Quốc làm náo loạn ở sân bay đây mà!”

“Anh ơi cho em xin chữ ký!”

“Bắt tay cái anh ơi!”

“Chụp tấm hình làm kỷ niệm nha!”

Và thế là cả bốn một lần nữa trở thành miếng mồi ngon cho cả sân bay.

7. Chương 7: Tìm Phòng

“Này! Sao anh Kynlee giờ này chưa đến nữa!” Haly vén tay áo lên xem đồng hồ “Cậu cũng đừng sốt ruột như vậy! Cũng đâu phải là chưa từng thấy qua!” Royjee điềm tĩnh nói “Sao có thể nói như vậy được! Lâu ngày không gặp đương nhiên phải nhớ rồi! Vylee! Cậu nói đúng không?” Haly ngược nhìn Vylee.

Cô nàng bình thần hơn bao giờ hết, đưa cặp mắt trong suốt như pha lê nhìn cô “Không biết!” rồi trả lời thẳng thừng một cách lạnh lùng, tiếp tục đưa miếng bím bím vào miệng ăn ngon lành (Đứa em vô tình!).

Nói về bốn chàng trai xấu số này cái đã....

Cả bốn chàng trai lê thân đến khách sạn một cách cực khổ, người thì vô cùng te tua nha. Bốn anh giữa cái nóng hơn 34 độ trùm từ đầu đến chân không thương sót, ngay cả mặt cũng đeo kính râm (Phải rồi! Vì bây giờ mấy chàng ta là nhân vật nổi được sẵn đón mà!).

Cả bốn cuối mặt xách vali đến quầy tiếp tân “Cô ơi! Cho tôi hỏi phòng 347 nằm ở đâu vậy?” Kynlee mở miệng hỏi, cô tiếp tân ngơ mắt nhìn các anh “Này cô!” Kynlee rõ bần “Ồ! Nằm ở lầu ba dãy bên phải hàng lang ạ!” Cô tân ngay thơ nói “Cảm ơn cô!” Dù đeo kính râm và trùm kính mít nhưng nụ cười nở trên môi anh vẫn đẹp ngây người.

“Nghe rồi chứ!” Kynlee nhìn ba người còn lại, cả ba gật đầu.

“Vylee! Sao cậu vô tâm thế hả? Đó là hai cậu đấy!” Haly sốt ruột nói “Thì sao?” Cô tỉnh bơ trả lời “Quan tâm chút đi!”.

“Anh hai mình chứ có phải người nổi tiếng hay siêu sao hạng A đâu! Không cần làm quá đáng vậy đâu! Trước sao gì cũng đến!”

Cả bốn bước đi trong ánh nhìn kinh ngạc của nhiều người, cái ánh nhìn làm cả bốn khó chịu muốn phát điên. Một lát sau cứ tưởng là mưa thuận gió hòa ai ngờ đâu “Ê! Đó không phải là mấy anh chàng gây náo loạn sân bay sao?”

“Ừ hé! Dù trùm rất kính nhưng mình vẫn nhận ra!”

“Đẹp trai bẩm sinh là vậy mà!”

“Này anh ơi cho em hỏi!”

“Anh gì ơi!”

“Nè! Đứng lại!”

Thế là cả bốn lần người co người chạy thụt mạng, không thương tiếc quay đầu lại “Trời ơi! Cậu nhấn cửa thang máy sao lâu quá vậy?” Vejoy hồi thúc “Sao mình biết chứ!” Yue nói.

“Haiz! Không kịp nữa rồi!” Cả bốn đưa mắt nhìn về phía cầu thang “ào!” một tràng nữ sinh ào ạt chạy đến mấy anh liền không do dự chạy thang bộ muốn hụt hơi. Đám nữ sinh không những ích đi mà cứ mỗi tầng lại kéo theo hàng chục người làm cả đám chạy muốn chết. (Thật ra thì không phải hâm mộ quá mà chạy theo đâu! Sự thật là như vậy nè...)

“Anh gì ơi! Đứng lại!”

“Anh ơi! Đứng lại!”

“Sao ăn cướp à?”

“Đúng là khả nghi quá mà! Trời như vậy sao lại ăn mặc thế kia! Trong khách sạn mà lại có ăn cướp!”

“Này! Đứng lại!”

Thấy khổ chưa! Chỉ có ba nữ sinh phát hiện mà kéo một hồi là hàng chục người gây tắc nghẽn giao thông khách sạn luôn.

“Vylee! Mở cửa! Vylee!” Kynlee hối thúc đập muống hồng cửa.

“Haiz! Ổn quá!” Royjee trong này bực tức.

“Haly! Ngôi sao hạng A của cậu đến kìa!” Vylee bình tĩnh đưa ánh nhìn về phía cô còn Haly thì chạy thụt mạng ra mở cửa. Vừa mới mở cửa thì “ào!” không chỉ là ba, bốn người mà là một tràng người.

“Này! Hôi của à?” Haly quát lên “Không được! Sao lại vào nhiều như thế chứ! Ở đây không đóng phim trường ‘Anh không đòi quà đầu nhé’ tránh ra!” Haly tranh giành trong đám đông còn Vylee và Royjee thì đã tách ra. Đưa mắt nhìn nhau “Còn của để hôi cũng đỡ nhỉ?” Vylee nói.

“Ừ!” Royjee gật đầu, nói rồi Vylee buong cửa, đi ra khỏi phòng “Này Vylee! Cậu đi đâu đấy?” Royjee đuổi theo “Đi dạo! Chẳng lẽ ở đó cho họ vật chết à?” Cô bỏ tay vào túi quần, tai đeo phon nói.

“Cậu không sợ họ làm loạn lên à?” Royjee chạy theo “Có Haly ở đó! Mướn tiền họ cũng không dám!” Vylee nói vô cùng chắc chắn.

“Này! Mấy người này đi ra!” Haly lôi từng người thấy ra ngoài “Tránh ra!!!!!!” Cô hét lớn làm nóc khách sạn cũng muốn bay. Cả không gian dừng lại, yên tĩnh không một tiếng động. Mọi người đưa mắt nhìn cô.

“Đi về hết nhanh lên! Đi! Nếu không các người tin không? Tôi lấy dao chém hết mấy người!” Haly vừa nói trên tay vừa cầm cây dao nhỏ của Vylee. Sau một hồi vật vã, cuối cùng họ cũng dần rút lui bỏ lại bốn cái xác nằm trèo queo trên giường. (Tội chưa? Ai kêu đẹp trai quá chi!).

.....

“Vylee! Chờ với!” Royjee chạy phía sau “Cậu bỏ mặc anh cậu thật à?” Royjee hỏi “Không phải bỏ mặc! Mà là tránh mặc!” Vylee nhìn cô điềm tĩnh trả lời “Cậu không quan tâm anh cậu sao?” Thật sự thì vừa rồi thái độ của cô khiến Royjee nghiêng ngả tình cảm của hai anh em thật nha.

“Quan tâm không phải chì bằng lời nói!” Vylee dừng bước, gỡ phon trên tay ra, đưa mắt nhìn cô “Đi không?” Royjee ngạc nhiên “Đi đâu?”.

Chưa nói hết câu thì Vylee đã tiến lên phía trước và dạo bước.

“Này! Cậu định mua gì?” Royjee đẩy giở theo cô “Thức ăn nhanh!” Vylee lạnh lùng nhìn cô “Ồ!” Royjee gật đầu. Chợt Vylee bước đi rồi dừng lại “Sôcôla! Ăn không?” Vylee nhướn mi nhìn Royjee.

Nói đến ba anh chàng này nha....

“Các anh bị sao thế hả?” Haly chống tay vào hông nói “Em không thấy sao! Là bị thương khắp người không đứng dậy nổi chứ sao?” Kynlee lên tiếng “Về nước một lần khổ đến như vậy hả?” Haly ngồi xuống nói.

“Sự thật là vậy mà!” Venjy ngược nhìn Haly.

Yue chợt bật dậy, nhìn khắp phòng “Royjee với Vylee đâu?” Anh thắc mắc nhìn Haly “Ừa hé! Sao em lại không để ý nhỉ!”

“Chắc con nhóc ấy lại lang thang một mình nữa rồi! Nó không thích nhưng nơi chật hẹp ồn ào chút nào đâu!” Kynlee ngã người ra sau nói.

“Ê mà này Haly! Em có ý bỏ bụng không?” Zinjee chợt bật người dậy, nhìn Haly đầy thân thương. Haly buồn tủi lắc đầu.

“Này! Xem bộ cũng đói thật!” Venjy lấy tay xoa bụng.

Cả bốn anh chợt ngồi dậy thì “bộp” tiếng thấy đồ vang lên làm cả bốn ngơ ngác nhìn ra cửa “Thức ăn!” cô chỉ nói vồn vện bấy nhiêu rồi bước vào. “Vylee! Cậu đi mua thức ăn à?” Haly nhìn Vylee cô chỉ gật đầu.

8. Chương 8: Sự Cố

“Các anh ăn đi!” Royjee nói “Hai em vừa rồi đi đâu thế?” Vejy nhận lấy rồi ngồi dậy hỏi. “Hai cậu ấy đi siêu thị ấy!” Haly vừa ăn vừa nói, Kynlee nhìn Vylee mặt cô không chút biểu cảm khiến anh lo lắng.

“Vylee! Ra ngoài với anh!”

.....

Kynlee và Vylee đi dạo ngoài phố đêm...

“Gì thế hả anh?” Cô đưa mắt nhìn “Thấy anh về em không vui sao?” Kynlee dò chừng từng ánh mắt “Không phải là không vui!” Cô bĩu môi “Có chuyện gì à?” Kynlee dò hỏi “Anh cũng biết đó! Ba chặn tài khoản của hai anh em mình rồi! Giờ tụi em còn sắp ra đường hướng hồ chi giờ còn phải nuôi thêm tụi anh!” Kynlee nghe xong muốn bật ngửa. Nó nuôi tôi, trời ạ! Nói vậy cũng nói được.

“Ra là vậy! Yên tâm đi nhóc! Anh không làm gánh nặng cho em đâu! Vậy mà anh cứ tưởng em giận anh chuyện gì chứ!” Kynlee xoa đầu cô, thở phào nhẹ nhõm “Đi! Về thôi!” Kynlee dắt tay cô, Vylee cảm giác xung quanh như đang nhìn hai người, khó hiểu nhún vai.

Vừa bước vào phòng thì đã nghe cả nhóm cười vang, chính cô còn không biết là đang nói cái gì. Hai anh em bước vào, tụ họp ngồi lại “Chuyện gì vui vậy?” Vylee hỏi “À! Thì tụi mình kể cái chuyện khi sáng thầy Hóa bị chọc đến đỏ mặt tía tay đó mà!” Haly vui vẻ nói.

“Lại nữa rồi!” Royjee ngồi lướt ipad nói “Có chuyện gì à?” Venjy hỏi “Không biết là mấy thằng nào làm náo loạn sân bay của cả hai nước USA và Tân Sơn Nhất này!” Royjee tức giận nói.

“Haiz! Lại là mấy cái thằng ăn không ngồi rồi không làm được gì thích gây sự chú ý ấy mà! Hodog giờ toàn làm những chuyện ruồi bu!” Vylee nói vô cùng bức xúc. Cô ghét nhất là những hạng như vậy.

Chợt cả ba cảm thấy bốn anh chàng trầm mặt, không nói gì cả. Royjee chợt liếc liên tiếp nhìn mấy tấm hình rồi nhìn lại mấy anh. “Này cậu nhìn xem! Có giống không?” Royjee đưa cho Vylee.

“Làm sao mà giống được! Anh mình là mỹ nam còn mấy thằng này là khỉ lai, làm sao mà so sánh được!” Vylee nói tỉnh bơ còn cả bốn người trong hiểu sao lại ngồi go sặc sụa trong thấy mà tội.

“Thật ra thì...” Yue hần giọng định giải thích “Anh khỏi nói em cũng biết, anh muốn trách mấy thằng đó đúng không? Mấy đứa rảnh rỗi sanh nông nổi, xấu mà không biết phấn đấu! Cận bã xã hội đó không cần phải bàn cãi đâu!” Vylee nói một tràn làm cả bốn muốn té xỉu.

“Nhưng cậu nhìn xem! Thật sự là rất giống!” Royjee đưa cho cô xem một lần nữa “Đã bảo là...” Vylee định đẩy ra thì bỗng giật mình kéo lại “Này! Đúng là rất giống nha! Nguyên cái bảng mặt chình ỳnh vậy! Không chối cãi vào đâu được rồi!” Haly vừa nhìn vừa nói trông khi sắc mặt Vylee bỗng tối sầm lại.

“Hai!!!!!!! Sao anh lại đi làm chuyện ruồi bu này chứ! Mất mặt quá anh ơi!” Vylee hét muốn dở nóc nhà “Không ngờ mấy thằng ăn ở không này lại là bọn anh nha!” Haly nhìn không rời mắt “Đúng là không ngờ nha!”

Lập tức chẳng bao lâu cả bốn như phạm phải tội lớn, bị mắng giết không thương tiếc (Khổ lắm! Đẹp trai là có tội!)

11:00 tối.

“Haiz! Đúng thật là! Ai mà lại đi mở nước như thế chứ! Ổn chết đi được!” Vylee ngồi dậy, vò đầu rồi tung nhả nhỏ nói. Cô lê cái thân từng bước từng bước đi tìm tiếng nước. Khi tay chạm vào cửa cả không gian như lắng đọng. Cô mệt mỏi vặn ống cửa, mở ra...

“A!!!!!!!!!!!!” Tiếng hét chói tai muốn dở luôn cả nóc nhà làm chấn động khách sạn. “Anh...anh làm gì ở đây?” Cô sợ hãi, môi rung cầm cập. Zinjee khẽ nhú mày, lấy khăn choàng tắm khoác lên người, đưa đôi mắt khó chịu nhìn cô.

“Chuyện gì thế?” Haly bật tức ngồi dậy “Giữa khuya làm phiền người khác đến vậy sao?” Royjee cũng vò đầu nói. “An Thy! Em làm gì vậy?” Kynlee khó hiểu nhìn cô. Zinjee không nói, anh đến bên ngồi tựa trên chiếc ghế sofa đưa về mặt điềm tĩnh nhìn cô.

“Anh ta...anh ta!” Cô không biết phải nói sao. Cả nhóm xoay mắt nhìn Zinjee đang nhú mày nhìn cô, về mặt điềm tĩnh đến bất ngờ “Cậu làm gì nó thế?” Venjy thắc mắc hỏi.

“Đi mà hỏi cô ta!” Nói rồi anh khó chịu, khoác áo, quay lưng bước đi. “Vylee! Có chuyện gì vậy?” Yue quan tâm hỏi.

“Tự nhiên nửa đêm anh ta vào nhà tắm mở nước xối xả! Ổn quá nên em ngủ không được mới định vào xem ai ngủ....” Cô mím môi nói “Nhưng đâu phải lỗi của em! Anh ta còn làm như mình vô tội!” Cô ương bướng cãi.

“Cậu ấy bị trạch múi giờ nên ngủ không được! Lần sau trước mặt cậu ta đừng la lớn như vậy nữa! Cậu ấy không thích đâu!” Kynlee dịu dàng nói rồi xoa đầu cô, cô mím môi gật đầu.

9. Chương 9: Mất Tích

5:45 sáng tại TP.HCM.

“Reng! Reng! Reng!” cái đồng hồ nhỏ xinh trong phòng vang lên làm cả nhóm khó chịu. Vylee bật tức ngồi dậy trong trạng thái đầu tóc gối bù “Này! Mới sáng sớm mà la cái gì thế? Không thấy người khác đang ngủ sao? Tao cảnh cáo nha! Lần sao mà còn vậy nữa tao đem mày bán sang Trung Quốc ày khỏi la nữa!” (Lại đe dọa! Chị này đẹp mà hơi khủng!).

Nói rồi cô lật đật đi vào nhà vệ sinh. Chuyện lạ, hôm nay Vylee chịu thức sớm. Cô ở trong đó một buổi rồi bước ra với bộ dạng thường ngày. Áo sẵn tay, cớ vật thắt lỏng, hai cúc áo sơ mi thả lỏng. Váy ngắn nửa đùi, gối cao đến đầu gối và chiếc giày thể thao cá tính.

“Này! Haly! Dậy thôi!” Cô lay người Haly, máy tóc xuống mượt xoa ngang vai phấp phơ trong nắng mai “Này! Mày có đứng yên cho tao nhờ không? Mày mà còn xoa xuống lập tức chiều nay mày nằm phơi nắng giữa tiệm làm đẹp liền!” (Chuyên gia phá hoại cảnh lãng mạng).

“Haiz! Tức chết đi được! Gọi muốn khang cổ mà không ma nào chịu thức là sao!” Cô tức giận, bước đi “Tránh ra coi!” Cô đá cái gối cản đường không thương tiếc.

Vylee đeo balo trên vai tai thì nghe phon, nếu không tại thằng cha nào khủng cái báo thức sớm và cô ngủ không được thì cô cũng không có lẽ cái thân ra ngoài này đâu. Cô bước đi, gương mặt thanh tú ẩn hiện dưới nắng mai, cặp lông mi dày khê rung động, đôi môi nhỏ tươi tắn mỉm cười. Trong cô bây giờ cứ như thiên sứ nắng mai, vẻ đẹp hút hồn người khác.

Vylee dạo một vòng phố Sài Gòn rồi dừng chân tại một quán ăn. Cô thật sự không biết buổi sáng người Sài Gòn thường hay ăn gì chứ buổi sáng bên Mỹ của cô chỉ đơn giản trứng cuộn và một ly sữa tươi.

Cô đưa mắt nhìn thực đơn quán mà không khỏi chao đầu ‘Nhiều món quá! Ăn hết trong buổi sáng sao?’ cô ngược mắt nhìn người phục vụ “Có bún mắm không?” Cô nói tỉnh bơ làm người phục vụ giật mình và mấy vị khách ngồi trong quán cũng giật mình theo.

“Thưa cô! Quán chúng tôi là quán cao cấp, hoàn toàn không có món đó!” Người phục vụ ái ngại nói “Ồ! Vậy sao! Vậy mà tôi nghe đặc sản Việt Nam có món đó! Không biết! Thật xin lỗi!” Cô gật đầu “Vậy cho tôi một phần sandwich với sữa tươi đi!” Một lần nữa tất cả các ánh mắt đều đổ dồn về phía cô.

‘Gì vậy trời! Mình lạ lắm sao? Chưa từng thấy người đẹp à?’ “Thưa cô! Xin cô vui lòng chọn món có trong thực đơn!” Người phục vụ như mất kiên nhẫn, lúc này cô lại đưa mắt nhìn vào thực đơn ‘Trời ạ! Sao toàn

mấy món sang trọng không vậy trời! Ở Mỹ đúng là thường ăn qua nhưng về Việt Nam không ngờ ăn sáng lại bằng mấy món này!’

“Xin lỗi! Vậy cho tôi một phần cháo hải sản đi!” Cô mỉm cười nói, người phục vụ lúc này mới gập đầu bước đi. Tô cháo hải sản được bày ra trước mắt khiến cô ngược nhìn “Đây là cái gì? Cắm heo sao?” Cô ngây người, đưa muỗng mút lên rồi đổ xuống. Không có cái gì cả, hoàn toàn vụn vỡ nhìn thấy mà phát ngán. Quán ăn gì đây.

Cô bực tức đứng dậy “Phục vụ! Tính tiền!” Cô bước lên xách balo rồi đặt một tờ một trăm ngàn xuống bàn khiến cả quán trở mắt rồi quay lưng bước đi trong khi bụng một chút cũng không có. Cô thật sự muốn gây sự với chủ quán nhưng vì lấy danh Việt Kiều nên sợ làm mất mặt vậy nên thôi chứ cô cũng tức đến soi máu rồi.

Đem bộ mặt tức giận, bước đi chưa được vài bước thì nhìn qua đường thấy bóng dáng quen thuộc đang lướt nhẹ “Ồ! Đó hình như là Zinjee mà!” Cô cố gắng đưa mắt nhìn “Sao sáng sớm lại lang bang đường phố thế này! Không lẽ tối qua anh ta đi suốt đêm!” Cô thắc mắc nhìn.

Zinjee đang bước đi bỗng có một bàn tay nắm vai anh lại, giật mình anh xoay qua “Cô làm gì ở đây?”.

“Vylee! Thức đi!” Haly lẫn lộn nói trong khi mắt thì vẫn nhắm lỳ “Royjee à! Cậu gọi cậu ấy đi chứ!” Haly huỳnh huỳnh tay Royjee. “Haiz! Phiền quá! Vylee à!” Cô mở mắt nhìn chiếc giường bên cạnh.

Mơ màng, cô gỡ mền lên xem, ánh mắt bỗng trợn ngược “Vylee!!!” Cô hét lớn làm cả nhóm giật mình, bắt giác mấy chàng trai ở dưới đất cũng ngồi xồm dậy nhìn cô “Vylee! Mắt tích rồi!” Royjee hốt hoảng nói.

“Sao?” Cả đám trở mắt nhìn “Thôi chết rồi! Cậu ấy có thể đi đâu được chứ! Đường phố Sài Gòn này cậu ấy lại không rành! Mấy lần đi lạc may mà có mình dẫn về! Bây giờ sao đây!” Haly rít rít nói.

“Mình đã bảo sáng phải đi học chung rồi mà! Cái con bé này làm gì thế không biết!” Royjee đứng ngồi không yên.

10. Chương 10: Lại Mắt Tích

Cách đó không xa...

“Này! Sao anh lại ở đây thế này? Đừng nói là cả đêm anh không về phòng nha!” Vylee nghiêng đầu nhìn người bên cạnh. Anh im lặng, không trả lời “Haiz! Nhìn mặt anh là tôi biết lạc đường rồi!”

“Sài Gòn vừa lớn vừa xa lạ, lạc đường là phải rồi! Anh đúng là không chịu nghe lời! Gây nhau mới có xú đã suy nghĩ dạy dốt rồi! Nếu tôi không nhìn thấy anh không chừng hai ba hôm nữa người ta tìm thấy bộ xương khô đang lang thang giữa thành phố!” Cô giảng một tuồng đạo lý, sắc mặt người bên cạnh bỗng tối sầm lại.

“Bớt nói nhảm đi!” Anh quay lưng bước đi “Này! Chờ tôi với! Để tôi đưa anh về! Dù sao thành phố này tôi cũng rành hơn anh đó! Này! Chờ với!” Cô xách balo lon ton chạy theo sau.

.....

“Con bé này thật tình! Đi đâu rồi không biết!” Kynlee mắt kiên nhẫn dăm vào thành tường nói. “Cậu cũng bình tĩnh đi! Dù sao cũng không ai ức hiếp được nó đâu!” Venjy nói.

“Nhưng tớ rất lo!” Haly ủ rũ “Không sao đâu! Vylee như vậy sẽ không ai dám bắt nạt đâu!” Yue diềm tĩnh nói “Không phải tớ lo là ai bắt nạt cậu ấy! Tớ chỉ lo cậu ấy đánh chết người ta ở ngoài đường rồi tiền viện phí phải thanh toán thì khổ chứ Vylee thì ai dám đụng đến!”.

Quay lại với con bé này....

“Này! Đừng đi nhanh quá chứ!” Cô chạy theo, chống hai tay lên đầu gối, thở dốc. Anh quay sang nhìn cô, chợt nheo khóe mi lại “Về đi!” Anh nói xong rồi quay lưng bước đi “Này! Là do tôi sợ anh lạc đường nên mới muốn dẫn anh về! Sau lại đuổi tôi!” Cô chạy ngang anh nói.

Zinjee chợt đứng lại, quay người nhìn cô. Bỏ tay vào túi quần, ánh mắt chợt nheo lại. Gương mặt anh từ từ tiến gần lấy gương mặt cô, hai khoảng cách thu hẹp dần “Cô! Nghe cho rõ! Là cô lạc đường, chứ không phải tôi! Nên bây giờ! Tốt nhất là im miệng lại! Nếu không...” Anh tiến gần hơn “Cô tự mà về!” Zinjee rời xa rồi lại quay người bước đi.

“Này! Chờ với! Dù sao cũng đâu thể nói vậy đúng không?”

“Im miệng lại cho tôi!”

“Im miệng cũng được nhưng chí ít anh cũng phải cho tôi đi ăn chứ! Này! Chờ tôi! Tội mình ăn gì đi nha!”

“Tôi nghĩ chắc anh cũng đói mà!”

“Này! Đừng đi nhanh quá! Chờ...”

.....

“Thưa cô! Thức ăn của cô đây!” Người phục vụ mỉm cười rồi bước đi “Woa! Lại nữa này!” Vylee vui mừng cười tí mắt trong khi Zinjee thì sắc mặt vẫn lạnh băng anh chán nản khoanh tay trước ngực ngược nhìn ba tô bún đang sắp chồng lên nhau.

“Anh cũng ăn gì đi chứ! Sao cứ nhìn tôi mãi thế!” Vylee nhìn anh còn Zinjee vẫn vậy mặc vẫn lạnh băng không nói gì. Chợt một lát sau người trong quán cứ nhìn chằm vào họ Vylee chợt ngẩng đầu lên nhìn xung quanh.

“A! Hình như đó là mỹ nam sân bay đó!”

“Ôi! Đẹp trai quá!”

“Anh à! Cho em xin chữ kí!”

Những tiếng hò hét cứ liên tục vang lên, rồi những cô nữ sinh chạy đến xin chữ kí, bắt tay, chụp hình ôi dào một đống. Chen chúc trong đám người đó làm cô bị đẩy ra lúc nào không hay. Vylee tức giận liếc nhìn rồi chợt quay lưng bước đi.

“Anh ơi! Chụp tấm nha!”

“Bắt tay đi!”

Zinjee xử lý xong đống này thì mệt cũng muốn chết. Chợt theo bản năng anh nhìn chỗ ngồi đối diện. Khẽ nhú mày, đi đến thanh toán tiền rồi nhanh chóng chạy đi.

11. Chương 11: Đứa Trẻ Lạc Mẹ

7:00 tối.

“Điện thoại Vylee bỏ ở đây nên không liên lạc được!” Haly thất vọng lắc đầu “Con bé này!” Kynlee không nén nổi tức giận, dầm vào tường rồi không do dự xách áo khoác bước ra ngoài “Kynlee! Cậu bình tĩnh đi!” Royjee ngăn cản.

“Làm sao mà bình tĩnh!” Anh tức giận quát làm cả nhóm giật mình “Thằng điên này!” Venjy dầm vào mặt anh một cú đau điếng “Cho mày biết! Mày làm vậy chỉ thêm rối chuyện! Nghe này! Mày còn không rành đường, lỡ đi lạc Vylee trở về rồi mày lại mất tích! Vậy bọn tao lại phải tìm mày nữa à? Đừng tự thích gây rắc rối nữa!” Venjy quát.

“Nó là em gái tao!” Anh gào lớn, ánh mắt đầy lửa giận “Được! Em gái mày! Vậy tao đi tìm nhóc!” Venjy tức giận xách áo khoác bước ra ngoài “Thằng khốn! Chờ tao!” Yue đuổi theo còn Kynlee cũng lặng lẽ đi theo.

Trong phòng giờ chỉ còn Haly và Royjee, cả hai lo lắng nhìn đồng hồ chỉ cầu mong tất cả đều không được xảy ra chuyện. Hai cô cũng muốn đi tìm Vylee chỉ là các anh bảo các cô phải ở đây chờ Vylee trở về nên không được tự ý rời khỏi. (Khổ chưa? Con bé rắc rối ấy lại gây chuyện cho người khác nữa rồi).

.....

Zinjee một chữ cũng không nói, sốt ruột nhìn quanh tìm kiếm, anh định nhờ vào thiết bị định vị trong điện thoại cô để tìm nhưng lại liên lạc không được, có lẽ là hết pin.

Zinjee chạy quanh phố. Sài Gòn lớn đến như vậy làm sao có thể dễ dàng tìm người chứ huống hồ giờ trong tay anh một chút thế lực cũng không có.

“Haiz! Lại đói nữa rồi!” Ở trạm chờ xe buýt có một cô gái với gương mặt xinh đẹp với bộ váy nữ sinh cá tính đang ngồi chờ đợi điều gì đó. “Đáng ghét! Vylee mày đúng là ngu! Đã không có tiền mà còn xỉ diện, không ăn được cháo lại trả hơn một trăm ngàn! Tao cho chiến này mày chết đói luôn!” (Sỉ diện làm gì cho giờ đói vậy nè!)

“Điện thoại lại không mang theo! Có phải là thê thảm lắm không?” Cô tự trách bản thân.

“Mình đúng là đứa ngốc! Rõ ràng không rành đường phố Sài Gòn mà dám tự tiện đi lung tung chỉ vì một lúc bị cho ăn bơ! Bây giờ làm sao để về đây!” Cô ngồi nhẩn nha xem mà thảm thương.

“Chết tiệt!” Zinjee ngồi cúi đầu cầm chai nước, bờ tóc xoa ngang gương mặt tạo nên một nét đẹp khó cưỡng nhưng gương mặt lại đầy vẻ tức giận và mất kiên nhẫn. Đứng dậy đập chai nước rồi lại bước đi làm tất cả người xung quanh giật mình.

Vylee cứ ngồi đó chờ hết mấy chuyến xe đến ý trí và lòng kiên nhẫn cuối cùng cũng xấp cận kiệt. Đưa ánh mắt chờ đợi nhìn xung quanh chợt cảm thấy có một cậu bé đứng cách đó không xa cô, khóc rất to.

Vylee theo bản tính nên chạy đến xem “Cậu bé! Tại sao em lại khóc?” Cô đến gần, xoa đầu an ủi. Cậu bé mở mắt ra, nhìn thấy cô như ánh bình minh cũng không khỏi ngỡ ngàng, làn da trắng hồng, tinh khiết, đường nét trên gương mặt hài hòa như không thể đẹp hơn. Mái tóc xoa dài bồng bềnh cùng giọng nói dịu dàng đến ấm áp “Tiên nữ!” Cậu bé chợt ngây người thốt ra.

Vylee chợt bật cười “Chị không phải tiên nữ!” Cô dịu dàng xoa đầu cậu bé “Chị không phải tiên nữ tại sao lại đẹp như vậy!” Cậu bé nghiêng đầu nhìn cô “Ai đẹp cũng là tiên nữ sao?” Cô thắc mắc nhìn cậu.

“Ừm! Em nghe mẹ kể như vậy!” Cậu bé mỉm cười gật đầu “Vậy em có xem Tây Du Ký không?” Cô ngồi xổm xuống hỏi “Có ạ! Em thích phim đó lắm!” Cậu bé gật đầu “Ừ! Vậy yêu quái trong đó có đẹp không?” Cô vuốt tóc cậu bé, cậu bé đứng ngây người ra giây lát “Đẹp ạ!”

“Nếu yêu quái cũng đẹp vậy em không nghĩ chị là yêu quái à?” cô nói rất bình tĩnh chợt cậu bé nhìn cô rất lâu rồi òa khóc nức nở “Này! Sao em lại khóc thế?” Cô hốt hoảng nhìn “Chị là yêu quái! Em không thích!” Càng nói cậu bé càng khóc to hơn “Không! Không! Chị đừng đùa thôi! Chị không phải yêu quái!” Cô xoa tay chối bỏ.

“Em không tin!” Cậu bé càng khóc to “Chị là tiên nữ! Là tiên nữ đó!” Cô chợt trấn an cậu bé “Em không biết!” Cậu bé vẫn cứ khóc “Này nhóc! Em nín đi! Để chị tiên nữ biến phép cho em xem nha!” Cậu bé chợt nín đưa ánh mắt như pha lê nhìn cô “Chị biến ra kẹo cho em xem nha!” Cô mỉm cười.

Cậu bé gật đầu nhìn cô “Hô biến!” Cô kéo cặp lấy trong balo ra một đóng kẹo sôcôla đưa trước mặt cậu bé (Đây gọi là ảo thuật! Đúng là ảo mộng mà) Cậu bé chợt ngây người rồi khóc lớn hơn “Chị gạt em!”

“Này nhóc! Chị không có gạt em nha! Em xem! Trong cặp rõ ràng chỉ có sách vở không đúng không?” Cô mở balo đưa trước mắt cậu bé, cậu bé gật đầu “Vậy mà chị lấy ra được kẹo không phải là phép thuật chứ là gì!” (Lừa con nít bá đạo chưa kia!).

Cậu bé ngơ ngác rồi chợt khóc to “Này! Em sao nữa thế?” Cô ngạc nhiên nói “Yêu quái cũng biết phép thuật mà!” Trời ạ! Cực thân cô! Vylee lắc đầu cố trấn tĩnh “Này nhóc! Nói cho chị biết tại sao em ở đây! Chị sẽ chứng minh cho em thấy chị không phải yêu quái!”

Cậu bé nhìn cô mơ hồ, cô dùng ánh mắt đầy niềm tin “Em bị lạc mẹ!” Cô mơ hồ dò hỏi nhưng vừa nhắc đến mẹ cậu bé lại khóc to lên Vylee rồi quá không biết phải làm gì nên đành bế cậu bé lên.

“Thôi! Thương, thương, thương nín đi cưng! Chị sẽ dẫn em đi tìm mẹ! Đừng khóc nữa!” Cô bế đứa bé chỉ mới ba tuổi lên, xoa đầu dỗ dành “Đi nha! Mình đi tìm mẹ nha!” Cô cúi người xách balo rồi vừa bế vừa dỗ cậu bé.

12. Chương 12: Bảo Mẫu Vylee

“Bé cưng! Đừng khóc nữa! Chị thương!” Cô dỗ dành cậu bé trong lòng mình, hình ảnh cô nữ sinh mười bảy tuổi bế cậu bé trên tay vỗ dành đã lọt vào mắt nhìn khác một cách kỳ lạ “Trời ạ! Nhỏ tuổi vậy đã có con!”

“Cô ấy còn trẻ quá mà!”

“Xinh như vậy đã có con!”

Bao nhiêu lời bàn tán xôn xao của người đi đường cũng không là gì với cô, cô chợt nhìn cậu bé, bé con đã nín hẳn giờ chỉ còn tiếng thút thít nhẹ. “Này nhóc! Em bị lạc mẹ ở đâu thế?” Cô cúi mặt xuống nhìn.

“Em cũng không biết! Em và mẹ vào một khu mua sắm, khi bước ra mẹ bảo em đứng ở sân chờ một lát mẹ đi lấy xe nhưng ngang đó lại có con chó bông rất đáng yêu, nó chạy theo hướng của em và thế là em đuổi theo nó! Và tự nhiên con chó đó biến thể là em phát hiện mình bị lạc đường!” Cậu bé thút thít nói.

“Chị à!” Cậu bé buông ra, đưa mắt nhìn cô “Có khi nào chị là hiện thân của con chó biến thành để gạt em không?” Cậu bé nói tỉnh bơ khiến cô muốn té xỉu (Trời ạ! Trí tưởng tượng của con nít đúng là phong phú nha!).

Vylee ngậy người giây lát “Không phải đâu bé con! Em hiểu lầm rồi! Đừng suy nghĩ lung tung nữa! Chị giúp em đi tìm mẹ!” Cô ôm cậu bé vào lòng, vỗ về nhẹ nhàng nhìn cậu bé.

Vylee dừng lại ở một khu mua sắm cô vỗ về cậu bé “Bé con! Có phải em bị lạc mẹ ở đây không?” Cô cúi đầu nhìn xuống cậu bé, cậu bé gật đầu. Vylee dịu dàng ôm cậu bé vào trong, dừng lại ở quầy tiếp tân hỏi “Cô ơi làm ơn cho tôi hỏi phòng tìm trẻ lạc ở đâu?”

.....

“Kynlee! Cậu đừng chạy nhanh quá!” Venjy chạy theo muốn hụt hơi “Cậu đứng lại đi!” Yue thở hồng hộc chạy theo. “Ồn ào quá!” Kynlee quay sang, nhúu mày khó chịu nhìn hai người còn lại.

“Cậu gấp gấp cũng không có ít gì! Cậu biết Sài Gòn lớn thế nào không?” Venjy bực tức nhìn anh “Tớ không mượn các cậu đi theo! Về hết đi!” Kynlee hét lớn rồi như điên chạy đi.

“Đừng giận cậu ấy! Vylee quan trọng với cậu ấy!” Yue vỗ vai Venjy an ủi. Venjy cũng không trách vì anh hiểu và đối với anh điều đó cũng tồn tại. Venjy và Yue lại đi theo và từ từ tìm kiếm.

Zinjee không thương tiếc bóp nát chạy nước và quần nó vào một góc đây là lần thứ ba anh làm như vậy. Mồ hôi ướt khắp người máy tóc quăn rũ cũng nhuốm nước từ khi nào.

“A! Anh mỹ nam sân bay này!”

“Ô! Đẹp trai quá!”

Cả đám nữ sinh bắt đầu quay quanh “Tránh ra!” Anh tức giận hét lớn làm cả đám hoảng hốt giật mình mà lùi ra xa. Zinjee bực tức bước đi, phải chi anh không gặp cô gái đó. Phải chi ở trước mặt anh cô ta lại không mất tích một cách kỳ lạ thì có lẽ đến bây giờ anh cũng không phải mệt mỏi như vậy.

Đơn giản là vì anh không cho bất cứ ai trước mắt anh mà biến mất dù là ai đi chẳng nữa cũng không thể. Nếu không phải cô ta bảo anh đưa cô ta về, nếu không phải anh phải có trách nhiệm với cô ta thì có lẽ dù cô ta có biến mất anh cũng không quan tâm.

Cô ta muốn biến mất thì ở nơi khác mà biến mất. Nhưng bây giờ là anh không cho phép cô ta biến mất trước mắt anh nên dù có là gì vẫn phải tìm cho bằng được. Không là gì cả chỉ là muốn hoàn thành trách nhiệm.

“Nín đi bé cưng! Lát nữa sẽ tìm được mẹ thôi!” Cô theo cô nhân viên đi đến phòng tìm trẻ lạc. “Có thật là sẽ tìm được mẹ không?” Cậu bé đưa đôi mắt đỏ hoe nhìn cô, Vylee gật đầu chắc chắn.

Cánh cửa phòng bắt đầu mở ra, hình ảnh đầu tiên tràn vào mắt cô là một người phụ nữ khóc lóc thảm thiết van xin mấy nhân viên. Cậu bé trên tay cô bỗng chốc nhảy xuống “Mẹ!” Cậu bé chạy đến bên người phụ nữ đó.

Người phụ nữ bất ngờ quay lại vừa nhìn thấy thân hình nhỏ bé quen thuộc chạy đến mừng rỡ hai mắt đỏ hoe hiện rõ tia vui mừng không tả xiết “Minh Minh!” Người phụ nữ hạnh phúc ôm cậu bé vào lòng.

Hai mẹ con òa khóc to làm tâm trạng tất cả nhân viên đều có chút rung động. Một lát sau cậu mới buông mẹ ra, lau nước mắt ẹ rồi nhìn lại Vylee “Mẹ à! Chính chị tiên nữ này đã giúp con đấy!” Cậu bé hồn nhiên nói làm tất cả ngạc nhiên nhìn cậu bé bởi hai chữ “tiên nữ”.

Vylee mở to mắt nhìn rồi chợt bật cười, xoay đầu cậu bé “Ngốc quá! Chị không phải tiên nữ!” Cô cười nhẹ, nụ cười hồn nhiên đến rung động người đối diện. Người mẹ chợt đến bên cạnh cô, dịu dàng nhìn cô đầy cảm kích “Tôi thật sự không biết để nói sao mới tỏ hết sự cảm ơn đối với cô!”.

Vylee ngạc nhiên nhìn rồi bỗng xua tay “Không sao đâu ạ! Không có gì đâu!” Cô từ chối lời cảm ơn “Tìm được mẹ cho cậu bé là con vui rồi! Con có việc! Con xin phép!” Cô gật đầu rồi cúi xuống xoa đầu cậu bé “Minh Minh ngoan nha! Không được đi lung tung nữa đấy!” Cô dịu dàng mỉm cười.

Trong khóm mắt Minh Minh chợt có một tia không đành lòng nhìn cô “Chị à! Chúng ta có thể gặp lại nhau không?” Cậu bé nín nín cổ tay cô, Vylee chợt bật cười “Ừm! Được chứ! Rồi chúng ta sẽ gặp lại nhau!”

“Chị hứa với em nha!” Cậu bé đưa ngón út ra, Vylee không do dự mà ngoắc vào “Ừm! Chị hứa!” Cô mỉm cười nhẹ nhàng rồi bước đi.

13. Chương 13: Đứa Trẻ Lạc Đường Vylee

Ra đến cổng siêu thị mới bất chợt cảm thấy có cái gì đó trống trải. Đi dạo trên phố một mình tự nhiên lại cảm thấy lạc lõng quá. Bất chợt biết đứa trẻ lạc mẹ bây giờ lại là chính mình.

Cô nhớ về mấy năm trước, có một lần cô bị lạc mẹ, cảm giác lúc đó cũng vô cùng là hụt hẫng nha! Tuy từ nhỏ cô đã lanh lẹ và quậy phá nhưng với đứa trẻ ba tuổi thì đó vẫn là chuyện kinh khủng. Cô vẫn còn nhớ lại cái ngày hôm đó...

Cô khóc lớn trong dòng người qua lại. Từ bé đến giờ đây là lần đầu tiên cô khóc vì sợ hãi (Cố chấp từ nhỏ nha!) Cảm giác lúc đó vô cùng bơ vơ và lạc lõng cứ như mình sẽ bị bỏ lại theo thời gian vậy.

Bỗng có một bàn tay chìa ra trước mặt cô, cô vô tình ngước lên, đôi mắt trong veo với nụ cười như ánh mặt trời đó nhìn cô. Đúng! Cậu bé ấy phải nói là mặt trời nhỏ! Sáng chiếu và sưởi ấm mọi người không ngoại trừ trong đó có cô.

“Cô bé! Lạc mẹ à! Anh dẫn em đi tìm mẹ nhé!” Cậu bé cười vô cùng vô tư, nhìn cậu bé ước chừng khoảng 8 tuổi, hơn cô đến năm tuổi. Lúc đó cô còn nhỏ nhưng tính cảnh giác rất cao, đưa ánh mắt dè chừng nhìn cậu bé.

“Em không tin anh à?” Cậu bé nhướn mi nhìn cô “Tại sao em lại phải tin anh! Lỡ anh là người xấu rồi dụ dỗ bán em sang biên giới thì sao! Mẹ nói không được tin lời người lạ! Mẹ cũng nói biên giới là nơi vô cùng kinh khủng, không có ba mẹ cũng không có đồ chơi!” (Mới có bấy lớn!).

Cậu bé nhìn thái độ của cô thì chợt bật cười, cúi đầu, xoa nhẹ đầu cô “Anh sẽ không bán em đâu! Anh hứa đấy!” Cậu bé cười hít mắt “Hông! Lời hứa của con trai không nên tin!” Cô ngheh mặt chu cái môi bé xinh nói.

“Cho em cái này thì tin chứ!” Cậu bé lấy trong túi ra một chiếc móc khóa có hình búp bê cực yêu, Vylee không do dự mà chớp lấy ngay “Anh cho em à?” Cô vui mừng nhìn cậu bé.

Cậu bé gật đầu nhẹ “Em tạm thời tin anh! Nhưng nếu không tìm được mẹ anh phải chịu trách nhiệm!” Cô lấy lại phong thái, kiêu hãnh nói. Vylee đưa tay ra, nắm lấy bàn tay nhỏ bé nhưng đầy ấm áp của cậu bé.

Cô cũng không biết vì sao mình về được đến nhà chỉ nghe mẹ kể lại là khi đó cô ngủ gật trên lưng anh hai và anh cống cô về nhà. Cô cũng không biết cậu bé đó là ai và cũng không lần nào gặp lại cậu ta. Vài năm sau cô qua Mỹ định cư nên cô cũng không tìm hiểu gì thêm về cậu nhóc ấy nữa. Nó cứ như một giấc mơ vậy nhưng cái móc khóa nhỏ từ khi cô tỉnh dậy đã ở trên tay cô, có nó để cô biết đó không chỉ là giấc mơ.

Vylee cầm chiếc móc khóa trên tay, đã từ bao giờ cô đã luôn mang theo nó bên mình như để tiếp thêm niềm tin cho bản thân rằng cô vẫn còn ai đó ở bên cạnh khi cô đơn nhất.

“Nhưng bây giờ đúng là thảm rồi! Cổ tích sẽ không xuất hiện lần hai đâu Vylee ạ! Bây giờ mày phải tự dựa vào bản thân thôi!” Cô đau khổ nhìn chiếc móc khóa nhưng cô làm sao mà tự nhờ vào bản thân khi ngay cả tên khách sạn cũng không nhớ thì làm sao mà về (Bó tay chị mình hông!).

“Này! Mày đừng có kêu có được không? Đã như vậy còn làm tao thêm rối! Không về nhà được thì tao bỏ đói mày luôn!” Cô nhìn cái bụng mà mắng chửi không thương tiếc.

“Này cậu nhóc! Nếu anh xuất hiện lần nữa cuộc đời em sẽ thay đổi nha!” Cô ử rử nói rồi lê từng bước đi tìm. Vylee cảm thấy mình hụt hẫng vô cùng đến khi chân muốn rụng rời thì cô dừng lại ngồi ở một góc phố. Chợt nhớ ra trong cặp mình có đồ ăn, vui mừng mở balo xem.

Cô lấy ra hai bọc bánh bì, xé bao bì rồi cho vào miệng ăn ngon lành. Bỗng một cái bóng nhỏ đứng trước mắt cô, Vylee đưa mắt lên nhìn, đôi mắt trong suốt thềm thường của một cậu bé nhìn cô đáng vẻ tệ hại trông đến đáng thương.

Trong một phút lòng cô cảm thấy chua xót, cô đưa chiếc bánh mì còn lại cho cậu bé “Em đói à? Cho em này!” Cô mỉm cười nhẹ nhàng. Cậu bé không nói, nhận lấy bánh mì từ tay cô rồi gật đầu chạy đi.

Vylee mỉm cười nhìn theo, đúng là còn nhiều mảnh đời bất hạnh hơn cô, cô chưa hẳn là đã thảm. Dù gì thì chỉ lạc đường thôi! Trước sau gì chẳng tìm được! (Không ngờ siêu quậy học đường lại có những suy nghĩ và hành động đáng yêu như vậy ha! Nhưng yên tâm cô ấy còn tiếp tục quậy!)

14. Chương 14: Bắt Cướp

Ăn xong chiếc bánh mì cô mới vừa quay sang với lấy balo thì “Chộp!” một tiếng động nhẹ cùng một cái bóng chớp ngang nhanh như tia chớp khiến cô giật mình. Vừa nhìn lại cái bóng ấy đã cướp mất balo của cô rồi còn đâu.

“Này! Sao lại đi lấy đồ của người khác thế hả? Thiệt tình!” Cô nói vô cùng tỉnh bơ nhìn tên cướp đang chạy điên cuồng rồi quay lại nhìn một mảng trống phía bên cạnh.

1 giây, 2 giây, 3 giây

“Ê thằng kia! Đứng lại!!!!” Cô hét lớn rồi điên cuồng chạy theo nhưng chợt không biết sao lại dừng lại, đứng đưa tay ra lăm bắm cái gì đó “Trong balo mình có gì để lấy nhĩ?” Cô đứng ngơ ra “Ba quyển tập, một cây

bút và mấy quyển truyện conan! Ồ! Có gì để lấy đâu có cái móc khóa treo lủng lẳng chứ có cái gì đâu mà lấy!” Cô phân tích một hơi rồi chợt ngơ ra.

“Móc khóa?” Cô lặp lại một kiểu máy móc rồi quay đầu nhìn cái tên điên đã chạy tức tốc “Này! Đúng lại!!!!!!” Vylee điên cuồng chạy theo, tốc độ phải nói là xúng tằm với gió, cô càng chạy tên cướp càng tăng tốc.

“Ê cái thằng kia! Lấy cũng phải kiếm cái gì có giá trị chứ! Cặp ta không có tiền đâu mà lấy! Trả lại ta cho cái khác hay hơn này!” Cô vừa chạy vừa nói, có điên mới tin lời cô nói nếu tên cướp nào cũng ngây thơ như vậy thì chắc có lẽ cướp ngân hàng cũng đi tu hết rồi.

“Này! Đã bảo là đứng lại rồi mà! Cướp cũng phải chờ cho người ta con đường sống chứ?” Cô thở hồng hộc. Đột nhiên ánh mắt trở nên lém lỉnh, nhìn xung quanh rồi “vèo!” biến mất không rõ lý do!

“Này tên kia! Đã bảo đứng lại không nghe người khác nói à?” Cô vịnh vai tên cướp, điềm tĩnh nói về mặt của tên đó cũng từ ngạc nhiên rồi chuyển sang tái nhợt “Thôi giờ vậy đi! Tôi với anh thương lượng nha! Những gì có giá trị trong balo tôi cho anh hết! Gỡ móc khóa ra trả tôi!” Cô xòe tay ra.

Tên cướp như đứng hình, sắc mặt xanh xao khó tả đột nhiên nhìn cô nuốt nước bọt rồi “A! Má ơi!!!!!!” Hắn la lớn rồi chạy điên cuồng về phía trước. Vylee khó hiểu nhìn theo, một lúc lâu mới bắt giắc, cử động bàn tay và nhìn một mảng trống trước mắt.

“Cái thằng khốn khiếp! Rượu mời không uống muốn uống rượu phạt hả?” Cô điên cuồng chạy theo trong khi tên kia thì chạy toán loạn “Ta còn thương lượng thì không chịu nghe! Giờ chết người rồi!” Cô hung hăng hăm dọa.

Chạy không biết là bao lâu chỉ biết bọn họ rượt đuổi nhau khắp cả khu phố người đi đường cũng đưa mắt nhìn theo nhưng cứ tưởng nữ sinh rượt đuổi nhau nên thôi không quay tâm.

Cô đuổi theo tên cướp chạy vèo vèo bay qua các vạch phân cách, bay qua luôn công trình đang thi công chỉ mém xiu nữa là đu dây điện thôi. “Đồ cờ hó! Có lỗi tai để trưng hả? Ta kêu đứng lại có nghe không?” Cô tức giận gỡ chiếc giày phi vèo vèo vào tên cướp trước mặt.

“Còn không mau đứng lại nữa! Muốn ăn dép nữa hả cưng!” Cô hung hãn nói rồi gỡ luôn chiếc giày còn lại phi trúng tên cướp, hắn đau quá nên đứng lại, sắc mặt tái nhợt hẳn.

Vylee hùng hổ bước đến, xắn tay áo, vẽ mặt vô cùng hung tợn. Từng bước từng bước, từng bước đến gần tên cướp, vẽ mặt tên cướp cũng theo bước chân cô rồi tái nhợt dần, thân mình đã rung đến cử động không nổi.

Vylee chợt dừng bước, cúi người xuống tên cướp cứ tưởng cô nhặt đá ném hắn môi miệng va chạm rung cầm cập “Này, này này! Đứng dậy cho tôi nghe chưa! Tôi lượm dép xong sẽ tính sổ với anh!” Cô vừa cúi xuống nhặt dép, vừa cảnh cáo đầy hung hãn.

Tên cướp cũng vô thức gật đầu “Haiz! Thiệt tình! Phan đến sắp méo mỗ giày luôn rồi!” Cô vừa nhìn đôi giày, vừa nhăn nhó. Bước chân từng bước đến gần tên cướp.

“Ê! Vừa rồi anh vừa vứt cái gì đi thế?” Cô tỉnh bơ nhìn tên cướp, mặt hắn bỗng tái nhợt, gỡ balo trên vai xuống đưa trước mặt cô “Chị...chị à! Em...xin trả lại chị!” Cô trừng mắt nhìn tên cướp.

“Chị...chị ơi! Xin chị tha cho em! Em...em không dám nữa đâu!” Tên cướp rung rẩy nhìn cô “Haiz! Thật tình! Ai làm gì anh đâu mà! Cứ việc cầm lấy! Tôi cho anh đấy!” Cô vỗ vai trấn an tên cướp (Bó tay!).

“Chị...chị à! Em..em không dám! Chị đừng làm vậy! Em sợ lắm!” Tên cướp sợ hãi nhìn cô “Sợ hả?” Cô trở mắt nhìn hắn “Tôi làm gì anh mà phải sợ!” Cô ngây thơ nhìn hắn.

“À! Thật ra thì tôi chỉ muốn lấy lại cái...” Cô cười cười nhìn balo rồi chợt mắt trợn trắng sắc mặt thay đổi dần, bỗng chốc chợt hét to “Cái móc khóa đâu????” Cô hét lớn khiến mọi thứ rung động.

Tên trộm rung cầm cập rồi theo bản năng sinh tồn bỗng phút chốc chạy mất dép. “Thằng khốn! Cưng chọc đến bà rồi! Đứng lại đó cho bà!” Cô vừa hung hãn, tức giận cầm chiếc giày lên.

“Bà không cho người cái balo nữa! Trả lại đây! Bớt người ta cướp!” (Giờ này mới la! Bó tay!) Cô hét lớn trong khi tên trộm không biết gì mà ôm balo chạy mất (Giữ được cái mạng với con điên này là mừng rồi!).

15. Chương 15: Gặp Lại Cổ Nhân

“Cô ơi! Cho tôi hỏi!” Một giọng nói ấm áp đầy từ tính vang lên bên tay cô “Hỏi cái gì mà hỏi không thấy người khác đang tức điên à! Cái tên...” Cô vừa mắng vừa quay sang nhìn người trước mắt rồi bỗng sắc mặt thay đổi hẳn, vẻ tức giận biến mất, nụ cười hiền nở trên môi “Anh! Anh có việc gì cứ hỏi đi! Không sao!” Cô cười hì hì nhìn người đàn ông trước mặt.

Người đàn ông có thân hình cao to với chiếc quần jean ôm sát cùng chiếc áo thun bên trong và áo khoác jean ở ngoài tạo nên nét tao nhã, lịch sự đến dễ gần. Vẻ mặt điềm tĩnh anh tuấn đầy hoàn mỹ đang nhìn cô. Mầu đàn ông ấm áp nha!.

“Cái này...của cô sao?” Người đàn ông đưa chiếc móc khóa trước mặt cô, chiếc móc khóa hình con búp bê treo lủng lẳng trông đáng yêu vô cùng. Cô nhìn chiếc móc khóa mắt bỗng sáng rực lên, đưa tay chớp lấy “Đúng! Đây là của tôi!” Cô nhanh miệng nói.

Người đàn ông trước mắt bỗng im lặng, dừng mắt như đang quan sát cô. Cô bé có thân hình nhỏ nhắn cùng mái tóc xoăn nhẹ xõa dày đến thắt lưng, đôi môi đỏ mọng cùng cặp mắt tinh anh đến ngây thơ tạo cho cô vẻ đáng yêu vô cùng. Chiếc mũi cao thanh tú, hàng lông mi dày mượt và làn da trắng hồng như sữa tạo cho cô một vẻ thuần khiết đến đáng yêu.

Cô ngây người, đưa mắt nhìn người đàn ông trước mặt “Này! Anh gì ơi! Anh bị sao à?” Cô khó hiểu nhìn anh. Anh ta bỗng giật mình, nhìn cô thật sâu như đang dò hỏi “Có thật...đó là của cô không?”

.....

“Royjee ơi! Mình thật sự lo lắm! Tối rồi mà một cuộc gọi, một tin nhắn cũng không có! Người mất mà đồ cũng mất luôn!” Haly sốt ruột nói.

“Cậu nói đồ gì?” Royjee nhún mày khó hiểu nhìn cô “Thì mấy cái mỹ phẩm mình gửi trong cặp Vylee đó! Đồ hiệu đó nha!” Haly nói.

“Giờ này mà cậu còn tâm trí đi lo mấy chuyện đó!” Royjee quăn cho Haly một cái gói rồi liếc nhìn cô một cái sắc lẹm.

Haly khó hiểu nhìn theo, Royjee đến bên cầm điện thoại di động lên

“Alo! Yue à? Tình hình sao rồi?”

‘Không khá hơn chút nào!’ Yue uể oải nói rồi nhìn sang người bên cạnh.

“Kynlee! Đây là lon bia thứ ba cậu bóp nát rồi đó! Muốn uống sai rồi ngắt ngoài đường luôn à?” Venjy lo lắng nhìn anh.

Kynlee không nói, quăn lon bia sang một bên bỗng có một bảo vệ chạy đến “Này cậu! Đây là công viên! Không thể tự tiện xả rác!” Bảo vệ lên tiếng nhắc nhở thì ngay lập tức nhận được ánh mắt như phóng đao về phía ông ta.

Bảo vệ hoảng hốt, há hốc mồm miệng “Bọn tôi thay mặt cậu ấy xin lỗi ông! Tránh xa cậu ấy ra một chút!” Yue lượm lon bia dưới đất lên đặt lên tay người bảo vệ, vỗ vỗ vai ông ta vài cái rồi bước đi.

.....

“Thì ra anh là cậu bé khi đó giúp em à? May quá!” Cô cười híp mắt nhìn người đàn ông trước mặt “Ừ! Đúng là may! Không ngờ cô bé ngày nào đã lớn đến như vậy!” Anh đưa tay xoa đầu cô, cô thè lưỡi tinh nghịch.

“Mà Vylee! Bây giờ tối rồi sao em không về nhà?” Anh thắc mắc nhìn cô, cô chợt đỏ mặt “Thật ra thì...” Cô cúi gầm mặt “Em bị lạc đường!” Cô lấy hết can đảm nói rồi nhìn anh.

Khải Minh có hơi ngạc nhiên “Em lớn như vậy còn lạc đường sao?” Anh ngạc nhiên nhìn “Ừ! Đương nhiên! Người cũng có lúc này lúc khác cũng có lúc đi đúng đường đi lạc đường chứ!” Cô nghênh ngang đứng dậy nói đầy tự nhiên như đây là chuyện đáng để khoe vậy.

“Anh Khải Minh dù gì cũng phải thông cảm cho em! Em dù sao cũng là dân nhập cư nên không rành đường phố ở đây là điều hiển nhiên!” Cô tự tin nói “Thế giờ em ở đâu? Nói đi anh đưa em về!” Khải Minh cười cười.

Vylee bỗng ngồi xụ xuống, thấp giọng nói “Nếu em biết thì giờ này cũng không ở đây!” Cô nhìn xuống bàn chân rồi nói. Khải Minh chợt cười dịu dàng “Đưa tay đây! Bây giờ anh sẽ tự tay đưa em về!” Anh đưa tay ra trước mắt cô.

Vylee trong một lúc đầy xúc động nhìn anh, ánh mắt lóe lên niềm hy vọng, gật đầu đưa tay ra nhưng khi bàn tay nhỏ bé vừa gần chạm vào thì “Về thôi!” Giọng nói đầy lạnh lùng vang lên trước mắt cô rồi nhanh chóng nắm bàn tay đang treo lơ lửng trên không.

Cô trở mắt nhìn người con trai trước mắt, thân hình cao lớn quen thuộc, mái tóc phấp trước trán cùng bộ dáng đầy mồ hôi nhưng cũng đẹp đến mê người “Zinjee!” Cô ngạc nhiên nói, anh không nói về mặt vẫn lạnh tanh không biểu cảm “Cậu là...” Khải Minh thắc mắc nhìn Zinjee.

“Bạn cô ấy!” Zinjee không một chút biểu cảm mà nói, tay nắm chặt tay cô kéo đứng bên anh. Khải Minh im lặng nhìn anh như quan sát “Về thôi!” Zinjee nhìn qua Vylee nói đầy bình tĩnh nhưng trong ánh mắt đầy vẻ cảnh cáo.

“Nhưng còn...” Vylee nuốt tiếc nhìn Khải Minh “Không sao đâu! Sẽ gặp lại nhau thôi!” Khải Minh mỉm cười dịu dàng “Cũng chưa chắc đâu!” Zinjee thản nhiên nói.

Vylee và Khải Minh chợt khó hiểu trong câu nói chứa trong ý tứ của anh “Không nói nhiều nữa! Xin phép! Chúng tôi về trước!” Zinjee nói đầy lạnh lùng rồi không chờ cô phản ứng kéo tay cô bước đi.

*Lâm Khải Minh: 22 tuổi, cao 1m83. Đẹp trai, phong độ tài giỏi và bản lĩnh. Vẻ mặt điềm tĩnh không biểu cảm là nét thường thấy ở anh. Sinh viên bậc nhất khoa kinh tế, con trai độc nhất của công ty Khải Lâm. Cũng như Vylee nói! Anh là mẫu đàn ông ấm áp! Niềm mơ ước của nhiều cô gái.

16. Chương 16: Cho Tôi Nắm Một Lát!

Zinjee nắm tay cô ra khỏi Khải Minh thì chợt buông ra, hai tay bỏ vào túi quần vẻ mặt không chút biểu cảm. Vylee nhìn bàn tay trống không trên không khí khe cựa động rồi khó hiểu nhìn người con trai đang đi trước cô.

Vylee lon ton chạy theo trong khi anh vẫn lạnh lùng không nhìn cô, tay bỏ vào túi quần ung dung mà bước đi “Này! Sao anh tìm được tôi thế?” Cô chợt nắm cánh tay anh xoay lại nhìn.

Zinjee nhìn bàn tay nhỏ bé đang nắm lấy cánh tay mình, đôi mắt khẽ nhú lại. Vylee nhìn thấy anh chau mày lại thì vội vàng buông ra. Đưa ánh mắt ngây thơ, trong suốt như pha lê nhìn anh.

“Đối với ai...cô cũng đều như vậy?” Trong câu nói chất chứa nét lạnh lùng cùng châm chọc. Vylee nhìn anh khó hiểu, câu nói đó là có ý tứ gì “Anh nói sao?” Cô thắc mắc nhìn anh.

“Nếu tôi không đến! Có phải cô đã cho tên đó muốn đưa đi đâu thì đi không?” Khóe miệng anh chợt nhếch lên đầy châm chọc. Vylee từ khó hiểu, ngạc nhiên chuyển sang tức giận bởi câu nói đó.

Vylee khẽ nhú mồm, đôi mồm thanh tú nhú lại, khuôn mặt lộ rõ vẻ không hài lòng nhìn anh “Tôi không phải hạng con gái như anh nghĩ! Nên nhớ là anh để tôi mất tích cũng là anh nói sẽ đưa tôi về! Tất cả những sự việc trên đều có liên quan đến anh! Đừng nói bằng cái cách nói chuyện đó!”

Zinjee nhìn sâu vào người con gái trước mắt, đôi mắt cô lộ rõ vẻ tức giận, gương mặt thanh thuần giờ hiện rõ tia kiên cường. Zinjee không nói anh chợt đi qua mặt cô rồi lại ung dung bước tiếp.

Vylee tức muốn điên, cô chỉ giả như có thể xé rách cái bản mặt anh ta ra. Là anh ta đòi đưa cô về, là anh ta nắm lấy tay cô sao giờ có thể nói như mình không liên quan, sao giờ có thể nói vô trách nhiệm như vậy được. Đáng ghét!

Zinjee biết cô đang tức giận, anh cũng không nói nhưng không hiểu sao lúc mà anh thấy dáng người con gái thấp thoáng bên ghế đá công viên anh lại linh cảm đó là cô. Nhưng vừa lúc anh thấy người con trai trước mắt anh lại cảm thấy khó chịu.

Cũng vừa lúc cô đưa tay ra định nắm vào bản tay đó trong lòng anh chợt cảm giác bất an vô cùng. Anh không cho phép mình có ý nghĩ gì lệch lạc với cô ta vì anh không muốn lại dính vào một chuyện rắc rối nào nữa.

Nhưng anh lại không làm được vì giây phút bắt gặp cô ta có cái là “định mệnh” đã trói buộc hai người lại, là không thể bỏ mặc, không thể làm lơ cũng không thể để lạc mất nhau.

Vylee theo sau anh mà sắc mặt hăm hừ trong đến khó coi, cô sẵn tay bằm bằm trong miệng “Tên đáng ghét! Anh chờ đó! Nói à biết người dám đối xử với tôi như vậy ngoài anh ra thì không còn ai nữa đâu! Dám cho tôi ăn bọ! Muốn đồ cho tôi mập à? Không cần đâu vì tôi cũng sắp bị anh chọc tức ập rồi!” Cô rửa không thương tiếc.

“Đừng có mà lằm bằm! Đi nhanh đi!” Giọng nói phía trước truyền đến một tia lạnh băng, Vylee nghe vào chợt ngạc nhiên rồi chuyển sang kinh hãi. Sắc mặt bắt đầu méo mó đến khó coi “Anh nghe sao?” Cô mím môi nói.

Zinjee chợt quay lưng lại nhìn cô, hai tay vẫn bỏ vào túi quần dáng vẻ bất cần hiện rõ. Anh chợt nhìn cô rất lâu “Muốn người khác không nghe! Trừ khi là mình đừng nói!” Anh quần cho cô một câu lạnh như băng rồi lại bước đi.

Cô cảm giác xung quanh có cái gì đó không bình thường, đường phố giờ này xe cũng thưa thớt dần, người qua lại cũng ít hơn có lẽ là rất khuya rồi. Cô nhìn xung quanh nghe tiếng gì đó trong bụi cây sắc mặt trở nên tái nhợt.

“Nè! Anh có nghe cái gì trong bụi cây không?” Cô đứng hình giọng nói vô cùng sợ hãi, Zinjee không trả lời vẫn bước tiếp “Này! Có thể chờ tôi không?” Cô nhanh chóng chạy đến bên đi ngang anh.

“Anh có thấy có cái gì đó không bình thường không?” Cô liếc nhìn xung quanh nói “Đừng có mà suy diễn lung tung!” Anh lạnh băng, mắt vẫn không nhìn cô “Không đâu! Thật đấy! Phở bây giờ vắng lắm đấy! Giờ này tôi đoán chừng chắc cũng khoảng gần mười hai giờ đêm rồi! Có khi nào....” Cô á ngại nhìn anh, bản tay nắm cánh tay anh nín nín lại.

Zinjee chợt nhìn qua cô, đôi mắt trong suốt ánh lên tia sợ hãi “Cô cũng biết sợ sao?” Anh nhìn chăm vào đôi mắt cô, vẻ giễu cợt hiện rõ “Này! Không phải đâu! Là thật đấy! Tôi nghe người ta nói vào đêm vào những lúc này ngay tại khu vắng người sẽ có ấy...” Cô nhìn anh nói.

Zinjee nheo mắt lại, nhìn sâu vào mắt cô “Có cái gì?” Anh lạnh lùng dò hỏi “Là có...có ma đó!” Cô mím môi nói nhỏ. Zinjee không nói quay lưng bước đi “Này! Không phải đâu! Chờ tôi với!” Cô gọi theo.

Zinjee chợt chạy đằng trước rồi dừng lại cách xa cô một quãng điềm tĩnh bước đi “Này! Tôi sợ thật đó! Chờ đi!” Cô cũng cố gắng theo sau. Cô vừa đuổi kịp anh lại chạy đi phía trước rồi dừng lại “Anh đừng đùa nữa mà! Chờ với!” Cô sợ hãi bán sát.

Zinjee thật sự đang đùa với cô, thấy vẻ mặt sợ hãi bán sát theo sau anh chợt cảm thấy thích thú nên cứ chạy rồi dừng để cô lon ton chạy theo, có chút gì đó rất thú vị.

“Này! Đừng đùa nữa! Tôi sợ thật đấy!” Cô nhanh chóng bắt kịp rồi nắm chặt lấy cánh tay anh. Zinjee nhìn bàn tay nhỏ bé đang nắm chặt cánh tay mình không khỏi nhíu mày “Cho tôi nắm chút thôi! Hết sợ tôi sẽ buông!” Cô nhìn anh bằng đôi mắt trong suốt đầy van xin.

Zinjee thấy thế cũng thôi, im lặng bước đi cứ mặt cho cô nắm lấy cánh tay mình rồi lâu lâu khẽ lắc nhai vài câu “Này! Có cái gì thật đấy!”

“Mẹ tôi bảo thường như vậy sẽ có ma đấy!”

“Này! Đừng đi nhanh quá! Chờ tôi!”

Thế rồi anh cứ chạy, cô cứ đuổi theo, lâu lâu nắm được cánh tay anh thì nắm chặt, sợ hãi không buông. Còn Zinjee vẫn vậy, mặt lạnh băng, bỏ tay vào túi quần ung dung bước đi mặt cho cánh tay bị cô níu sắp đứt.

17. Chương 17: Trở Về

Haly và Royjee ngồi trong phòng sốt ruột nhìn điện thoại mà đứng ngồi không yên. Chợt chuông cửa reo lên hai cô nhanh tức tốc mở ra. Trong một phút sự ngỡ ngàng và mừng rỡ thay phiên nhau nở rộ trên mặt.

“Vylee!!!!!!” Hai cô xúc động ôm chầm lấy người con gái đang ngây thơ như con nai tơ ngỡ ngàng nhìn các cô.

“Gặp lại cậu mình mừng quá!” Haly khóc nức nở.

“Cứ tưởng sẽ không gặp lại nữa chứ!” Royjee cũng lau khóe mắt

(Mấy mợ này làm quá!)

“Các cậu làm như mình đi mấy năm không bằng! Mới rong ruổi gian hồ mười mấy tiếng chứ nhiều! Nói à biết! Xấu nữa là sắp gia nhập cái bang rồi!” Cô tỉnh bơ nhìn hai cô bạn.

Hai cô bạn nghe vậy thì bật cười, đặt cô xuống bên giường mà hỏi han. Vylee không nói đưa tay với lấy điện thoại của Royjee. Nhấn cái gì đó rồi đưa vào tai nghe không lâu sau lại nói vang lên.

“Hai ơi!!! Hai bị ai tha đi đâu mất tiêu rồi! An Thy về được đến nhà an toàn rồi! Hai mau về đi! An Thy nhớ hai quá! Mà hai về cẩn thận nha! Sài Gòn lớn lắm! Đừng để bị lạc! An Thy không tin hai được đâu!” Cô hồn nhiên cao giọng nói.

Đầu giây bên kia vui mừng đến không nói được gì gác máy mà chạy về. Kynlee chạy bán mạng như thằng điên khiến Venjy và Yue cũng muốn chết theo, lúc thì xúu dầm đầu vô xe tải, lúc thì chạy ngược chiều còn có lúc thì xúu nữa thì lộn lều. Venjy và Yue hộ tống Kynlee về nhà xem như người cũng te tua không ít. Thêm thăm hỏi phải nói.

Vylee vừa quay đầu sang cánh cửa phòng phải nói là bị đập muốn nổ tung. Ba người con trai chạy vào Vylee ngạc nhiên nhìn người con trai trước mắt. Kynlee không nói không rằng ôm chặt cô vào lòng.

Vylee chợt khóc hù hụ, cả nhóm cảm động nhìn cảnh tượng trước mắt “Hai bị ai tha đi mà thê thảm quá vậy hả? Người gộm gì giống cái bang quá là sao? Đã vậy họ còn không cho hai tắm nữa chứ! Tội nghiệp hai quá đi!” Cô khóc hù hụ vừa ôm anh vừa nói khiến cả nhóm muốn té xỉu.

“Ê! Mà hai! Em nói nhỏ hai nghe cái này nè!” Cô chợt tỉnh bơ nói. Kynlee buông cô ra nhìn vào cô “Hai đi tắm đi! Hai em hôi quá! Mặt vẻ đẹp trai rồi!” Cô nhún nhó nói làm cả nhóm bật cười, Kynlee cũng cười theo.

“Ừ! Để hai đi tắm!” Kynlee cười nhẹ rồi xoa đầu cô. Kynlee vừa bước vào phòng tắm thì đã nghe cái giọng lém lỉnh của cô ngoài cửa “Này hai anh! Có hai em, em không dám hỏi! Bây giờ hai em đi tắm rồi em hỏi luôn!” Cô ngoắt Venjy và Yue hỏi.

“Hai anh nói nhỏ thôi nha! Không hai em nghe sẽ buồn lắm đấy!” Cô thì thầm, cả hai gật đầu nhìn cô “Hai anh bỏ anh em lang thang bãi rác sao mà bẩn quá vậy?” Cô hồn nhiên nói làm cả hai anh muốn té xỉu.

“Tuyệt đối đừng nha! Hai của em không quen gia nhập cái bang đâu! Anh ấy ở sạch ghê lắm! Đừng để anh ấy vào cái bang nếu không sẽ mất bản chất hết đó!” Cô lém lỉnh nói.

“Vylee à! Có thật là cậu không bị làm sao không?” Haly quan tâm hỏi. Rồi Royjee, Yue và Venjy cũng lần lượt hỏi thăm.

(Các bác có chú ý gì không? Từ nãy giờ có một người bị cho ăn bơ cấp độ nặng nha!).

Zinjee ngồi một góc trên sofa, gương mặt tối sầm lại, vô cùng khó coi nhìn cảnh tượng trước mắt đến khi nhin không nổi thì hét toáng lên “Ê! Mấy thằng khốn! Tao chết rồi à?” Anh đưa đôi mắt sắc nhọn nhìn cả nhóm.

Trong giây phút đó cả không gian im lặng, cả nhóm đưa mắt nhìn người con trai đang như hổ đói trước mắt rồi bỗng không biết là làm sao “A! Zinjee! Hôm qua mới gặp mày giờ gặp nữa rồi!” Venjy cười hì hì.

“Mày thấy sao? Sức khỏe cũng tốt chứ? Chưa chết đúng hông? Còn sức tối nay đi nữa đi!” Yue cười cười nói, mặt Zinjee mắt đầu đỏ lên rồi cũng mặc kệ, liếc cả nhóm đầy kinh thường rồi giận hờn không thèm nói tới.

Kynlee từ trong phòng tắm bước ra. Mới tắm xong người cởn tỏa ra hương thơm nam tính cùng chiếc khăn choàng tắm tạo cho anh vẻ đẹp trai hoàn mỹ đến mê người. Anh khẽ mỉm cười, vỗ vỗ vai Zinjee trong khi mặt anh tối sầm lại.

Khẽ dựa người vào sofa, đối diện với Zinjee. Gương mặt lạnh băng nhìn Zinjee. Lấy một điều thuốc ngậm vào miệng. Vừa mới bật lửa thì “Hai!” Vylee nói rồi nhìn anh lắc đầu như không thích.

Kynlee thấy vậy thì buông điều thuốc xuống. Ngã người về sofa nhìn cả nhóm “Anh có chuyện muốn nói!” Kynlee nghiêm túc nói. Cả nhóm đưa mắt nhìn về phía anh.

“Chúng ta! Sắp có nhà mới rồi!”

18. Chương 18: Nhà Mới!

“Woah! Là biệt thự nha!” Haly la toáng lên, mừng rỡ nhìn xung quanh. “Đẹp quá anh Kynlee ơi!” Royjee cũng hưng phấn nói.

Yue, Venjy, Kynlee và Zinjee thì điềm tĩnh ngồi sofa như đây là chuyện hết sức hiển nhiên vậy. “Ừa! Vylee đâu rồi!” Venjy thắc mắc nhìn.

“Phòng này không phải!”

“Ui phòng này cũng không phải!”

“Phòng này liệu có hay là không?”

“Bên đây là gì ấy nhỉ?”

Cả nhóm đưa mắt nhìn một con khỉ đang chạy nhảy lung tung trong nhà, dò xét mở cửa từng phòng với tốc độ nhanh như chớp miệng thì lẩm bẩm không ngừng. Lập tức ba vạch đen hiện rõ trên trán cả nhóm.

“Vylee! Em làm gì vậy?” Kynlee thắc mắc hỏi.

“Làm ơn đừng có làm ồn!”

Cô nhanh nhẹn quẩn lại một câu rồi lại chạy qua chạy lại xem xét. “Ui! Đây là gì?”

“Cái này không phải!”

“Cái kia cũng không phải!”

Cả nhóm lắc đầu nhìn cô “Mày có đem theo thuốc không?” Venjy nhìn Yue hỏi “Thuốc gì?” Yue khó hiểu nhìn anh.

“Thì thuốc bổ dưỡng thần kinh ấy! Tao nhớ mày thường uống loại đó khi lên cơn mà! Sao lại không mang!” Venjy thản nhiên châm chọc trong khi sắc mặt Yue bỗng tối sầm lại.

“Thằng khốn! Tao điên hồi nào hả mày?” Thế là chiến tranh lại xảy ra.

“Này! Đừng có giở trò rồi đụng chạm vào người tao nha!”

“Đụng chạm này! Tao ày chết!”

Cả nhóm lắc đầu nhìn hai người rồi thôi. Đột nhiên Kynlee đứng dậy, di chuyển nhanh lên tầng hai rồi đứng chặn trước mặt Vylee.

“Vylee! Thật ra em đang làm gì vậy?” Kynlee đứng trước mặt cô, đưa ánh mắt dò hỏi nhìn cô.

“Hai à! Em nói nhỏ cho anh biết! Anh giữ im lặng nha!” Vylee tỏ vẻ bí mật, Kynlee nhìn cô lúc lâu rồi gật đầu.

“Em sợ ba gắn camera theo dõi anh em mình!” Cô kề sát tai Kynlee nói nhỏ rồi quay ra nhìn anh đầy nghiêm trọng.

Kynlee chột nhìn cô “Em điên quá rồi đấy!” Anh cốc nhẹ vào đầu cô một cái “Ui! Sao hai đánh em! Em bảo thật đấy chứ!” Cô xoa xoa cái đầu nói.

“Em nghĩ ba sẽ làm chuyện trẻ con như em sao? Nếu ba muốn bắt về thì anh và em sẽ không đứng ở đây rồi! Em quên ba mình là ai sao? Làm gì mà làm chuyện con nít đó chứ! Bớt hoang tưởng đi cô nương!”

“Thật chứ?” Cô đưa ánh mắt trong suốt nhìn anh.

“Thật! Đừng suy diễn lung tung nữa! Đi nhanh mà lo mai mấy anh phải nhập học rồi!” Kynlee nói xong thì bỏ tay vào túi quần, quay lưng bước đi.

Căn nhà này là căn biệt thự khi ba mẹ anh còn ở Việt Nam đã xây nó. Diện tích khá rộng và khang trang, tông màu trang nhã cùng vật dụng đều được bố trí tinh tế. Thỉnh thoảng ba anh thường về đây ở khi công tác ở bên đây nên nó luôn được trang trí mới mẻ.

Không gian cũng rất rộng, có những đến mười phòng gồm bốn tầng lầu nên diện tích rộng khỏi phải nói. Chỉ lo đi lạc mà thôi.

Căn nhà này cũng được bảo vệ rất chặt chẽ đến tận ba cổng rào sắt nên cũng an tâm, may mà lúc trước khi định bỏ đi anh đã lén ăn cắp chìa khóa nhà chứ nếu không giờ ngủ gầm cầu là sự thật. Anh định sẽ dọn về đây từ lúc đầu nhưng xảy ra nhiều chuyện quá nên bây giờ mới dọn đến.

“Này! Cái thân vàng ngọc của tao ai ày đụng chạm hả?” Venjy nói.

“Tao đá ày đi bây giờ mà đụng với chạm! Mày quý quá há thằng cờ hó!” Yue vừa đánh vừa nói.

“Cái thằng này! Ai ày nói về đẹp của tao vậy chứ!” Venjy cãi lại. Thế là chiến tranh lại tiếp tục diễn ra.

Không biết là họ đánh nhau bao lâu cho đến khi cả nhóm tắt đèn về phòng đi ngủ cả mà họ vẫn chưa dừng lại (Ghê chưa! Anh Venjy gọi đây là cuộc chiến giữa hai thằng đàn ông đấy!).

19. Chương 19: Nhìn Trộm

Tất cả đều ngủ chỉ trừ chị này...

“Cố lên! Còn một phòng cuối cùng!” Vylee cổ vũ bản thân lúi túi từng phòng, từng phòng (Khổ chưa! Cho cái tính cố chấp!).

Cô lê cái thân rất ư là thê thảm vịn ở khóa cửa. “Mở ra nha! Mình chắc sẽ có! Ba không dễ dàng mà bỏ qua đâu!” Cô mím môi, lấy tay gạt mạnh như cổ vũ bản thân.

Cô hé hé mở cửa định mở cửa ra nhưng vừa nhìn qua khe hở cô đã giật mình. Quay mặt ra, tựa lưng vào cửa, mặt đỏ bừng bừng. Cô cố gắng lấy can đảm nhìn lại một lần nữa “Woa! Là Zinjee đó nha!” Cô nhìn vào phòng.

“Thân hình siêu mẫu nha! Đẹp trai ghê chưa kìa!” Cô nhìn muốn chảy nước giải “Mà cũng thật tình sao lại chỉ choàng khăn tắm thôi thế! Lỡ người ta có gắn camera thì khổ!”

“Mà cũng đúng! Có gắn camera thì cũng nhìn đến chảy máu mũi luôn rồi còn gì!” Không biết là cô suy nghĩ cái gì mà tình nghịch cười cười.

“Mà nói tới đây mới tức! Nghĩ sao lại chọn phòng cao nhất mà ở vậy không biết! Như vậy thì đi lên đây làm sao mà leo nổi! Không leo nổi vậy có phải là tiếc lắm không?” Cô vừa nhìn, vừa tức vừa tiếc mà trắc lười (Ý đồ ghê tởm hông? Mê trai gớm!).

Zinjee ngồi trên giường, choàng chiếc khăn tắm buộc nhẹ để lộ ra vòng ngực màu đồng rắn chắc đẹp đến mê người, bọt những lặn nhẹ li ti tạo nên một nét đẹp quyến rũ. Anh khẽ lắc đầu, mái tóc ướt vũ nhẹ nước làm người ta nhìn muốn chảy máu mũi luôn vậy đó.

Zinjee bình thần xem ti vi, vẻ mặt không chút biểu cảm “Nhìn đủ chưa?” Anh thản nhiên nói nhưng tầm mắt vẫn không di chuyển.

Vylee ngơ ngác khi nghe anh nói “Nói ai thế? Có lẽ không phải mình!” Suy nghĩ một lúc rồi lại đưa mắt nhìn (Bó tay!).

“Cẩn thận nước giải ngập phòng tôi!” Anh vẫn không nhìn cô, điềm tĩnh nói.

Vylee giờ mới theo bản năng nhìn xuống “Á! Mất mặt quá!” Cô chảy nước giải ra miệng rồi còn gì. Vội vàng lau mép “Vậy từ này giờ! Người anh ta nói...là mình!” Cô vô thức chỉ tay vào mặt.

“Chết rồi! Sao anh ta lại thấy chứ!” Cô chột hét lớn rồi theo ý thức lấy tay bịt chặt miệng lại. Zinjee khẽ nhìn qua cửa rồi di chuyển càng ngày càng gần làm Vylee chột tái xanh mặt mày.

Theo bản năng cô cong chân chạy nhưng vừa mới xoay lưng đi thì “Tối như vậy cô không ngủ đến phòng tôi làm gì?” Thân ảnh cao lớn đã đứng trước cửa, cách cô vài bước chân, giọng nói vẫn lạnh lùng đầy kiêu ngạo.

Vylee mím môi, mồ hôi đã chảy ra. Cô máy móc quay cái đầu lại, trên môi nở một nụ cười hền “Đâu có! Đâu có! Tôi đâu lại làm chuyện này chứ! Anh đừng hiểu lầm!” cô cố gắng cười gượng mà vẫn cười hì hì.

“Hiểu lầm sao?” Zinjee nhú mày, trong một lúc chột đến gần cô. Vylee như bị anh lấy hết không khí, lùi ra xa cho đến khi lưng đã tựa vào lang thang mới dừng lại “Anh...có thể cách xa chút không?” Cô cố gắng tỏ ra tự nhiên.

Zinjee nghe vậy càng tiến lại gần “Cô nói tôi hiểu lầm! Vậy đó là gì?” Anh điềm tĩnh nói chỉ vào mấy giọt nước trước cửa. Chết chưa! Mê trai đến vậy mà cùng! Cô chột nhắm mắt, mím môi đầy đau khổ “Tôi...” Cô cứng họng.

“Cô làm sao?” Anh càng tiến lại gần hơn “Anh...anh có thể tránh xa một chút được không? Nếu không tôi...tôi sẽ ngã mất!” Cô lấy tay đẩy đẩy anh ra rồi nhìn xuống dưới nhà mà nuốt nước bọt.

Zinjee chột đứng ra đưa mắt nhìn cô “Cô nói xem! Cô đến phòng tôi làm gì?” Anh lạnh lùng nhìn cô. “À! Thật ra thì...” Cô cười hền “Thật ra thì tôi không biết đây là phòng của anh!”

“Không biết sao?” Zinjee vẫn không biểu lộ cảm xúc “Đúng! Hoàn toàn không biết! Tôi chỉ muốn xem xem mấy phòng của căn nhà như thế nào thôi! Chứ không có ý gì khác!” Cô xua xua tay nhẹ.

Zinjee không nói chỉ liếc nhìn qua mấy chấm nhỏ nước dưới sàn nhà “Vậy đó là gì?” Anh ngược nhìn cô đầy khiêu khích. Vylee thật sự rối rắm đến muốn chết “Cái đó...” Cô cố gắng vắt chút chất xám cuối cùng.

“À cái đó hình như là nước từ trên người anh! Anh mới tắm mà không đúng sao?” Cô ngơ ra nhìn anh, anh im lặng nên cô nói tiếp “Tôi mới thấy anh tắm xong từ phòng tắm bước ra mà, đương nhiên ra đây còn ướt chắc là nước trên người anh!” Cô nói xong anh vẫn im lặng nhìn cô.

Vylee chợt thấy có cái gì đó không bình thường, cô chợt ngơ ra “Chẳng phải sao?” Cô dò hỏi “Cô nhìn thấy tôi từ phòng tắm bước ra?” Anh vẫn nhìn chăm vào cô, theo bản năng cô gật đầu.

“Cô nói nước đó trên người tôi!” Anh vẫn nhìn cô, cô cũng gật đầu “Vậy cô thừa nhận mình nhìn trộm tôi!” ngon chón gật đầu luôn.

Khóe môi anh chợt nhếch lên, Vylee chợt cảm giác có cái gì đó không bình thường bỗng suy nghĩ lại câu nói vừa rồi “Ồ! Không phải! Không phải vậy đâu!” Cô xua tay lia lịa.

Zinjee không nói, chỉ im lặng nhìn cô, cái nhìn thấu đến tận tâm can. Cô lo sợ nhìn anh, mồ hôi đã đổ ra hết, vẻ mặt gương gao vô cùng khó coi “A tôi nghe anh tôi nói mai các anh phải đến trường đúng không?” Cô cố gắng nói tự nhiên nhất có thể nhìn anh.

Zinjee vẫn im lặng, đưa mắt nhìn cô “Không phải sao?” Cô cứng đờ nói. “Không phải! Không phải cũng không sao! Dù gì cũng phải ngủ mà! Nghỉ sớm đi!” Cô cười hì hì rồi lê nhẹ từng bước men theo lang cang rồi khỏi và cuối cùng là co người chạy mất dép.

Zinjee chợt nhìn theo dáng cô, bật cười vô cùng nhẹ.

20. Chương 20: Nhận Lốp

“Đây là cái gì?” Kynlee đứng trước cổng trường nhìn vào trường hỏi người bên cạnh “Nào mày bị khiếm khuyết à? Ngay cả cái trường cũng không biết!” Venjy đứng kế chằm chọc.

Kynlee, Venjy, Yue và Zinjee hôm nay đẹp trai lắm nha. Áo bỏ ra quần, cờ vạt thắt lệch, mở hai cúc áo trên, một tay vác balo trên vai tay kia bỏ vào quần đứng trước cổng nhìn vào không khác mỹ nam Hàn là mấy.

“Trường này nhỏ thế này làm sao mà quây đây!” (Các chú à! Trường quốc tế đấy à!) Yue lắc đầu nhìn vào trường.

“Mấy anh định đứng đây đến khi nào? Chờ thầy hiệu trưởng mời vào à?” Vylee nhìn các anh nói “Nghe cũng không phải là vô lý!” Kynlee thần nhiên nói. Cả nhóm lắc đầu nhìn các anh rồi bước vào.

“Cứ việc đứng đó đi! Lát sau các anh sẽ được hộ tống như siêu sao thôi!” Haly quần một câu rồi theo chân Vylee bước vào.

Quả nhiên như sự đoán, chưa đầy ba giây....

“Ồ! Mỹ nam sân bây đây mà!” Một nữ sinh hét lên.

“Má ơi đẹp trai quá!”

“Mới chuyển đến trường mình thì phải!”

“Chết người mất thôi!”

Và thế là cả bốn trở thành vật cống hiến không thương tiếc.

Vylee bước vào đập cặp lên bàn, ngồi gác chân lên bàn trong bình thần hết sức. Tai đeo phon, mắt thì xem truyện (Đại tỉ ra mặt nữa rồi!).

“Vylee! Anh cậu bị vật chết ở ngoài đó rồi kìa!” Royjee ngồi bên nói. Vylee dùng mắt trên người Royjee “Chưa chết đâu! Lúc nào cũng vậy thôi! Cũng đâu phải lần đầu tiên! Cậu đừng lo!” Vylee thần nhiên nói rồi lại dán mắt vào quyển truyện trên tay.

Haly thì từ nãy giờ cứ ngẩn ngía cái cặp mới của Vylee, ngẩn qua ngẩn lại như muốn nghiền nát nó “Vylee! Cậu đổi cặp mới à?” Haly lấy tay xoa nhẹ cằm rồi nhìn cô.

Vylee chợt dừng mắt lại, gật đầu “Vây cái cặp kia của cậu đâu!” Haly lại tiếp tục hỏi, lần này cô không trả lời “Trong cặp củ của cậu tớ có gửi bộ mỹ phẩm dưỡng da ấy! Cậu bỏ ở nhà rồi đúng không?” Haly lại tiếp tục nói.

Vylee đơ toàn tập, mắt dán vào cuốn truyện mà mặt cúi sầm, mồ hôi bắt đầu chảy ra, sắc mặt bỗng trở nên khó coi. Cô nhớ lại hôm trước

“Haiz! Thật tình! Ai làm gì anh đâu mà! Cứ việc cầm lấy! Tôi cho anh đấy!” và rồi “Bà không cho người cái balo nữa! Trả lại đây! Bối người ta cướp!”

Nhớ lại sắc mặt cô bỗng tái nhợt (Cho cái tạt hào phóng!). “À...thật...ra...thì Haly à!” Cô cố gắng gượng cười trong khi mồ hôi đã chảy lã chả “Vylee à? Cậu không sao chứ! Mồ hôi chảy nhiều vậy là sao?” Royjee lo lắng nhìn cô.

“Ồ không phải! Thật ra thì...” Cô ấp a ấp úng. “Chuyện gì?” Haly nhìn cô hỏi. “Bộ mỹ phẩm đó...” Cô cúi gằm mặt nói “Mình biết cậu để quên ở nhà! Không sao đâu!” Haly cười cười nói.

“Không phải vậy! Chuyện là....”

.....

“Mày bị vật chết chưa?” Venjy nhìn Kynlee hỏi. “Mày xem tao chết chưa? Nhìn cũng không biết!” Kynlee liếc nhìn anh sắc lẽm.

Vâng! Những hotboy của chúng ta bây giờ vô cùng đẹp trai nha. Đang trốn ở chỗ trường học trong bộ dạng người thú khó phân biệt. Tóc tai bù xù, dựng đứng kiểu hiện đại. Quần áo tơi tả chưa từng thấy và giờ đang là nhân vật được truy lùng phải ẩn nấp kính đáo.

Vừa lê thân lên đến lớp thì...

“Sao? Cậu nói gì? Bộ mỹ phẩm đó cậu đem tặng tên cướp rồi à?” Haly ngơ ra nói, vẻ mặt bình tĩnh cho thấy một trận chiến điên cuồng sắp xảy ra. Vylee cúi mặt, gật gật đầu.

“Vũ An Thy!!!!!!!!!!!!!! Cậu giỏi lắm rồi! Cậu biết bộ mỹ phẩm đó bao nhiêu tiền không hả????” Haly la muốn sập nóc trường và tuồng tiếp theo là cả hai hotgirl rượt đuổi nhau chạy vòng vòng trong trường.

“Haiz!” Cả bốn nhìn nhau rồi lắc đầu. “Này! Cũng may tao còn mang theo đồng phục nên mới nguyên vẹn ấy nhỉ!” Venjy đắc ý nói “Ừ! Cảm ơn mày nhiều!” Yue yếu xìu nói.

Cả bốn anh chàng mỗi người làm một việc trong khi hai cô nàng này thì....

“Haly! Bình tĩnh lại đi! Mình sẽ mua lại cho cậu!” Vylee vừa chạy vừa nói “Cậu làm sao mà mua hả? Đó là hàng có hạn đó! Chỉ còn duy nhất một bộ thôi!” Haly vừa đuổi theo vừa quát.

“Không phải đâu! Mình sẽ mua cái khác đẹp hơn!” Vylee lại tiếp tục giải thích “Thân cậu bây giờ còn lo không xong thì đòi mua cho ai cái gì hả? Vylee! Hôm nay tớ lấy mạng cậu!” Haly tăng tốc đuổi theo khiến Vylee chạy muốn chết luôn. (Cho cái tội hào phóng nha cưng)

Hai cô nàng không biết là rượt đuổi nhau trong bao lâu mà hết đu trần nhà đến leo dây điện sau cùng là phi kinh kong khiến cả trường được mở rộng tầm mắt vô hạn với hai hotgirl này.

Trận chiến kết thúc và cuối cùng là....

“Hoang hô! Hai cậu cừ quá!” Cả hai bước vài lớp trong bộ dáng te tua mà vẫn dễ thương không kém khiến cả lớp vui mừng mà vỗ tay.

“Đúng! Đúng là rất cừ! Sắp như rồi!” Vylee lê cái thân tàn ma dại đến cuối lớp rồi nằm xuống. “Em có vẻ mệt mỏi nhỉ?” Kynlee quay xuống nhướn mi chăm chọc nói thì nhận được cái liếc sắc nhọn từ cô em thân thương.

“Haly! Cậu đừng nhìn Vylee như vậy chứ!” Royjee đẩy mặt Haly lên.

21. Chương 21: Đại Tỉ Học Đường

“Mấy em hãy cho thầy biết! Thế nào là hòa đồng với bạn bè?” Thầy Văn giảng một tuồng trong khi cả nhóm ngồi dưới đây ngáp dày, ngáp ngắn ai làm việc nấy trong mà thấy mệt.

“Này! Ông thầy Văn ông nói cái quái gì thế?” Royjee mệt mỏi nhìn Vylee “Ông nói là chia quà sao cho đồng!” Vylee nằm dài trên bàn nói.

“Ồ! Thì ra là vậy! Chia 7/3 là đồng chứ gì! Có nhiều cũng hỏi! Oáp!” Royjee ngáp ngắn ngáp dài nói.

“Này! Tôi nay đi bar chơi!” Venjy nhướn mắt qua Kynlee “Gì? Mày đòi chơi ba mày hả thằng mất dạy!” Kynlee nghe nữa trước, nữa sau nói.

“Chơi ba cái đầu mày! Thằng cờ hó!” Venjy đánh vào đầu Kynlee. “Ui! Thằng này mày điên!” Kynlee lấy tay xoa gáy nói.

“Ê đi luyện bóng rổ đi! Lâu quá tao không có đi!” Yue nhìn Zinjee “Bắt cá mè rổ hả? (Cá mè rổ là loại cá ở vùng Nam Bộ đấy các bạn) Tao không có hứng!” Zinjee phát tay nói.

“Cá mè rổ là cá gì vậy? Sao tao chưa nghe!” Yue thắc mắc hỏi “Thằng này ngu! Cá mè rổ là con cá rắc mè lên (mè: vừng) rồi bỏ dõ rổ người ta gọi là cá mè rổ! Vậy cũng không biết!” Zinjee nói. (Trời ạ! Triết chí trời đất gì đây!)

“Ồ! Sao mày biết?” Yue càng hỏi tới “Thì mày đọc trên sách báo sẽ có thôi! Ngu quá!” Zinjee lắc đầu nói.

“Trời ơi! Bộ mỹ phẩm hàng hiệu của tôi!” Haly thì ngồi trên này than thở không ngừng “Ê con Haly nó nói cái gì mà đồ tặng phẩm phé liệu gì vậy?” Royjee lại quay sang hỏi Vylee và ngay lập tức nhận lại cái liếc sắc lẹm như muốn giết người từ phía trên.

Vylee thì đang say sưa mà ngủ không biết trời chần mây đất gì luôn (Cho cái tội tối qua đi nhìn trai).

Thầy Văn nhìn xung quanh lớp thì bỗng hét lớn lên “Vylee!!!!!!!!!!” Thầy hét muốn bay nóc trường. Vylee bây giờ mới giật mình “Hả? Hả? Vylee là con nào mau lên tiếng đi chứ!” Cô mở mắt hai con mắt ra nói.

Royjee ngồi kế cũng sắp té nhào, đẩy đẩy Vylee. “Thầy gọi cậu kìa!” Royjee nghiêng rằng nói nhỏ “Hả? Hả? Thầy cho gọi em!” Cô giờ mới đứng dậy, lấy tay lau khóe mắt (Mệt mỏi dữ ta).

“Em tỉnh chưa?” Thầy giáo nghiêng rằng nghiêng lợi hỏi “Cũng đỡ đỡ rồi thầy ơi! Phiền thầy quan tâm quá!” Cô cười hì hì khiến cả lớp đổ hết mồ hôi lạnh “Em nói cho thầy biết! Tựa đề bài học hôm nay!” Thầy giáo điềm tĩnh nói.

“Sao? Tựa đề?” Cô mở to mắt ngây thơ nói ra từng chữ, thầy giáo gật đầu. Vylee đứng yên bất động lúc lâu, sách còn chưa mở thì đề với bài gì ở đây. Thầy giáo xem bộ đặc chí cười hề hề trong khi cả lớp thì đang nhắc thầm.

Vylee vén tai lên nghe được ít chữ “Sao?” Cô ngây thơ nhìn khiến cả lớp muốn té xỉu “À chẳng qua thì học tiết này là Văn nên tựa đề phải liên quan đến phẩm chất con người, tựa đề hôm nay là....” Cô lấy tay xoa cằm ngẫm nghĩ “Thế nào là yêu mến bạn bè!” Cô nói xong cả lớp mới thở phào nhẹ nhõm.

Thầy giáo miệng tự nhiên đông cứng nhìn cô rồi không lâu mau chóng lấy lại thần thái nghiêm mặt nói “Nói cho thầy biết nếu em làm mất đồ của bạn thì em sẽ làm sao?” Thầy giáo nhìn cô nói.

“Ôi dào! Ai làm mất chứ em có làm mất đâu mà phải lo! Ăn ở không lo chuyện bao đồng à?” Cô phát phát tay nói “Vylee!” Thầy giáo nghiêm mặt. Vylee biết mình hơi bị lố nên trở lại đề tài.

“Thật ra thì...nếu là em thì...” Cô xoa cằm phân vân rồi trắc lười (Đúng đề tài rồi còn gì!) Cả lớp thấy vậy thì bắt đầu lên tiếng nhắc “Mua đồ lại trả!” Cả lớp nghiêng rằng nói nhỏ “Sao? Mua bán chả giò gì ở đây?” Cô nói hồn nhiên khiến cả lớp muốn ngất xỉu.

Có người thì diễn tả mua bán rồi an ủi, trả đồ ôi dào đủ thứ nhưng với đầu óc của Vylee thì “Ủa tại bây múa khỉ gì trong lớp vậy?” Cô tỉnh bơ nói khiến cả đám xanh mặt mày.

“Um! Cầm nhắc bài dưới mọi hình thức!” Thầy nghiêm giọng nói. Vylee biết mình đã hết cứu tinh nên đành dựa vào bản thân, cô đứng rất lâu nói “Là em thì em sẽ đi đến bên bạn!” Cô vừa nói vừa diễn tả “Em sẽ vỗ vai trấn an bạn!” Cô cúi xuống vỗ vai Haly thì nhận được một cái liếc giết người.

“Em sẽ khuyên ngăn bạn bảo bạn đừng giận em nữa hông tăng xông chết thì khổ!” Cô vỗ vai Haly nhìn vô cùng thân thiện, mặt Haly đỏ lên nhìn cô đầy tức giận “Bước cuối cùng em sẽ ra một câu làm hòa! Và nói với bạn là mất rồi thì thôi không lẽ mày giết tao!” Nói xong cô cười to khiến cả lớp ngất hết cả.

“Mà cậu cũng đừng nhìn tớ như vậy chứ! Là thầy bảo tớ nói chứ tớ có muốn đâu! Có trách có mắng thì nói với thầy kìa!” Cô nhìn Haly nói đầy tự nhiên.

Cả lớp bắt giác im lặng, mặt thầy tối sầm lại. Vylee cảm giác có cái gì đó không bình thường bỗng miệng trở nên cứng đờ “Không phải sao?” Cô hơi bơ nói “A không phải! Không phải! Không phải cũng không sao!” Cô cười hì hì nói rồi tự động lấy cặp lê lê nhẹ từng bước ra ngoài.

Vừa gần bước ra khỏi lớp thì “Vũ An Thy!!!!!!!!!!!! Ra ngoài quỳ gối cho tôi!!!” Thầy hét lớn làm cả lớp bịt hết cả tai để tránh làm tổn thương màn nhĩ “Em ra ngay thầy ơi!” Cô từ ngoài cửa vọng vào khiến thầy giáo muốn tăng xông luôn.

“Woah! Thích mình lắm sao mà kêu tên mình mãi thế! Đẹp cũng khổ!” Cô thề lưỡi tinh nghịch nói (Bó tay) Vylee tỉnh bơ quỳ trước cửa lớp đầu gối thì đang lót cái balo thân thương và tay thì cầm cuốn truyện connan.

Không lâu sau có một nhóm người bên bộ y tế đến nhìn thấy cô trước cửa lớp thì thuận miệng hỏi “Thầy giáo Văn đâu rồi em?” Một người hỏi “Ồ trống đó! Chắc tăng xông rồi! Đem đi nhanh đi không án mạng xảy ra mất!” Cô vẫn dán mắt vào cuốn truyện, phát tay tỉnh bơ nói.

Cả nhóm người nhìn cô rồi lắc đầu. Có học trò như vậy không tăng xông thì cũng không xong rồi! (Đại tỉ đó mấy thầy ơi!)

22. Chương 22: Mắng Không Thương Tiếc

“Này! Cậu cừ lắm!” Royjee đưa ngón tai cái ra tỏ ý ngưỡng mộ “Nếu khen tớ cừ thì bảo vệ tớ đừng để nhừ trước con kia!” Vylee liếc mắt qua trong khi Haly đang sắc lẹm liếc cô.

Thầy Văn bị tăng xông nên cả lớp được một trận náo loạn vì trống đến cả hai tiết văn. Vylee thì vẫn gật gù trên bàn, bỗng có một cô gái chạy đến đứng trước Vylee “Vylee! Cho mình xin chữ ký nha!” Cô gái có mái tóc bồng bênh màu hạt dẻ cùng nụ cười đáng yêu đến hút hồn người khác.

“Muốn xem Tây Du Ký thì về nhà mà xem!” Cô vẫn nằm dầy trên bàn đưa tay ra phát phát “Này! Người ta xin chữ ký cậu đây!” Royjee huých huých tay cô “Gì?” Cô ngước lên nhìn cô gái đứng trước mắt.

Cô nhìn cô gái rất lâu, khóe miệng chột cong lên. Vylee đứng dậy, tiến sát mặt cô gái “Remi đúng không?” Giọng nói dọa người khiến người ta phát sợ, cô gái trước mắt gật đầu.

Vylee càng tiến lại gần như muốn nhìn rõ cả lỗ chân lông, xong cô khẽ cười “Xinh nhỡ?” Cô nói xong liền quay ra rồi cúi xuống ký tên đưa cho cô gái.

Cô gái vui vẻ cầm tờ giấy lên nhưng khó hiểu nhìn tờ giấy khi ở trên đó là nét chữ láu vô cùng và ý nghĩ thì “Vylee xinh xẻo!” (Viết láu quá nên lộn chữ xinh đẹp thành xinh xẻo mất rồi!) Remi khó hiểu gãi đầu rồi bước đi.

Remi bước đi trong khi bên đây có người từ nãy giờ nhìn cô muốn rút con mắt ra “Hai lùn! Lượm con mắt lên kìa!” Vylee bỗng tiến đến trước mắt chắn ngang mặt anh nói khiến anh giật mình.

“Mê gái cũng không cần phải quá vậy đâu cưng ơi!” Venjy lắc đầu nói.

*Remi: Đặng Khánh Ly mười bảy tuổi, cao 1m67 là một trong những hotgirl siêu dễ thương của trường. Nụ cười dịu dàng cùng đôi mắt hút hồn khiến đám con trai nghiêng ngã và sau này là bạn thân của cả nhóm.

“Thằng điên! Mà biết gì mà nói hả?” Kynlee đánh sau gáy Venjy một cái đینگ người.

.....

“Vylee! Đôi boot của mình đâu?” Royjee chạy khắp nhà tìm kiếm “Trên kệ để dép trong nhà, kệ nhà kho và dưới bàn ti vi đó!” Vylee nhìn trên ipad nói “Trời ạ! Giày, dép mà cậu giấu chi mà kĩ thế!” Royjee lắc đầu nói.

“Vylee! Khăn tắm của anh đâu?” Venjy hỏi “Trong phòng tắm trên lầu bốn dưới kệ đồ đó!” Vylee vẫn tỉnh bơ nói “Có cái khăn cũng giấu kĩ!”.

“Vylee! Áo sơ mi của hai đâu?” Kynlee chạy đến nhìn cô “Trong phòng hai, trên lầu ba nằm nghỉ mát trong kệ quần áo!” Vylee trả lời “Sao em giấu chi mà...” Chưa đợi Kynlee nói hết câu cô đã chịu không nổi mà cãi lại.

“Mấy người vừa thôi! Tôi là quản gia hả? Giữ đồ giùm mấy người mà còn la! Không giấu kĩ mất đồ rồi trần như nhộng ra đường à?” Vylee tức giận nói.

Cả ba bỗng xụ mặt xuống rồi bước đi.

Vylee tức giận ngồi xụ xuống sofa chưa được mấy giây thì điện thoại lại reo lên, cô nhanh chóng chụp lấy chưa nhìn đến tên thì “Cái thằng khốn khiếp mà xuôi quỵ khiến gì mà gọi giờ này vậy hả? Có biết bây giờ là mấy giờ không? Sáu giờ chiều rồi bộ còn sớm lắm sao mà gọi! Không để người ta nghỉ ngơi thì cũng phải để người khác trùng tu nhan sắc một chút chứ! Hở cái gọi là sao? Tôi nói mấy người chưa nghe rõ đúng không? Còn một lần nữa là ra đường nghe cưng!” Cô nói xong rồi cúp cái rụp không để đối phương có cơ hội trả lời.

Chưa cúp được bao lâu thì điện thoại lại reo lên chỉ tiếc là không phải của cô mà là của Kynlee vừa rồi quên nên để trên bàn, lửa nóng sôi trào không cần biết đó là điện thoại của ai cũng bốc đại “Tôi đốt nhà mấy người, ăn ở không quá không có chuyện gì làm thì vào sở thú mà tìm đồng hương đi sao cứ gọi mãi thế, thật ra là có lỗi tai hay không? Trả lời coi! Mấy người là ai mà gan thế? Tôi cho ba giây để trả lời, một hai ba, hết rồi còn dám không trả lời hả? Đừng để chị gặp lần sau không thì xé xác cưng ra!” Và tiếp tục gác máy.

“Thằng nào để mình chửi xướng miệng dữ ta!” Cô ngồi khoanh tay trước ngực cười cười nói. “Ồ! Nhưng mà cuộc gọi vừa rồi hình như không phải điện thoại mình!” Cô chột nhìn lại rồi há hốc mồm.

23. Chương 23: Gây Rắc Rối

“Thôi chết! Không phải của mình! Chiến này no cơm!” Cô vội nhìn trước nhìn sau rồi nhanh chóng nhấn xóa cuộc gọi đến mới thở phào nhẹ nhõm.

Vylee bình tĩnh như không có gì ngồi khoanh tay trước ngực điềm tĩnh xem ti vi. Kynlee khó hiểu nhìn thái độ của cô “Vylee! Điện thoại hai đâu!” Kynlee nhẹ nhàng hỏi. Cô nhướng mắt chỉ trên bàn.

Kynlee vừa cầm lên thì “Em không biết gì hết! Từ nãy giờ em không nghe cuộc gọi nào hết, nó vẫn nằm trên bàn em không có đụng đến cũng không có xóa cuộc gọi vừa rồi đi nên hai đừng nghi ngờ em! Em không có nghe máy!” Cô nói một tràn khiến Kynlee khó hiểu.

“Em nói gì thế?” Anh nhíu mày nhìn cô. Vylee chột biết mình hơi bị hồ định mở lời thì điện thoại thoại trên tay Kynlee bỗng reo lên, cô hoảng sợ mở to mắt nhìn điện thoại khi Kynlee vừa nhấn nút thì cô đang ta ra định chụp lấy, anh vừa mới để vào tai “Hai ơi! Đừng nghe!” Cô hốt hoảng nói nhưng đã không kịp nữa rồi. Vylee đau khổ nhắm mắt lại.

“Sao? Vừa rồi tôi không có nghe máy! Ông nói có người mắng ông sao? Ồ không có! Có lẽ là nhầm lẫn! Vâng! Tôi xin lỗi!” Anh vừa ngượng ngùng tắt máy thì tức giận quay sang nhìn. Một phút ba mươi giây người mất mọi vật cũng mất, Vylee bỏ trốn không để lại dấu vết.

“Vylee!!!!!! Em đâu rồi ra đây cho hai!!” Kynlee tức giận tắt máy, hèn chi vừa rồi anh nghe nó nói một tràn là vụ đó. Con bé này lại tiếp tục gây chuyện! Vylee nhắm nhắm mắt, nhẩn nhó trốn trong góc tối nhìn mà thâm hại.

“Trời ơi! Muỗi quá! Tao cảnh cáo mày nghe! Còn dám đụng chạm tay chân tao ăn mày luôn!” Vylee chỉ vào con muỗi nói (Bạo lực!).

“Vylee!” Yue từ trên cầu thang bước xuống, hai tay bỏ túi quần điềm tĩnh nhìn xung quanh thì phát hiện một sinh vật lạ với vẻ mặt đỏ như Quan Công đang hầm hầm lùng sục xung quanh.

Anh khó hiểu nhíu mày “Cậu làm gì thế?” Yue điềm tĩnh hỏi “Con bé Vylee đâu? Cậu có thấy nó không?” Kynlee hầm hầm nói “Không!” Yue ngây thơ lắc đầu “Sao thế?” Anh thắc mắc nhìn Kynlee.

“Cậu xem nó đó! Điện thoại hôm trước công ty gọi tụi mình đi chụp ảnh tạp chí vậy mà nó chưa gì hết đã nghe! Vậy thì thôi đi! Còn đi mắng quản lý công ty một trận không ra người! Chiến này mất việc thì ra đường cạp đất mà ăn!” Kynlee tức giận nói.

“Thôi! Ông ta không dám sa thải tụi mình đâu! Mỹ nam sân bay bây giờ nổi như cồn rồi mà!” Yue khoác vai anh nói.

“Phải! Phải rồi đó! Ông ta không dám đâu! Hoàn toàn không dám!” Cô ở trong góc gác đầu đồng tình “Mày thấy đúng không muỗi! Hai tao đẹp như hà bá vậy! Sinh vật lạ như vậy ông ta làm gì dám sa thải đúng không?” Cô cười hì hì nói với mấy con muỗi.

“Nhưng tớ tức là nó mắng người vô cớ!” Kynlee bức dọc nói “Đâu có mắng người vô cớ đâu!” Cô bĩu môi nói.

“Thôi mà! Nó nghịch chút thôi ấy mà!” Yue vỗ vỗ vai anh, trong mắt có chút bênh vực cho Vylee.

“Vylee à? Anh nhờ em tí chuyện được không?” Venjy từ trên cầu thang la lên nhìn xuống nhà “Nhờ cái gì mà nhờ! Không thấy người ta đang khổ sở sao!” Cô ngồi trong góc trách móc nói.

Venjy từ trên cao nhíu mày nhìn xuống thì thấy một sinh vật lạ đang trốn trong góc trách móc cái gì đó. Anh từ trên cầu thang đi xuống nhẹ nhàng và rất ư là tự nhiên đến bên cô “Em làm gì thế?” Venjy khó hiểu nhìn cô.

“Không thấy người ta đang trốn sao mà còn hỏi! Làm ồn quá đấy!” Vylee không nhìn người đứng sau mình phát phát tay nói “Trốn ai?” Venjy thắc mắc “Thì anh hai đó! Anh giờ ghê lắm! Đừng đến gần!” Cô tiện miệng trả lời.

“Ồ!” Venjy gật gật đầu “Mà anh là...” Cô mới bắt chợt xoay qua thì giật mình theo bản năng định hét lớn nhưng cũng nhanh chóng bịt miệng lại “Anh Venjy!” Cô nhỏ tiếng nói. Venjy gật đầu.

“Anh làm gì ở đây thế?” Cô nhỏ tiếng hỏi, Venjy nhìn cô rồi ngồi xổm xuống, ánh mắt nhìn về hướng cô đang nhìn “Em lại gây chuyện gì nữa à?” Venjy chợt nhìn về cô ôn hòa hỏi.

“Đâu có! Chỉ là do em nói chuyện hơi lớn tiếng với quản lý các anh thôi!” Cô thấp giọng nói. Venjy mỉm cười, xoa đầu cô đôi mắt như cưng chiều.

“Kynlee ơi! Em gái cậu ở đây này!” Venjy nói vọng ra khiến Vylee muốn đứng hình, mở to mắt nhìn anh “Vylee!” Kynlee hầm hừ nhìn cô. “A..n..h!” Cô cố gượng cười trong khi mồ hôi thì rơi lả chả.

“Em...!” Kynlee cũng không biết nói gì với cô nhóc này nữa “À! Em nhớ ra rồi mình có việc có lẽ phải đi trước! Anh giữ gìn sức khỏe cho tốt nha!” Cô cười hì hì rồi cong chân chạy nhưng vừa bước đến cửa thì “An Thy!”

Kynlee gọi lại khiến cô muốn đứng hình, hai bàn chân cọ vào nhau trông vô cùng căng thẳng “Lần sau đừng như vậy nữa! Anh không giải quyết rắc rối cho em hoài đâu!” Kynlee nhẹ giọng nói.

Vylee chợt quay qua “Em sẽ không như vậy nữa! Hai tha thứ cho em rồi hả?” Cô vui mừng nói “Ừm!” Kynlee thở phào nhẹ nhõm. Cô tươi cười chạy đến ôm anh “Cảm ơn hai!”.

Xem như xong!

24. Chương 24: Trò Quậy Phá Của Sư Tử

“Này! Kynlee! Qua lớp kế bên chơi!” Venjy khoác vai Kynlee nói “Để làm gì?” Kynlee lạnh nhạt hỏi “Qua xem hotgirl!” Venjy vui vẻ nói “Không hứng!” Anh lạnh lùng đẩy tay Venjy ra.

“Ồ! Cái thằng này!” Venjy đơ mặt nhìn Kynlee bước đi “Cho chưa nghe chưa!” Royjee ngồi gác chân lên bàn móc một câu.

“Cô...” Venjy liếc nhìn cô “Nghe lời chút đi cháu! Cô dễ tính sẽ không chấp nhất!” Royjee rõ ràng không chịu thua.

“Vylee! Haly vẫn còn giận em chuyện bộ mỹ phẩm hôm trước à?” Yue dịu dàng nói “Anh biết mà còn hỏi!” Vylee tỏ vẻ không vui.

“Anh mua lại giúp em nha!” Yue mỉm cười nhìn cô “Thôi đi! Thân anh còn lo không xong thì đòi giúp ai!” Vylee không một chút hy vọng nói.

“Này! Đừng xem thường anh chứ! Anh là siêu mẫu tạp chí nổi tiếng đấy! Ít nhất thì cũng đủ tiền để mua!” Yue tỏ vẻ tự ái.

“Vậy thì cảm ơn anh rồi!” Vylee tỏ vẻ tin hay không, không quan trọng bước vào nhưng vừa vào đến cửa lớp thì “Vylee! Có chịu trả bộ mỹ phẩm ình không hả?” Giọng Haly lại vang vọng ra làm kinh thiên động địa.

Vả thế là hai cô nàng lại tiếp tục tuồng rước đuổi ngoạn mục trên không trung khiến cả trường lát mắt nhìn không ngớt.

.....

“Ê! Lại bị Haly vật tôi tả rồi hả?” Royjee nhướng mắt nhìn người bên cạnh đang nằm dài trên bàn và tặng cho cô một cái liếc mắt vô cùng là thân thương.

“Tiết gì?” Vylee mở miệng hỏi “Ồ! Hình như là toán hình học!” Royjee thần nhiên trả lời “Cái gì? Đoán hành động hả?” Vylee khó hiểu nói (Tội nghiệp! Bị Haly vật riết chữ nghĩa bay hết rồi!).

“Cậu điên vừa thôi! Là toán hình học! Toán hình học đó biết chưa?” Royjee nghiêng răng rõ vào cuốn sách. Vylee bất đắc dĩ gật đầu “Ê hình như là cái bà cô vừa lùn vừa khùng, siêu mẫu xì trum mà đòi làm hoa hậu đó hả?” Vylee chơi một tuồng khiến cả nhóm ngược nhìn.

“Cậu cũng có cần nói đến vậy không?” Royjee liếc mắt nói “Vậy là nhẹ rồi chứ! Hôm trước cái gì mà bắt mình đoán, cái gì mà...à đứng rồi là phát biểu quy luật của hai đường thẳng song song!” Vylee ngồi dậy nói.

“Cậu nghĩ đi cái định luật xưa củ chùng mấy thế kỷ trước mà bắt mình nêu lại xem chịu nổi không?” Vylee bức xúc nói, Royjee hết nói lắc đầu ngao ngán.

Rồi bỗng Vylee nở một nụ cười nham hiểm chưa từng có, xong lại gục mặt xuống bàn ngủ.

Tiết Toán là tiết mà cả lớp ngao ngán nhất, không những mấy bài toán lòng vòng, lu xu bu mà còn bởi cô toán vừa nói nhiều vừa điệu đà trông mà bức bối. Hôm trước Vylee bị câu hỏi đó không mà ra ngoài quỳ gối suốt buổi nên giờ còn ôm hận trong lòng mưu đồ bất chính sẽ trả thù.

Vào học cả lớp ngồi im re cũng đủ biết chuẩn bị có cái gì đó hoàn toàn bất thường sắp ập đến. Cô toán vừa bước vào cả lớp ngay cả nhìn cũng không thém và ai làm việc nấy rất ư là hồn nhiên.

Haly thì xem quần áo thời trang mùa này, Royjee thì ngồi nghe nhạc mà lắc lư, Venjy ngồi ngắm hotgirl trong điện thoại, Kynlee thì lo nhìn Remi ngồi cạnh Haly không ngớt. Yue đeo kính xem tạp chí số mới vô cùng là đẹp trai còn Zinjee thì ngồi xoay viết rồi nhìn ra cửa sổ, tư thế cùng gương mặt không biểu cảm đẹp trai đến chết người.

Cả đám con gái trong lớp thì ngồi ngắm trai đẹp hết rồi còn đâu, còn đám con trai thì bày đủ trò quậy phá nói chung là ai làm việc nấy chỉ có chị này là khỏe nhất, Vylee say sưa ngủ dầy trên bàn đến trời đất gì cũng không biết nhưng đâu biết cô nàng nhà ta đã bày đủ trò rồi.

Cô Toán đến khi cảm thấy bị học trò cho ăn bơ toàn tập thì tức muốn điên. Nhắm ai không nhắm lại nhắm trúng ngay đối tượng quen thuộc mà tức giận “Vylee!!!!!!” Cô Toán hét lớn khi thấy Vylee ư là thành thơi mà ngủ.

Không hiểu sao lần này chị nhà ta tỉnh giấc rất nhanh và đưa cặp mắt như pha lê nhìn cô “Cô gọi em!” Vylee ngây thơ chỉ vào mình “Không gọi em thì gọi ai hả?” Cô Toán bực dọc nói.

“Vậy mà em tưởng con quỷ nào gọi em chứ!” Vylee nói vô cùng hồn nhiên khiến cả lớp bật cười “Cười cái gì mà cười! Em dám ngủ gật trong lớp mà còn trả lời giáo viên nữa hả?” Cô Toán quát lớn.

Vylee không trả lời lại đưa mắt nhìn cô “Phát biểu cho tôi diện tích hình chữ nhật!” (Trời ạ! Từ thế kỷ nào mà còn lười ra! Bó tay!). Vylee thản nhiên nhìn cô không trả lời “Sao em không trả lời tôi! Em xem thường tôi à?” Cô Toán càng tức giận hơn quát lớn.

“Là cô nói không cho em trả lời mà! Sao giờ nói em xem thường cô! Oan cho em!” Vylee tỏ vẻ oan ức “Em...em..giỏi lắm!” Cô Toán tức đến xanh mặt “Cảm ơn cô quá khen!” Vylee gật đầu tỏ vẻ cảm ơn.

Cô Toán phải nói là máu lên đến não định đứng dậy đến chỗ Vylee mà mắng nhưng không hiểu sao vừa định đứng dậy nhưng rồi lại thôi “Cô à! Có chỗ này không hiểu cô đến chỉ em được không?” Royjee kể bên nhỏ tiếng nói.

“Đem lên đây!” Cô Toán nghiêm mặt “Không được! Chân em bị đau!” Royjee tỏ vẻ đáng thương. Cô Toán định đứng dậy nhưng không hiểu sao lại thôi “Không hiểu thì thôi dù sao giận mấy em cũng cho qua!” Cô nghiêm mặt nói, vẻ mặt biến sắc hẳn.

25. Chương 25: Bị Phạt

Cả lớp như đoán được điểm yếu cứ gọi cô xuống như bằng mọi giá cô vẫn không chịu rời xa cái ghế sinh mạng đó. Vylee ở đây cười khúc khích trông mà khổ sở. Lát sau chợt nhảy mắt cho cậu bạn trước lớp, cậu bạn liền hiểu ý mà thả cái gì đó xuống đất.

Chẳng bao lâu thì...

“Cô ơi! Gián kìa cô ơi!”

“Nhiều quá cô ơi!”

“Nó bò ghê quá!”

“Đâu! Đâu!”

Cô Toán kinh hãi nhìn xuống đất rồi chợt hét lớn “A!!!! Nhiều gián quá!” Rồi không hiểu sao nhảy dựng lên, chạy ra khỏi ghế và cuối cùng là “soạt!” một tiếng rách giòn giã vang lên.

Cả lớp được một phen trở mắt, ai nấy mồm miệng điều há hốc kinh hãi, thích thú mà nhìn. Cô Toán chợt cảm thấy có cái gì đó không bình thường, theo bản năng chợt ngược xuống nhìn.

“A!!!!!!!!!!!!!!” Và sau đó là một tiếng hét vang dội cả khuôn viên trường “Bộ áo dày mới may của tôi!!!!!!!!!!” Cô Toán đau khổ mà vật vờ nhìn chiếc áo dày rách te tua trông đến đáng thương.

Cả lớp đã không nhin được mà ôm bụng cười thảm thiếc. Vylee cũng không chịu được mà cười to, cô Toán giận đến đỏ mặt quát lớn “Trò này là của em đúng không????” nhìn Vylee đầy tức giận.

“Ồ! Không! Em đâu biết gì đâu!” Vylee nhún vai vô tội nói “Còn dám nói không biết! Ra ngoài hết cho tôi!!!!!! Nhanh!!!!” Cô Toán hét lớn và sau một giây cái lớp trở thành nơi an dưỡng của côn trùng.

.....

“Vylee! Em chơi vậy là hơi quá nha! Dám lấy keo dính đổ vào ghế!” Kynlee cốc nhẹ vào đầu cô nhưng gương mặt không lộ rõ vẻ tức giận. Vylee tỉnh ngịch thè lưỡi.

“Lau bằng ghế trường là nhờ cậu ban cho bọn tớ rồi!” Royjee ngao ngán nhìn hàng ghế trường đồng đầy gông mà mệt mỏi.

“Đành chịu!” Vylee nhún vai tỏ vẻ chấp nhận.

Thế là cả lớp 12a2 được một phen lau bằng ghế trường cực kỳ vui nhộn nhưng mọi chuyện chưa kết thúc tại đó khi giờ ra chơi....

“Trời ơi! Đó là mấy hotboy nổi tiếng trường mình mà!”

“Sao lại để các anh ấy lau bằng ghế chứ!”

“Thật sự là chẳng ra làm sao mà!”

“Đau lòng quá đi!”

“Cả hotgirl trường mình nữa!”

“Xem kìa! Đau lòng quá!”

“Nữ thần của lòng tớ sao lại như vậy!”

Thế là cả hàng ngàn học sinh đổ dồn ra sân trường và cả lang cang trường cũng đầy rẫy học sinh, cảnh tượng vô cùng náo nhiệt nha. Và chẳng bao lâu sau đó thì....

“Anh ơi! Để em làm cho!”

“Anh vào nghỉ đi!”

“Đừng làm nữa anh!”

Cả đám con gái thay phiên nhau tranh giành phần của tụi hotboy, còn đám con trai thì nhanh chóng gọi đàn em lại giúp cho nữ thần của lòng họ. Cuối cùng là cả sân trường được lau động miễn phí vui ơi là vui.

Đến hiệu trưởng còn ngao ngán lắc đầu “Trời ạ! Ngày thường hưởng ứng tụi nó muốn đứt cổ họng mà không được! Vậy mà bây giờ chỉ có mấy đứa nhóc bị phạt lại lao ra làm rầm rộ. Chắc tôi tăng xông chết sớm quá!” Thầy hiệu trưởng choáng váng xoa đầu.

Chẳng bao lâu cả sân trường đã náo nhiệt, vui nhộn vô cùng. Hôm nay là ngày đầu tuần nên cả trường học đều bận đồng phục. nữ sinh thì bận áo dày nên người thì buộc tà, người thì xắn tay, hình ảnh men lỳ đẹp vô cùng.

Nam sinh thì xắn ống quần, tháo hai cúc áo trên, mồ hôi đầm đìa đẹp trai đến ngây người. Xách nước, rửa xô, vệ sinh băng đá. Ôi dào! Một đồng nữ sinh nè, nam sinh nè làm đủ thứ trong vui như ngày lễ vậy.

.....

“Haiz! Hôm nay lau động mệt thật!” Venjy khởi động tay chân nói (Ngồi ở không vậy mà mệt!).

“Anh có làm gì đâu mà than!” Royjee liếc mắt nói “Này! Tôi có làm chứ bộ!” Venjy nghe mặt cải lại “Làm gì?” Royjee hỏi tới “Thì...” Venjy đang suy nghĩ “Thì sao? Thì sao hả?” Royjee rõ ràng không chịu thua.

“Thì...thì...tôi cũng có đứng chỉ đạo cho tụi nó làm chứ bộ!” Venjy nghĩ ra rồi nói “Trời!!!!” Cả nhóm yếu xìu nói, chề môi gằn cả thứt.

“Gì chứ!” Venjy què quá bỏ lên lầu.

“Ê mà hôm nay vui thật!” Haly cười rạng rỡ “Quậy đã mà còn không tốn sức! Lần đầu bị phạt lau động cũng lần đầu ở không vậy nha!” Vylee khoái chí nói “Hay rồi! Lần sau đừng quậy như vậy giùm anh nữa!” Yue cốc nhẹ đầu cô.

“Cứ thích gây rối cho người khác! Bộ rảnh lắm sao mà thích dày vò người khác!” Zinjee vừa xem ti vi vừa nói “Này! Anh không nói thì không chịu được hả?” Vylee chống hai tay vào hông nói.

“Tôi cũng có rảnh đầu mà kiếm chuyện với cô!” Zinjee vẫn lạnh nhạt nói “Không gây với anh nữa!” Vylee liếc mắt kinh thường.

“Vậy thì tôi nên mừng thăm rồi!” Zinjee vẫn không chịu thua nhưng thái độ vẫn cứ hờ hững, lạnh nhạt “Anh...” Vylee thật tức muốn điên.

Zinjee không nói, nhìn cô đầy khiêu khích rồi bước lên phòng.

“Zinjee!” Cô gọi lại, Zinjee đứng lại nhưng không quay lưng lại “Du ba ca chi (hãy đợi đấy!)!” Vylee hăm hừ nói. Zinjee hơi nghiêng mặt, tay rút túi quần khẽ cười rồi quay đi.

26. Chương 26: Style Tóc Mới

“Này Kynlee! Mà có thấy có cái gì đó hơi bất thường không?” Venjy khoác vai Kynlee đứng ở bang công nhìn xuống. “Gì?” Kynlee khó hiểu nhìn anh “Thì đó! Mấy cái thằng trường mình bị cái gì mà hớt tóc long bong thấy ghê vậy!” Venjy vỗ vai anh nhìn xuống dưới.

Kynlee ngược mắt xuống nhìn “Thời trang mới đó mà ới!” Kynlee thản nhiên nhìn anh nói “Ồ! Vậy tóc kiểu Hàn Quốc của tao bị xuống hạng rồi à?” Venjy khó chịu nói “Chắc vậy!” Kynlee mỉm cười rồi xoay lưng bước vào.

“Này! Cái thằng...” Venjy với tay gọi theo rồi không thèm để ý tới ngược nhìn xuống dưới, lấy tay xoa cằm rồi khẽ cười “Mấy thằng khùng! Tóc vậy mà cũng thích!” Venjy liếc mắt rồi bước vào.

“Này Yue! Hình như tối nay mấy anh có lịch chụp ảnh đúng không?” Vylee nhìn qua Yue nói “Ừm! Tối nay có lẽ sẽ chụp đến 11 giờ!” Yue gấp sách lại, dừng mắt nhìn Vylee “Ồ! Trễ nhỉ?” Vylee ngạc nhiên nói.

“Ừm! Sao? Có việc gì à?” Yue nhướn mắt nhìn cô hỏi “Ồ không! Em chỉ muốn nhờ anh mua ít đồ thôi!” Vylee ngồi chĩa chĩa cây bút nói “Mua gì?” Yue thản nhiên nhìn cô hỏi “Mua cho em ít đồ ăn vặt nhá! Lâu quá không có gì ăn rồi!” Vylee nhìn anh nói.

“Ừ! Được rồi! Anh sẽ mua cho!” Yue mỉm cười, Vylee ngồi kế Yue mà không biết có một đôi bóng dáng lạnh lùng quen thuộc đang đứng phía sau cô. Thấy có cái gì đó hơi kỳ kỳ cô mới quay đầu nhìn lại thì giật mình xém ngã nhào “Zinjee!” Cô đơ ra nói.

“Biết rồi sao?” Zinjee khoanh tay trước ngực nhìn cô nói “Ồ! Tôi chỉ ngồi chút thôi! Đi ngay! Đi ngay!” Cô cười hì hì rồi bước ra, Zinjee mặt vẫn lạnh tanh ngồi vào ghế, Yue thì khó hiểu nhún vai rồi thôi.

.....

“Trời ạ! Xem này! Đây rõ ràng là style mới cơ mà!” Venjy ngồi trong giờ học vuốt má tóc rồi nói “Cậu thôi ngay đi!” Kynlee thản nhiên gấp cái gương trên tay Venjy xuống.

“Cái thằng này!” Venjy khó chịu nhìn anh “Này! Venjy! Nói này!” Yue phía trên nghiêng ghế xuống nhìn anh “Sao?” Venjy nhìn Yue “Tớ có ý kiến và dự đoán cho style tóc không lỗi thời này! Muốn nghe không?” Yue nhướn mắt nói

“Nói xem!” Venjy thích thú nhìn anh “Tớ thấy cách tốt nhất là cậu cạo sạch bóng đầu luôn đi! Style Phan Đình Tùng là không bao giờ lỗi thời nha!” Yue thích thú nhìn Venjy.

Mặt Venjy bỗng tối sầm lại “Style mới này! Mới này!” Venjy đánh Yue phải nói là không thương tiếc.

“Này Haly! Cậu có biết dụ gì mà gây tranh cãi ghê vậy không?” Royjee nhìn qua cô nói “Thì cũng ba cái kiểu tóc gì gì đó mới nổi thôi!” Haly vừa soi gương vừa thản nhiên nói.

“Kiểu tóc mới nổi?” Royjee lấy bút gỗ nhẹ vào cằm “Là kiểu tóc đang được ưa chuộng đó!” Remi từ trên nhìn xuống Royjee dịu dàng nói “Style Hàn Quốc chìm rồi sao?” Royjee thắc mắc hỏi.

“Tớ không biết chỉ biết là đang nổi phong trào mới!” Remi mỉm cười “Ồ! Vậy chắc chiến này Venjy khỏi ngủ rồi!”

.....

“Này! Cậu xem! Tóc tớ có vấn đề không vậy?” Venjy vuốt tóc nói “Được rồi! Cậu thì chỉ lo mấy chuyện đó! Đến lượt cậu rồi kìa!” Yue nhắc nhở.

“Ồ! Mình vào ngay nhưng rõ ràng tóc này rất ổn mà!” Venjy vừa đi vừa lăm bắm “Khó hiểu!” Yue lắc đầu “Venjy chỉ toàn lo style mới!” Kynlee vừa đọc tạp chí chán nản nói.

“Mà Kynlee này! Tan ca cậu có đi đâu không?” Yue xoay người nhìn anh hỏi “Tớ bận tí chuyện!” Kynlee vẫn đọc tạp chí, thấy Yue im lặng khó xử anh mới ngược mắt lên hỏi “Sao thế?”

“Ồ không! Chẳng là tan ca tớ ghé qua cửa hàng quần áo một lát nên có lẽ về hơi trễ mà Vylee nhờ tớ mua ít đồ tớ nghĩ tớ không đi được!” Yue có vẻ nuối tiếc “Không sao đâu! Con bé ấy không để bụng tí chuyện nhỏ này đâu! Dù sao nó ăn hoài cũng ú nù rồi! Hôm trước còn đặt công tập luyện mới lấy lại dáng đó chứ! Tớ khổ với nó muốn chết!” Kynlee thản nhiên nói.

“Ừm! Nhưng chuyện này tớ lỡ hứa thấy cũng kỳ hay...” Yue chợt nhượng mắt qua Zinjee chưa kịp nói thì anh đã đưa tay lên từ chối “Miễn!” Một câu lạnh băng khiến Yue thất vọng toàn tập.

“Haiz! Chiến này Vylee chờ đến tối không có gì ăn thế nào cũng mắng té tát cho coi!” Yue lắc đầu nói, Zinjee vẫn không thay đổi sắc mặt.

.....

“Chán chết! Giờ này vẫn chưa về là sao! Lâu quá!” Vylee ngồi trên sofa, quơ chân chán nản nói “Yue ơi! Em đói sắp chết rồi!” Vylee hét lớn rồi ngơ ngác liếc nhìn lên đồng hồ “12 giờ 30 rồi sao?”

“Haiz! Anh muốn hại chết em hả?” Vylee vẫn than lên, than xuống “Vylee! Tối rồi cậu mau đi ngủ đi chứ!” Royjee bước xuống lấy nước nhìn cô nói “Làm sao mà ngủ! Bụng tớ kêu như trống, nó mở ban nhạc trong này hát hò ghê ghê ngao từ nãy giờ nè!” Vylee tay xoa bụng.

“Khổ quá! Chiều bảo ăn lại không chịu nói là tối ăn luôn! Ừ thì ăn! Ăn muối với không khí thì có!” Royjee nói xong lắc đầu bước lên phòng. “Em giết anh Yue ơi! Anh hại chết em rồi!” Vylee khóc lóc, la lối om sòm (khóc mà không có nước mắt mới chết chứ!).

Cô ngồi đó mà khóc cho đến khi cửa nhà mở ra, thân ảnh cao lớn bước vào rồi đóng nhẹ cửa lại. Sương đêm còn thấm ướt đôi bờ vai, đẹp trai đến chết người. Vylee một phút ba mươi giây nín dút quay với tốc độ chóng mặt nhìn người đối diện “Không phải Yue!” Rồi cô méo máo đầy thảm thương.

Zinjee khó hiểu nhíu mày nhìn cô, bước nhẹ ngồi trên sofa “Anh Yue đâu?” Vylee thắc mắc hỏi. Zinjee không nói, gương mặt lạnh băng không chút biểu cảm “Anh không thấy anh ấy sao?” Cô nhìn anh.

“Tôi không có quản cậu ta!” Anh trả lời vô cùng lạnh nhạt, ánh mắt thì không nhìn cô. Vylee kể bên làm mặt xấu rồi dơ tay đánh lên trán như con điên ấy! “Anh Yue sẽ không về sao?” Cô vẫn hỏi tới.

Zinjee chợt quay sang nhìn cô đầy lạnh nhạt. Cứ im lặng mà nhìn khiến cô đổ hết cả mồ hôi hột. “Anh...anh làm gì thế?” Vylee gượng gạo nói. Zinjee càng nhìn cô sâu hơn, Vylee như muốn mất hết không khí vịnh tay bầu chặc vào sofa.

Zinjee lại không nói gương mặt càng tiến lại gần cô khiến cô muốn ngã nhào. “Trước mặt tôi đừng hỏi về người khác!” Giọng nói lạnh nhạt từ bờ môi như muốn chạm vào môi cô rồi từ từ dời xa.

Vylee nhẹ nhõm thở phào, mém nữa cô bị bệnh tim là tiêu luôn rồi. “Ăn đi!” Zinjee đưa gói đồ cho cô rồi vẫn cái dáng quen thuộc, hai tay bỏ túi quần, điềm tỉnh bước lên phòng.

Zinjee bước đi bỏ lại cho cô một đóng dấu chấm hỏi to đùng trong đầu. Nhìn gói đồ mà trong đầu ẩn hiện nhiều câu hỏi. Lấy tay gỡ dây.

27. Chương 27: Tìm Ra Hiện Tượng Mới

“Haiz! Tóc này liệu có ổn không đây!” Venjy vừa vuốt tóc vừa nói “Có cái tóc cũng rắc rối, tôi thấy hay là anh cạo luôn cho rồi!” Royjee tai đeo phone, ngồi gác chân lên bàn thản nhiên nói.

“Cô giỏi thì đi mà cạo!” Venjy liếc Royjee nói “Tôi không giỏi như anh nên không có bản lĩnh đó rồi!” Royjee vẫn bình thản.

“Vậy thì im lặng đi!” Venjy khó chịu nói “Ba mẹ sinh cái miệng ra là để nói! Hiểu chưa?” Royjee kè sát mặt anh nói rồi quay đi.

“Thật ra là style mới gì mà ghê vậy?” Vylee xoa cằm nghi hoặc nói “Là hiện tượng mới đó!” Remi từ trong bước ra dịu dàng nhìn cô “Hiện tượng mới!” Haly lặp lại một cách máy móc.

“Ừm! Mình nghe đâu là theo trào lưu Sơn Tùng MTP đó!” Remi vẫn dịu dàng nói (Mình thật không biết trong các bạn ai là fan hoặc anti ST nhưng mình chỉ muốn viết để góp vui! Mong mấy bạn đừng ném đá! Nếu có gì đặc tội mình xin lỗi nha!).

“Sơn Tùng MTP?” Vylee mở to mắt chớp chớp nhìn Remi “Ừm! Anh ấy là hiện tượng mới đang nổi rầm rộ đó!” Remi vui vẻ nói.

“Ồ! Vậy sao? Giờ mới biết nha!” Haly nghiêng ngò nói “Ừm! Các bạn trẻ bây giờ cũng rất thích!”

“Haiz! Trào lưu thôi!” Vylee lắc đầu chán nản rồi bước vào.

.....

“Kynlee! Chiều nay đi hớt tóc không?” Venjy khoác vai anh, nhướn mắt nói “Cậu cạo luôn đi cho tởn nhờ!” Kynlee liếc mắt xem thường. “Gì chứ! Cậu đúng là không biết thưởng thức!” Venjy chề môi nói.

“Đi hớt tóc giống mấy thằng long bong đó có gì hay nhờ? Tở thấy tóc Hàn Quốc như thế này là ổn rồi!” Yue lắc đầu nói “Đành chịu! Trào lưu mới mà!” Zinjee nhún vai nói.

“Cậu hớt không? Tở thấy cũng hay! Thay đổi phong cách chắc mới, không chừng sẽ được nhiều tạp chí mời hơn thì sao?” Yue nhướn mắt nhìn Zinjee thì nhận lại một cái liếc mắt đầy rức lửa từ cậu bạn thân thương.

“Ê! Vylee! Trào lưu mới cậu thấy hay không?” Haly nhìn cô nói “Tở không biết! Dù sao cạo trọc luôn tở nửa lời cũng không có!” Vylee thản nhiên nói “Tở nay đi chơi không?” Royjee ngược nhìn Vylee.

“Thôi đi! Tở còn lo cục cưng của tở nữa!” Vylee cười cười nói khiến Haly và Royjee khó hiểu nhìn nhau “Ai?” Hai cô đồng thanh hỏi “Vì sao đưa anh tới! Phim đang hot nha!” Vylee vui vẻ nói.

“Vì sao đưa anh tới hả?” Chưa kịp gì hết thì một giọng nói quen thuộc bên tay cô vang lên và tiếng gõ thước đều đều vang lên. Vylee cứng đờ nhìn qua rồi cười cực kỳ gượng gạo “Thầy!” Cô cười hì hì nói.

“Biết tôi là thầy hả? Vì sao đưa anh đến lên bảng đi rồi trả lời cho tôi câu hỏi vì sao đưa em đi này!” Thầy nghiêm mặt nói rồi nhìn ra cửa “Làm không được thì thu dọn lên hành tinh khác mà ở!” Thầy giáo gõ thước nói. Vylee đành ngậm ngùi đi lên bảng.

“Học trò bây giờ thật tình mà! Đúng là hết sức tưởng tượng!” Thầy giáo lắc đầu chán nản nói.

Chưa đầy năm giây thì...

“VYLEE!!!!!! BÀI NÀY LÀM NHƯ VẬY HẢ??? RA NGOÀI!” Thầy hét lớn cũng là lúc cô phi nhanh ra ngoài “Kim Soo Huyn! Em đến tìm anh đây!” Vylee tỉnh ngịch nói rồi thè lưỡi ra.

Vylee ngồi quỳ trước cửa lớp mà cứ cười cười trông khó hiểu (Con này khùng!) Nhưng chưa đầy năm phút cô đã gặp đồng hương “Ồ! Haly! Royjee! Chào hai cậu! Định theo tớ đi tìm Kim Soo Huyn à?” Vylee vui vẻ nói.

“Đúng là nhờ cậu ban đây!” Royjee mệt mỏi nói rồi quỳ cạnh Vylee “Này! Kim Soo Huyn ở hành tinh nào thế? Sao trong phim không nghe nhắc đến?” Vylee thắc mắc hỏi.

Vylee chưa nói dứt lời đã nhận được cái liếc mắt sắc lẹm từ hai cô bạn thân thương. Vylee cười hì hì cười cúi mặt xuống như nhận tội.

Ba cô bạn chưa quỳ được lâu thì lại “Ồ ĐÓ MÀ SƠN TÙNG MTP! RA NGOÀI HẾT CHO TÔI!” Giọng nói thân thương đầy quen thuộc lại truyền đến một lần nữa và sau đó là bốn anh chàng với phong cách cực bảnh bước ra ngoài với vẻ mặt đầy ngênh ngang.

“CÒN Ở ĐÓ MÀ NÓI GIÚP CHO TỤI NÓ! RA NGOÀI LUÔN ĐI!” Thầy lại lớn giọng quát và sau đó là một cô bé xinh đẹp bước ra với vẻ mặt xụ xuống đầy đáng thương “Remi! Tôi cậu quá! Quỳ chung với mình nè!” Vylee cười hì hì rồi mời gọi (Bó tay!).

“Này! Cậu nghĩ tớ có nên hót tóc không?” Venjy lại nhìn vào gương nói “Một tiếng nữa là tớ cạo đầu cậu luôn chứ ở đó mà hót với hát! Tớ cho cậu thăng lên sao thăm Doo Min Joon bây giờ!” Kynlee tức giận lớn tiếng quát.

“Làm gì thấy ghê vậy!” Venjy xụ mặt yếu xìu nói “VẬY là nhẹ rồi cưng!” Yue kể bên còn thêm bớt nói.

“Haiz!!!!!!” Cả nhóm thở dài rồi xụ mặt xuống.

28. Chương 28: Hẹn Hò!

“Hôm nay quỳ gối vui quá!” Venjy ưỡn người khởi động tay nói (Bó tay luôn hông!) “Chắc vui!” Yue thần nhiên nhìn anh.

“Cái thằng này! Lại muốn kiếm chuyện nữa à?” Venjy ngênh mặt đe dọa “Này các anh! Báo một tin mới này!” Haly vui mừng chạy vào nói “Tin gì?” Cả hai hậm hừ nhìn cô.

“Tối nay chúng ta đi ăn nha! Anh Kynlee sẽ đãi cả nhóm do ký được hợp đồng mới đó!” Haly vui vẻ nói “Lại ký hợp đồng nữa sao?” Venjy đơ ra nói “Cậu ta muốn biến các anh thành cái máy rút tiền chắc!” Yue chán nản.

“Thôi mà! Dù sao bây giờ các anh còn nhan sắc thì tận dụng thời cơ một chút đi! Lỡ sau này nhan sắc phai tàn rồi muốn kiếm tiền chưa chắc người ta chịu nhận nữa là!” Haly bĩu môi nói.

“Em thật là!” Cả hai nhìn Haly lắc đầu.

Cả ba chưa kịp nói gì hết thì trên cầu thang một bóng dáng nhỏ nhắn quen thuộc bước xuống với vẻ mặt vô cùng rạng rỡ.

“Này! Có chuyện gì vui thế?” Haly thắc mắc hỏi “Gặp được Kim Soo Huyn hay mua được hàng mới của Chun Song Yi rồi?” Royjee cũng thêm bớt.

Cô cười cười rồi nói “Không phải! Chỉ là tối nay tớ có hẹn!” Vylee hồn nhiên nói trong khi cả nhóm ở đây há hốc mồm kinh ngạc “Cái gì?” Venjy ngạc nhiên nói “Em có hẹn!” Yue trả lời.

“Trời ơi! Ai mà xấu số ủa lộn tốt số thế?” Haly hốt hoảng.

“Dám hẹn với Vylee bộ hết muốn sống rồi hả?” Royjee kinh hãi nói.

Mấy cô nhớ lại mấy lần hẹn trước phải nói là kinh khủng. Vylee mỗi lần đi hẹn hò với người mới là tiền viện phí thanh toán đủ, mới đụng đến cô đã bị đánh cho ra máu mũi, vừa mở miệng đã bị ăn nguyên cú đấm. Và vừa gặp mặt đã bị cô bóp nát cho gãy xương cốt luôn. Chẳng lẽ cô phần khích quá không biết biểu hiện sao mới như vậy. Từ mấy lần đó thật sự hai cô kinh hãi khi nghe Vylee nhắc đến chuyện hẹn hò mà cô cũng không nói đến nữa. Nhưng bây giờ...

Cả nhóm ngồi nói mà không biết mặt cô đã tối sầm lại, khó coi đến cực độ. Vylee tức giận nhìn cả nhóm “Bộ tớ bạo lực lắm sao?” Vylee nói bằng âm độ thấp cực kỳ nguy hiểm.

“Ồ không! Không phải! Chẳng là nếu cậu đi hẹn thì tối nay bọn tớ đi một mình à?” Royjee giải thích nói “Ồ! Các cậu đâu có một mình! Đến mấy mình ấy chứ!” Vylee ngơ ngác nói.

“Nhưng mà cậu...- Thôi mà! Tớ nói rồi! Cho tớ xin hôm nay thôi! Vậy nha!” Haly chưa kịp nói thì Vylee đã chen vào, cười tươi rồi bước lên phòng.

“Haiz! Đành chịu!” Cả nhóm thở dài “Tiền lương của anh đủ trả viện phí chứ?” Royjee nhìn Yue nói “Có lẽ đủ!” Yue ngao ngán.

.....

Cả nhóm chuẩn bị xong xuôi đang đứng trước nhà định đi thì bất chợt trên cầu thang có một hình dáng quen thuộc bước xuống. Dáng người nhỏ nhắn, thanh tú toát lên vẻ kiêu sa đầy thuần khiết. Đôi môi đỏ hồng cùng làn da trắng như sữa đẹp đến mê người, hàn lông mi khẽ rủ cũng đủ làm con trai chết mê mệt. Bộ váy trắng được khoác lên người cô càng đẹp đến rung động lòng người. Nhìn cứ như thiên thần vậy.

“Cha! Vylee! Cậu đẹp quá!” Haly trắc lưởi ngưỡng mộ nói.

“Cậu đi hẹn hò mà đẹp vậy sao?” Royjee chăm chú nói lặp tức hai từ “hẹn hò!” đã lọt vào tai của hai anh chàng từ nãy giờ vẫn hồ hững, lạnh nhạt trước nhang sắc của cô (Lạnh lùng!).

Zinjee đứng bỏ tay vào túi quần, dáng vẻ bất cần hiện rõ, mắt vẫn không nhìn cô nhưng tai thì đang nghe ngóng. Kynlee thì trong một lúc hơi giật mình bước đến bên cô “Hẹn hò? Em hẹn hò với ai thế?” Kynlee ngạc nhiên hỏi.

“Haiz! Cũng không phải là hẹn hò gì đâu! Chẳng qua là bạn lâu ngày gặp lại thôi mà!” Vylee phát tay rồi thản nhiên đi đứng không một chút ý tứ gì.

“Vylee! Con gái!” Haly lên tiếng nhắc nhở. Vylee đứng hình nhìn cô rồi chợt cười hì hì “Con gái! Đúng rồi mình là con gái mà!” Cô dịu dàng nói.

“Mọi người định đi sao?” Vylee hỏi “Ừm!” Cả nhóm gật đầu “Cho em đi nhờ một đoạn nha!” Vylee mỉm cười nói, cả nhóm bắt đầu ngơ ngác không biết hôm nay cô có uống lộn thuốc không mà chần tinh đột nhiên biến thành thần linh vậy chứ.

“Trời ơi! Cái ví của em đâu rồi! Haly, Royjee hai người có thấy cái ví của tớ đâu không?” Vylee chưa đợi cả nhóm định hồn thì đã chạy lục tung mọi thứ lên, cô gác à không là động một chân lên sofa, hai tay chống eo mạnh bạo nói.

Cả nhóm bắt đầu sốc cực độ, phải nói là sốc toàn tập “Làm gì nhìn em ghê thế? Em hỏi có thấy ví em đâu không?” Vylee vẫn hung hãn nói “Trên đó kìa!” Cả nhóm đồng thanh nói rồi chỉ về bàn ti vi.

Vylee đưa mắt liếc nhìn rồi nhanh chóng chụp lấy bước đi “Cảm ơn nhiều!” Cả giọng nói cũng đầy khí khái nam nhi. Cô hiên ngang bước ra cửa thì “Vylee!” Cả nhóm kêu lại “Gì?” Cô hậm hừ nói.

“Con gái!” Cả nhóm nói như nhắc nhở, Vylee đơ ra vài giây “Ồ! Con gái! Phải dịu dàng chứ!” Cô cười hì hì rồi bước ra cửa nhưng vừa bước ra thì “Mày no mày rồi con! Dám làm chị mày té để xem về tao bẻ cẳng mày cho coi!” Vylee từ ngoài la vọng vào, mắng không thương tiếc khiến cả nhóm lắc đầu ngao ngán. (Tội nghiệp đôi hài)

29. Chương 29: Hẹn Hò! (tiếp Theo)

“Này! Anh cho em dừng lại ở công viên nha!” Vylee mỉm cười nói “Cẩn thận đừng cản người đấy!” Kynlee dừng xe rồi không quên nhắc nhở cô. Vylee làm mặt xấu hăm dọa anh rồi bước đi. (Bó tay!).

“Này! Vylee ổn không?” Haly lo lắng nhìn theo “Yên tâm! Tiễn viện phí tụi anh chuẩn bị cả rồi!” Venjy lắc đầu nói.

Xe chạy đi mà không biết trong xe có một gương mặt đang dần trở nên lạnh băng đến đáng sợ.

.....

“Anh Khải Minh! Chào anh! Em đến có quá muộn không?” Vylee vui vẻ nói. Khải Minh nhìn cô, đôi mắt ánh lên ý cười “Không đâu! Anh còn tưởng em không đến chứ!” Khải Minh vui vẻ nói.

“Sao có thể chứ! Em đã hứa với anh rồi mà!” Vylee dịu dàng nói, Khải Minh im lặng nhìn cô như đánh giá “Hôm nay em đẹp quá!” Anh nói bằng lời chân thật nhất với cô.

Vylee không hiểu sao mà mặt đỏ ửng nhưng nội tâm thì ớn lạnh vô cùng. (Quên là Vylee nhà mình sợ nhất mấy từ ngữ đó!).

“Hôm nay em thích ăn gì anh sẽ bao hết!” Khải Minh thấy cô ngượng ngùng thì vội kéo tay cô đi vui vẻ nói.

Thật ra thì hôm trước hai người có trao đổi số điện thoại cho nhau nên mới liên lạc được. Hôm nay nhân tiện lúc anh rảnh rỗi nên đã hẹn cô đi chơi, dù gì anh cũng rất quý cô.

Vylee bước đi trên phố mà ai cũng ngược nhìn. Phải rồi! Vì hôm nay cô rất xinh mà. Bộ váy trắng ngang gối thướt tha trong đêm tối, mái tóc xoăn nhẹ bồng bềnh xõa dày đến thắt lưng, nét hồn nhiên, trong sáng hài hòa trên gương mặt khiến cô xinh đến ngây người.

Còn cạnh bên cô là một chàng mỹ nam vô cùng hoàn hảo mà đương nhiên ai cũng đều ngưỡng mộ. Hai người đi trên phố không bao lâu đã trở thành trung tâm của sự chú ý, thu hút ánh nhìn từ nhiều phía.

“Anh chàng đó đẹp trai quá đi!”

“Cô bé ấy cũng xinh nữa!”

“Hợp ghê vậy đó!”

Những lời ngưỡng mộ của người đi đường thốt lên khiến cô khó hiểu ngơ ngác nhìn “Họ nói ai thế?” Cô thắc mắc nhìn anh. Khải Minh thật sự cũng bó tay với cô, thản nhiên nhìn cô cười “Họ nói chúng ta ấy!”

Vylee chợt giật mình mở to mắt “Chúng ta sao?” Cô ngạc nhiên nói, Khải Minh gật nhẹ đầu “Sao có thể chứ!” Cô nhìn xung quanh. Vylee chưa kịp nói gì hết thì đã bị Khải Minh lần nữa kéo đi “Không nói nữa! Đi thôi!”

.....

Nói đến bên đây!

“Zinjee ăn thêm đi!” Haly quan tâm nói “Anh no rồi!” Zinjee lạnh nhạt nói. “Cậu sao vậy? Có vẻ không vui!” Venjy vừa ăn vừa nhìn anh “Có sao?” Zinjee đưa đôi mắt không một chút gợn sóng nhìn anh.

Các anh đều biết Zinjee chỉ như vậy vào những lúc tâm trạng không vui chứ còn ngày thường với các anh cậu ấy rất vui vẻ và quậy phá.

“Đừng nói với tớ cậu ghen nha!” Kynlee nhìn Zinjee đầy nghi hoặc đổi lại anh là một cái nhìn thấu đến tận tâm can “Không! Không! Không có thì thôi!” Kynlee xua tay tránh né.

Cả nhóm ngồi ăn mà đầy áp lực khi có một tượng hình người ngồi trấn an ở đây với gương mặt lạnh băng đến chết người.

“Không ăn cũng đừng bày vẻ mặt đó ra chứ! Tụi tao còn đang ăn đó!” Yue nhẹ giọng nói “Thì ăn đi!” Zinjee quay sang trả lời cho có. “Haiz! Người ta nói thất tình thường hay bỏ ăn, bỏ uống đó mà!” Royjee còn thêm bớt.

Zinjee nhìn cô đầy cảnh cáo “Đừng nhìn em! Nếu anh không phải thì chứng minh đi!” Royjee không sợ hãi nhìn lại anh “Tại sao?” Zinjee lạnh nhạt nói “Không sao cả! Em chỉ nói vậy thôi! Biểu hiện của bệnh thất tình!” Royjee nhún vai thản nhiên nói.

Chưa đầy ba giây Zinjee đã gấp đồ ăn vào bát và ăn ngon lành. Cả nhóm tự nhiên che miệng lại cười khê (Anh Zinjee con nít quá nhỉ!).

.....

“Vylee! Đây là tô thứ ba rồi!” Khải Minh khoanh tay trước ngực nhìn cô nói. Động tác của Vylee chợt dừng lại, đưa đôi mắt trong suốt như pha lê nhìn anh “Sao?” Cô ngây thơ nói.

“Ừm! Tổng cộng em đã ăn ba tô bún bò, hai hộp viên cá, năm hộp bắp rang và uống bốn lon nước ngọt!” Khải Minh thản nhiên nhìn cô nói trong khi mắt cô càng ngày càng mở to hơn.

“Không phải chứ! Em đã ăn nhiều vậy rồi sao?” Vylee ngạc nhiên hét lớn. Khải Minh vẫn không có phản ứng nhìn cô. Vylee như cảm thấy có cái gì đó không bình thường, mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía cô khiến cô khó chịu. Cười gượng gạo rồi ngồi nhẹ xuống.

“Em ăn nhiều như vậy sao?” Cô nhỏ tiếng hỏi anh, Khải Minh gật đầu nhìn cô “Không phải chứ! Sao có thể?” Vylee cúi đầu, nhăn nhó hai bàn tay vấu vào nhau như bứt rứt lắm vậy.

Cô nhớ Haly từng nói “Con gái mà lần đầu tiên không để lại ấn tượng tốt với người khác là không tốt! Nhất là trong buổi hẹn đầu mà ăn nhiều là rất mất hình tượng! Với lại không tỏ ra yếu đuối, nhu mì là mất điểm ngay!”

Càng nghĩ sắc mặt cô càng thay đổi “Chết rồi! Từ nãy giờ...” Cô lén đưa ánh mắt nhìn anh rồi gút lại ngay “Sao thế? Không sao mà! Anh sẽ trả tiền!” Khải Minh dịu dàng nhìn cô “Em...em không làm anh sợ chứ?” Vylee á ngại nói.

Khải Minh nhìn cô lúc lâu rồi chợt bật cười “Không đâu! Ngốc quá!” Khải Minh cốc nhẹ đầu cô rồi nói “Trước mặt anh cứ thoải mái đi! Không cần phải khách sáo! Anh không thích!” Khải Minh mỉm cười nhìn cô.

Vylee ngơ ngác nhìn anh rồi gật mạnh đầu “Ừm!” Cô mỉm cười nói “Vây được rồi! Về thôi!” Khải Minh dịu dàng nhìn cô.

30. Chương 30: Ghen Sao? Không Có!

Cả nhóm ăn xong rồi bước ra nhà hàng với cái bụng no đầy. Vui vẻ đi dạo phố, chỉ có một người là sắc mặt xám xịt, bỏ tay vào túi quần và lạnh lùng bước đi như cái dằm vẽ bất cần thường ngày.

“Zinjee! Hôm nay chơi vui không?” Venjy khoác vai anh nói. Zinjee không nói, im lặng nhìn anh “Đã bảo đừng có trưng cái bộ mặt đó ra mà!” Venjy vỗ nhẹ vào mặt anh.

Zinjee vẫn không nói mà bước đi. Cả nhóm khó hiểu nhìn nhau rồi thôi.

.....

“Hôm nay em đi chơi với anh có vui không?” Khải Minh dịu dàng nhìn cô nói, Vylee mỉm cười gật đầu mạnh. “Hôm nào chúng ta lại đi nhé!” Khải Minh nhìn cô nói, Vylee nhẹ nhàng mỉm cười.

“Nhà em ở đâu nhỉ? Để anh đưa em về!” Khải Minh mỉm cười nhìn cô “Ồ! Như vậy có phiền không?” Vylee khách sáo nói “Đã bảo là đừng tỏ ra khách sáo như vậy mà!” Khải Minh lườm cô.

“Ê! Đó có phải là Vylee không?” Haly chợt dừng bước nhìn về phía bên đường nói. Cả nhóm dừng lại đưa mắt về phía bên kia đường “Đúng đó! Hình như là Vylee mà!” Royjee cũng chăm chú nhìn.

“Cha! Vylee đang nói chuyện với ai mà vui dữ vậy ta!” Venjy xoa cằm nói “Nhìn anh chàng kia cũng rất đẹp nha! Xứng đôi đó!” Yue cũng thêm bớt “Tớ không biết em gái tớ lại có lúc cũng dịu dàng như vậy nha!” Kynlee ngạc nhiên vừa nhìn vừa nói trong khi sắc mặt của một người đã âm thầm thay đổi.

“Đủ rồi! Về thôi!” Zinjee lạnh nhạt quăn ột câu rồi bước đi “Này!” Cả nhóm gọi theo “Thiệt tình!” Cả nhóm khó chịu nhìn anh rồi cũng theo sau nhưng mắt vẫn còn dán bên kia đường.

“Này! Zinjee! Anh không để ý đến Vylee sao?” Royjee thắc mắc hỏi “Cô ta là ai mà tôi phải để mắt đến!” Zinjee lạnh lùng nói.

“Cũng không thể nói như vậy được nha! Hình như Vylee rất thích anh chàng đó!” Haly nhìn anh nói. Zinjee chợt dừng bước, quay lại nhìn cả nhóm “Tôi nhắc lại một lần nữa! Cô ta không là gì cả nên tôi không cần phải quan tâm!” Anh gằn từng chữ khẳng định nói.

Zinjee liếc nhìn cả nhóm đang ngơ ngác một lúc rồi quay lưng bước đi. Cả nhóm ở đây khó hiểu nhìn nhau. “Tớ không ngờ Zinjee lại tuyệt tình như vậy!” Haly ủ rũ nói “Xem ra anh ấy một chút cũng không thích Vylee rồi!” Royjee cũng yếu xìu nói theo.

.....

Vylee vui vẻ mới vừa đẩy cửa bước vào nhà thì “Ha! Có người vừa mới đi hẹn hò về nha!”.

“Tâm trạng hình như rất vui đó!”

“Bỏ lại bọn tôi đi ăn một mình là sao ta!”

“Đúng là chúng ta bị bỏ mặc rồi!”

Cả nhóm ngồi trên sofa mỗi người một tiếng nói, Vylee ngơ ngác khó hiểu nhìn cả nhóm “Các người nói gì thế?” Cô ngây thơ như con nai tơ khiến cả nhóm muốn ngả nhào.

“Cậu còn bày đặt giả vờ!”

“Rõ ràng là cậu đi hẹn hò mà!”

Vylee nhìn hai cô bạn thân đầy ngơ ngác “Hẹn hò gì? Tớ đã bảo chỉ đi gặp bạn cũ mà!” Vylee ngây thơ nói “Các cậu thật khéo tưởng tượng! Thôi! Tớ lên phòng nghỉ đây!” Vylee nói xong rồi bước lên phòng.

“Ê! Vậy là sao?” Venjy ngơ ngác nói “Rõ ràng là khi nãy rất vui mà!” Haly ngây ngốc nhìn “Sao lại làm như không có gì được!” Royjee khó hiểu nói. Cả nhóm nhìn nhau rồi chợt lắc đầu ngao ngán “Haiz!!!”.

Vylee bước lên phòng trong khi mặt đã đỏ lừ, kìm chế lắm cô mới qua ải nếu không chắc tối nay khó ngủ với cả nhóm nhiều chuyện siêu đẳng cấp đó rồi.

.....

“Haiz! Đúng là ngủ không được rồi!” Vylee bật dậy, tung chăn ra rồi lê cái thân bước ra phòng.

Vylee vò vò cái đầu, lê thân bước ra sân thượng hóng gió nhưng vừa bước ra đã thấy một cái bóng đen đứng ở bang công từ lúc nào. Vylee ngây ngốc nhìn thân ảnh cao lớn trước mắt.

Trong một phút ngây người, định hình lại thì “Zinjee!” Cô thầm nói với mình rồi chợt đổ mồ hôi lạnh quay người lại định bước đi “Đi chơi vui quá đến ngủ không được sao?” Zinjee lạnh nhạt nói.

Anh vẫn không quay đầu lại, cái dáng vẻ bất cần thường ngày hiện rõ. Vylee chợt dừng bước bởi câu nói đó “Này! Nói vậy là sao?” Cô tức giận nói “Là sao tự cô hiểu rõ nhất!” Zinjee vẫn điềm tĩnh nói.

“Thiếu gia! Thật ra tôi đắc tội gì với anh sao anh cứ thích móc méo tôi thế!” Vylee chóng hai tay vào hông nói. Zinjee chợt quay người qua nhìn cô, đôi mày khẽ nhíu lại, gương mặt trong bóng tối rất khó đoán được cảm xúc.

Zinjee chợt bước lại gần cô, khoảng cách giữa hai gương mặt thu hẹp dần, Vylee không sợ mà nhìn thẳng vào mắt anh còn thản nhiên nói một câu “Hay là...anh ghen!” Vylee điềm tĩnh nói.

Sắc mặt Zinjee bỗng thay đổi, đôi mắt càng ngày càng tỏ ra ý lạnh. Cố nén lại cảm xúc rời xa gương mặt cô ra, lạnh nhạt xoay lưng lại nói “Tối rồi cô vào đi! Mặt đỏ như vậy tốt nhất đừng ra đêm nếu không muốn cảm lạnh!”.

Vylee chợt nhìn lại mình rồi giật mình .Trời ạ! Hóa ra từ này giờ là cô bạn đồ ngủ đứng trước mặt hân! Ôi! Sao khó coi thế này. Vylee xấu hổ quay đi thì bên kia vẫn không quên cho cô một câu trả lời “Cô đừng tự mình hoang tưởng này nọ! Tôi đối với cô! Một chút cảm xúc cũng không có!”.

Zinjee từng câu, từng chữ nói như muốn khẳng định. Vẫn cái thái độ lạnh nhạt khiến người khác khó chịu. Vylee chợt nhíu mày nhìn anh lúc lâu, thái độ không hài lòng hiện rõ. Cô không nói rồi quay lưng bước vào.

31. Chương 32: Giả Tạo!

“Sao Zinjee lại nói chuyện với Mina!” Cả ba trở mắt nhìn. “Từ khi nào họ thân thiết với nhau đến thế?” Haly ngạc nhiên nói. Và dưới sân trường đang diễn ra cảnh vô cùng thân mật của hotboy nổi tiếng của trường Zinjee và cô nàng đầy quyến rũ Mina. Bọn họ nói chuyện với nhau vô cùng thân mật dưới tán cây sân trường, cười đùa thân thiết vô cùng.

Cặp đôi này thu hút không ít sự chú ý của toàn thể học sinh trong trường nha! Tất cả đều tăng ra bang công để xem cặp đôi mới! Dưới tán cây Mina thẹn thù che miệng cười cùng với người con trai đứng bên cạnh sắc mặt có thay đổi chút dụi dụi đi.

Cả ba phải nói là mở căng mắt hết cỡ để nhìn chỉ thiếu có nước bọt luôn con mắt ra ngoài thôi “Sao có thể như vậy!” Royjee uất ức nói “Tớ biết con Mina đó không ưa bọn mình! Dù sao mình cũng ưa nó nhưng Zinjee sao lại...” Haly méo mặt tức giận nói.

“Nghe đâu Mina thích Zinjee lâu rồi! Quan hệ của bọn họ mới tiến triển đây thôi!” Remi từ trong dụi dụi bước ra nói “Cái gì là tiến triển quan hệ!” Royjee nhìn Remi “Cậu nói cho rõ đi!” Haly không hài lòng nhìn cô.

“Mình chỉ biết là Mina với Zinjee chỉ mới là bạn gần đây thôi!” Remi ngơ ngác nói. Cả hai cô nàng nhà ta có vẻ tức giận chỉ có một người là từ này giờ đã trầm mặt, một lời cũng không nói “Vylee! Cậu nói xem!” Haly uất ức nhìn cô. Vylee lặng im nhìn xuống sân trường “Không có gì để nói hết!” Cô lạnh nhạt quăn lại một câu rồi bước vào lớp.

“Vylee!” Cả ba khó hiểu nhìn theo cái bóng nhỏ lạnh lùng bước vào lớp. Đúng! Vylee cũng đôi lúc rất lạnh lùng, chỉ vào những lúc cô ấy cần thời gian để điều chỉnh lại tâm trạng và những lúc như vậy sự lạnh lùng của cô ấy còn hơn cả sắc đá.

Vylee suốt giờ học không nói một lời, quậy phá cũng không có, ngủ gật cũng không có. Chỉ im lặng ngồi đó nhìn lên bảng, sắc mặt lạnh băng đến đáng sợ “Vylee! Xảy ra chuyện gì?” Haly nhỏ nhẹ quan tâm nhìn cô “Không có gì!” Vylee lạnh nhạt trả lời.

“Cậu làm sao vậy?” Royjee lo lắng hỏi “Nhìn tớ giống làm sao lắm hả?” Vylee bình tĩnh nhìn Royjee. Vylee cứ như vậy làm cả nhóm lo lắng không nguôi “Vylee làm sao thế?” Yue thắc mắc nhìn Vylee “Tớ không biết!” Kynlee nói nhưng trong lòng cũng rất là lo lắng đi.

“Vylee của lòng tớ không có chuyện gì chứ?” Venjy bày vẻ mặt đáng thương nhìn cô “Cái gì là Vylee của lòng cậu! Nghe ớn lạnh chết mất!” Kynlee chợt rùng mình. Chỉ có một người là im lặng, sắc mặt cũng không thay đổi.

.....

Ra về ba cô nàng vội vã chạy theo Vylee đang bước nhanh phía trước “Vylee! Cậu làm gì đi nhanh thế?” Haly thở hồng hộc chạy theo “Cậu có sao không đó?” Remi cũng quan tâm hỏi.

Vylee im lặng nhìn cả ba cô nàng, sắc mặt lạnh băng khó đoán được cảm xúc. “Thật ra là có chuyện gì?” Royjee bước đến nhìn cô, Vylee chưa kịp trả lời thì bên tai các cô đã vang lên một giọng cười đầy chế nhạo, một cô gái có thân hình quyến rũ cùng gương mặt xinh đẹp sắc xảo bước đến, đưa ánh mắt xem thường nhìn cả nhóm.

“Còn có thể là chuyện gì nữa! Là bị bỏ rơi đó!” Cô ta cười đầy chế nhạo nhìn cả nhóm nói.

“Mina!” Cả ba cô ngạc nhiên nói “Đúng! Là chị đó! Các cưng ngạc nhiên lắm à?” Mina đầy ngênh ngang nói “Cô muốn gì?” Cả ba nhíu mày nhìn Mina. “Tôi muốn gì?” Cô ta lại cười, đôi mắt chợt hiện lên một tia nguy hiểm cùng căm ghét, cô ta gần ra từng chữ “Tôi muốn các cô phải gục ngã!”

Cả nhóm giật mình trước lời nói của cô ta, bất giác lùi về sau “Sao? Sợ à?” Mina lại cười đầy kinh bỉ. Cô ta đúng là giả tạo, ngoài mặt Zinjee thì vui vẻ, dịu dàng nhưng thật ra nội tâm không khác gì một con ác quỷ.

Thấy cô ta đắc chí cả ba ở đây không chịu được mà bước lên gây với cô ta “Bọn tao mà sợ mày sao?” Haly chịu hết nổi chạy đến nói “Con này láo!” Royjee sẵn tay áo nói.

“Mày hết muốn sống rồi à?” Remi cũng rũ bỏ hình tượng dịu dàng mà mạnh bạo nói. Ba cô không nhường nhịn mà cố gây lại, chỉ có một người là từ nãy giờ vẫn không thay đổi sắc mặt, im lặng mà quan sát.

“Mày muốn bọn tao gục ngã! Chỉ nhờ vào tí thủ đoạn đó sao?” Vylee khế nhếch mép, một nụ cười nguy hiểm bỗng chốc hiện ra “Sao?” Mina ngơ ngác nhìn người con gái mang thần thái lạnh băng trước mặt.

“Mày muốn hạ gục tao! Chỉ nhờ vào bộ mặt giả tạo trước mặt bọn con trai thôi sao?” Vylee bước đến ép sát mặt cô ta nói. Nụ cười trên môi cô khiến cả người cô ta rung rẩy nhưng vẫn cố bình tĩnh mà nói “Tao còn có bộ mặt này để dụ con trai! Còn mày! Mày có cái gì? Ra vẻ trong sáng, thuần khiết để làm gì! Rốt cuộc tất cả đều bị tao cướp mất!” Mina trừng mắt nói.

“Cướp?” Vylee khế nhếch mép “Mày đã cướp gì được từ tao!” Vylee dùng ánh mắt lạnh băng mà tra hỏi “Cướp được gì thì chính bản thân mày hiểu rõ! Không phải sao?” Mina không sợ mà cố gần từng chữ nói.

32. Chương 33: Gây Nhau Nảy Lửa!

“Có giỏi thì mày nói thử xem!” Vylee nhìn sâu vào đôi mắt cô ta, sự nguy hiểm hiện rõ trong đáy mắt “Chẳng phải mày đã rất tức giận khi thấy tao nói chuyện cùng Zinjee dưới tán cây sao? Phải! Bọn tao rất thân đó! Nói à biết tao thích anh ấy lâu rồi và cơ hội tao có được cũng gần rồi! Đến lúc đó người bị bỏ rơi sẽ là mày!” Mina đối diện với cô nói.

“Bỏ rơi?” Vylee chợt nhếch mép “Mày biết gì về tao và anh ta mà nói! Tao bị bỏ rơi sao? Anh ta chưa có tư cách làm như vậy đâu!” Vylee nham hiểm mà nói ra từng chữ “Không có tư cách sao? Tao thấy rõ ràng là mày thích anh ấy!” Mina vẫn không chịu thua.

“Mày thấy?” Khóe miệng Vylee chợt cong lên “Đó chỉ là mày thấy, còn sự thật ai sẽ chứng minh được rằng tao thích anh ta! Tao nói ày biết! Muốn lấy, muốn bỏ gì là quyền của mày! Tao không quan tâm đến! Đừng có tự mà tưởng bỏ nói mình là chị đại, thích cái gì đều phải có được! Không có được thì phải cướp! Tao thấy thật đáng thương ày!”

“Thứ đồ người ta đã không để mắt đến còn xem như bảo vật mà trân trọng còn đem ra để đe dọa! Xin lỗi mày! Trong mắt mày thứ đó là bảo vật nhưng trong mắt tao nó chỉ đơn giản là phế vật thôi! Đừng tưởng chỉ dùng như vậy có thể thắng được tao! Ngày mày thắng được tao là ngày cả nhân loại này không còn ganh đua với nhau nữa có biết chưa! Con bé đáng thương!”

Vylee trừng mắt gần từng chữ khiến cô ta hoảng sợ mà bất giác lùi về phía sau. Thấy vẻ mặt sợ hãi của cô ta, Vylee hài lòng mà nhếch mép. Nhìn cô ta lúc lâu rồi quay đầu bỏ đi.

Cả ba phải nói là mở to mắt hết cỡ mà nhìn cô. Đây là lần đầu tiên mấy cô thấy Vylee mạnh bạo mà hăm dọa người khác như vậy. Tuy là sư tử của trường có rất nhiều thái độ để đối phó với đủ loại người nhưng đây là lần đầu tiên cô hung hãn mà tuyên chiến với người khác như vậy.

Cả ba quay sang nhìn gương mặt tái nhợt không một chút sức sống đầy cảm hận của Mina mà tội nghiệp rồi cũng chạy theo Vylee.

“Vylee! Cậu có thấy mình nói hơi quá không?” Haly chạy theo nói. Vylee đứng lại nhìn các cô, sắc mặt từ từ thay đổi hẳn “Trời ơi! Tim tớ sắp rớt ra ngoài luôn rồi!” Vylee sau một hồi gồng mình như quả bóng xì hơi mà yếu xìu vịn tay vào người Haly một tay kia đặt ở tim nói.

“Thì ra từ nãy giờ là cậu có gồng mình hả?” Royjee thắc mắc hỏi “Cũng không phải nha! Thật ra những lời đó tớ rất muốn nói để cảnh cáo cô ta! Tớ đã chẳng ưa con nhỏ đó lâu rồi!” Vylee giải thích nói.

“Nhưng Vylee! Tớ thấy cậu nói Zinjee vậy có hơi quá rồi đó!” Remi nhẹ nhàng nói. Vylee chợt nhìn cô, im lặng lúc lâu “Đúng là có hơi quá!” Cô nhẹ nhàng nói một câu “Nếu anh ấy mà nghe mấy từ này từ cậu chắc sẽ phát hỏa mà chết mất!” Royjee nhìn cô nói.

“Con người không có cảm xúc như anh ta làm gì biết tức giận chứ! Mới mười tám tuổi đầu mà biểu cảm chẳng khác nào đàn ông ba mươi tám tuổi!” Vylee bĩu môi nói “Nhưng tớ thật không hiểu! Nếu cậu nói vậy thì sao lúc thấy hai người họ dưới sân trường sắc mặt cậu lại thay đổi hẳn! Đây rõ ràng là chỉ vào những khi tâm trạng không ổn định mới như vậy thôi!” Haly lên tiếng nói.

Vylee ngay cả kinh. Đúng là lúc đó cô có hơi thay đổi sắc mặt, cũng chỉ là do cô quá tức, anh ta tối qua dám nói một chút cảm xúc với cô cũng không có vậy mà sáng ra lại nói chuyện thân mật với con mụ chẳng tình đó. Khẩu vị của cô cũng không bằng con mụ kia sao đúng là làm cho người ta tức chết mà.

Vylee suy nghĩ lúc lâu rồi nói “Haiz! Các cậu không hiểu đâu!” Vylee phất phất tay nói “Đúng là bọn tớ không hiểu nha!” Cả ba nhướn mắt đầy ý tứ nhìn cô. Vylee bắt chợt rung mình.

“Này! Này! Này! Đừng có nhìn tớ như vậy chứ! Ổn ọc quá đi!” Vylee tránh né nói “Coi kìa! Vylee đỏ mặt rồi!” Haly cười cười nói

“Đoán trúng tim đen rồi nha!” Remi nhướn mắt nói.

“Các cậu nói cái gì thế! Không cho nghĩ bậy! Không phải như vậy mà!” Vylee tức giận rượt đuổi cả ba “Bọn tớ có nghĩ gì đâu!” Cả ba vừa chạy vừa nói “Có người có tật giật mình rồi!”

“Đứng lại! Không cho các cậu ghẹo tớ!”

Vylee chạy rượt đuổi cả ba vòng vòng trên phố rồi cả nhóm cười tít mắt.

33. Chương 34: Nụ Hôn Bất Ngờ!

Vylee vừa về đến nhà đã chạy tuốt lên phòng, ngồi trong phòng mà thở hồng hộc, vừa rồi bắt gặp ánh mắt của anh ta cứ như muốn giết người vậy, đáng sợ. “Chết rồi! Nếu anh ta nghe mình nói bằng mấy lời đó có phải sẽ bóp chết mình không?” Vylee nhăn nhó suy nghĩ.

“Con mụ chán tinh đó sớm hay muộn cũng sẽ học lại cho anh ta! Như vậy có phải là mình rất thảm không!” Vylee khổ sở úp mặt vào gối.

“Vylee sao thế?” Kynlee khó hiểu nhìn Haly “Không biết! Có lẽ làm chuyện gì nên xấu hổ rồi!” Haly trả lời cho có.

.....

Vylee nằm trong phòng không yên lại bật người ngồi dậy, tung chăn thấy qua một bên, lê dép bước xuống nhà. Cô mắt nhắm, mắt mở đi xuống nhà, do không cẩn thận nên “rầm” “Ui cha! Đau quá!” Vylee lấy tay

xoa nhẹ đầu gối “Tao đập mày bây giờ! Dám làm tao đau hả?” Vylee hung hãn hăm dọa cây cột nhà (Hu! Người ta vô tội mà!).

“Haiz! Giờ này còn gì ăn không? Đói chết đi được!” Vylee lê thân xuống nhà bếp mở từng cái nồi ra “Đúng thật là! Hôm nay mình trốn trên phòng lại không nấu cơm! Chiến này thảm rồi!” Vylee tự trách nói.

“Ôi cái bụng của tôi!” Cô rên nhẹ rồi xoa bụng “Mày đáng chết! Kêu ca cái gì hả?” Vylee đánh vào cái bụng nói.

Vylee nhăn nhó đến bên sofa rồi ngồi xuống, buồn chán quơ quơ chân “Chết rồi! Đói quá thì làm sao mà ngủ đây!” Cô nhăn nhó xoa nhẹ cái bụng.

“Chắc chị mày đói chết quá!” Cô cúi gầm mặt xuống, mái tóc dày che đi gương mặt nhỏ nhắn, vẻ ủ rũ hiện rõ.

“Cạch” tiếng cửa nhà quen thuộc mở ra. Vylee theo bản năng ngược mắt nhìn lên thì bắt gặp giắt mình.

.....

“Cha! Thơm lắm nha!” Cô nhắm mắt thưởng thức hương thơm của tô mì đang nghi ngút khói. Người con trai đối diện vẫn trầm mặc nhìn “Anh vẫn chưa ăn sao?” Cô ngây thơ hỏi.

Anh vẫn không trả lời, nhìn vào tô mì đang nghi ngút khói, chậm rãi cầm đũa lên ăn “Các anh chụp tạp chí có vẻ vất vả nhỉ?” Cô tươi cười nói, người đối diện cũng im lặng. Vylee tức quá lắm bầm “Anh đáng ghét! Đang tỏ thái độ gì đây! Trưng bộ mặc đó ra để làm gì hả? Cho tôi xem sao?”

“Bớt nói nhảm đi!” Zinjee vẫn thản nhiên ăn mì mà lạnh nhạt nói. Vylee đúng là đơ toàn tập, kinh ngạc há hốc mồm nhìn anh. Anh ta nghe sao? Chết rồi. Vylee mím môi suy nghĩ.

“Cô không ăn đúng không?” Zinjee bây giờ mới đưa mắt lạnh nhạt nhìn cô. Vylee bắt gặp nhìn lại cái bụng đang kêu í ới của mình thì bất chợt xấu hổ. Cô cầm đũa lên rồi tự nhiên ăn như điên, ăn đến mất kiểm soát.

Zinjee thật sự không biết nói gì chỉ lắc đầu ngao ngán. Vylee cho đầy một miếng thức ăn, chóng đũa vào tô mì nhìn anh nói “Này! Tôi thấy người ta ăn cơm chung thì được gọi là hẹn hò! Tại sao vậy?” Vylee vừa nhai vừa nói.

“Ăn xong rồi nói!” Zinjee lạnh lùng nói, Vylee bắt gặp xấu hổ đỏ mặt, nhai hết thức ăn trong miệng rồi đưa mắt nhìn anh “Ê! Vậy tôi và anh đang ăn cơm chung! Có được xem là hẹn hò không?” Cô thắc mắc hỏi.

“Không!” Zinjee vẫn không nhìn cô, chậm rãi nói “Này! Cũng có thể lắm chứ!” Vylee liền cãi lại “Không có khả năng!” Zinjee tiếp tục phủ nhận “Không có khả năng sao?” Cô ngơ ngác nói.

“Vậy làm sao mới có khả năng?” Vylee lại hỏi, Zinjee dừng đũa, đưa mắt lên nhìn cô, đôi mắt lạnh băng đến đáng sợ “Xin hỏi! Tôi và cô là quan hệ gì?” Zinjee khoanh tay trước ngực, thản nhiên nhìn cô.

Vylee cứng họng trước câu nói đó “Hay là cô...” Zinjee mơ hồ kéo dài câu “Muốn nhắm đến tôi!” Zinjee thản nhiên nói ra, vẻ mặt không một chút gợn sóng còn Vylee ở đây thì phun luôn ngụm nước vừa uống, há hốc mồm nhìn anh

“Này! Anh có thấy mình tự tin quá đáng không?” Cô động ly nước xuống bàn, đứng lên nhìn anh. “Vậy sao? Sao tôi lại không thấy! Thái độ của cô như vậy có phải là đang che giấu sự thật không?” Zinjee vẫn lạnh lùng nhìn cô.

“Này, này, này! Nói à biết nhá! Đây hoàn toàn không thích mẫu người như ấy đâu! Khẩu vị của anh! Một chút cũng không hợp với tôi!” Vylee nhìn thẳng vào mắt anh gằn ra từng tiếng (Trả thù cá nhân đây mà!).

Vylee nói rồi quay mặt nghiêng không thèm nhìn anh, Zinjee vẫn không thay đổi sắc mặt nhìn chăm vào cô, cái nhìn tựa như muốn thấu tất cả “Muốn thử không?” Giọng nói lạnh như băng lại vang lên một lần nữa, người con trai đối diện vẫn bình tĩnh đến đáng sợ. Vylee không hiểu gì bất chợt quay sang nhưng chưa kịp nhận thức gì thì “Um!”

Từng kỷ niệm như vẫn thế quay về

Ngày nhẹ nhàng tay nắm lấy.

Và khoảng khắc em nhìn anh bước bên anh.

Ngại ngần nói “yêu anh”

Cánh tay đó quá đỗi to lớn, quá đỗi an toàn mà kéo cô lại. Hai thân hình gần sát nhau như không có khoảng cách.

Bàn tay to lớn đó đặt nhẹ nhưng đủ lực giữ gáy cô lại, điều cô càng bất ngờ hơn là. Môi chạm môi. Đôi môi lạnh như băng tựa hồ như cái rét thảng chập đang chạm vào bờ môi nóng bỏng này. Hai nữa đối lập nhau nhưng lại có sự phù hợp hoàn hảo hơn bao giờ hết.

Vylee ngạc nhiên mở to mắt nhìn người con trai trước mắt, khoảng cách gần đến nỗi có thể thấy cả lỗ chân lông. Không gian ngưng đọng, thời gian ngừng trôi, sự yên tĩnh đến nỗi cô có thể nghe được nhịp tim của chính mình.

Tim cô đập nhanh đến nỗi cô không tự mình kiểm soát được, đầu óc cô trống rỗng nhìn người con trai trước mắt đầy kinh ngạc. Anh ta....đang làm gì? Hôn cô sao?

Sự yên tĩnh này! Anh nghe tim mình đập, lỗi mất một nhịp. Trong lòng có cái gì đó đang dần được nuôi dưỡng. Phải chăng anh đã rung động? Không! Anh không biết! Nhưng anh không muốn nó xảy ra, hoàn toàn không muốn.

Zinjee từ từ buông cô ra, Vylee vẫn chưa nhận thức được gì cả, cứ ngơ ngác mà nhìn, tim cô bây giờ muốn nhảy luôn ra từ lồng ngực. Zinjee không nói, anh hắng giọng rồi quay lưng bước đi nhưng có ai biết mặt anh đã đỏ từ lúc nào.

34. Chương 35: Sự Dị Dàng Chưa Từng Có!

Sáng ra Vylee vẫn còn lơ đãng chưa biết trời chắn mây đất gì cả. Như cái xác không hồn mà vô thức hoạt động. “Vylee! Cháy thức ăn bây giờ!” Kynlee hốt hoảng chạy đến bưng chảo ra khỏi tay cô rồi thổi phù phù.

“Cháy rồi sao?” Cô vô thức hỏi, rồi tự nhiên gõ tạp dề ra thấy vào người Kynlee “Ăn cơm thôi!” Cô ngồi trên bàn ăn nói. Nhìn chiếc bàn ăn Vylee tự nhiên nhớ lại chuyện hôm qua, mặt biến sắc hẳn.

“Em đi học đây!” Cô ôm cặp chạy đi khiến cả nhóm ngơ ngác nhìn “Này, này!” Venjy với tay gọi lại “Vylee làm sao thế?” Haly khó hiểu “Sáng sớm cứ như người mất hồn là sao!” Royjee lắc đầu ngao ngán.

Chưa được mấy giây một cái bóng quen thuộc trên cầu thang bước xuống và cũng quăn lại một câu rất ư là dễ thương “Tớ đi học đây!” Rồi lạnh lùng xách cặp bước ra nhà “Này, này!” Yue với tay gọi.

“Hai cái người này! Làm sao thế nhỉ!” Cả nhóm khó hiểu nhìn theo.

.....

Vylee đi đường mà thần trí cứ để đâu đâu rõ ràng là không nhìn đường, cứ năm lần bảy lượt bị mắng vì xúi xẻo va vào xe người khác, ba lần không cẩn thận mà lọt lề và hai lần đi nhầm phần đường.

Vylee vừa bước vào sân trường mà sắc mặt cứ ngơ ngác nhìn giống con điên ấy. Nhưng không hiểu sao chính cái vẻ ngây thơ này lại khiến cô dễ thương hẳn. Nam sinh trong trường nhìn chỉ muốn ngả nhào vì mê mết còn nữ sinh thì chỉ hận tại sao không được bẹo má cô cho đỡ nghiền.

“Vylee! Dễ thương quá!”

“Nhìn chỉ muốn bẹo má thôi!”

“Đáng yêu chết mất!”

Những tiếng la hét vang lên nhưng trong đầu cô thì hoàn toàn là trống rỗng “Họ nói ai thế?” Cô ngơ ngác nhìn. Một lúc không cẩn thận lại đụng trúng một cái gì đó “Ui da! Đau quá!” Cô giật mình dội ra, lấy tay xoa nhẹ đầu.

Cả trường đột nhiên im lặng hẳn, Vylee theo bản năng đưa mắt lên nhìn “Mina!” Cô bất giác nói “Đừng người khác không biết xin lỗi à?” Cô ta lớn tiếng nói. Vylee bây giờ mới bất giác quay về hiện thực, không chút nường từ nhìn thẳng vào cô ta “Chớ khôn thì không nên cản đường!”.

Mina đột nhiên tức như điên nhìn cô “Mày mới vừa nói gì thế?” Mina hung hãn. Vylee không sợ mà nhìn cô ta gần ra từng tiếng “Đã không hiểu tiếng người thì đừng bắt tao lặp lại! Bất đồng ngôn ngữ thì tốt nhất là đừng nói chuyện chung!” Vylee trừng mắt nói.

“Mày mới nói cái gì hử?” Mina tức giận đẩy nhẹ cô “Tao nói mày cũng không hiểu chi bằng không nói xem như giữ lại thể diện cuối cùng cho đồng loại mày!” Vylee gần từng tiếng nói.

“Con khôn! Mày dám!” Mina không chịu được nữa mà đẩy mạnh cô xuống đất. Vylee một phút không phòng bị mà ngã nhào xuống đất, do không cẩn thận nên chân cô bị trật, Vylee cố gắng đứng dậy nhưng chân thật sự rất đau.

Mina thích thù nhìn cô ngồi dưới chân cô ta, đưa ánh mắt đầy kinh bỉ mà nhìn, khoe miệng nhếch lên một đường cong độc ác.

“Sao? Không đứng dậy được à?” Mina từ trên nhìn xuống nói “Đã thấp hèn như mày làm sao có thể đối đầu với tao! Thôi biết khôn mà chịu nhục đi!” Mina cười đầy chế nhạo.

Vylee trừng mắt với cô ta “Mày trừng mắt với tao làm gì?” Mina gắc gỏng nói “Đồ hạ tiện như mày chỉ nên nằm dưới giày tao mà cầu xin! Biết đâu tao lại niệm tình mà tha cho!” Cô ta càng nói càng quá đáng.

“Đúng rồi! Con khôn như mày thì làm gì được ngoài cái việc trưng bộ mặt đáng rết đó đi dụ dỗ đàn ông hử?” Mina gần từng tiếng nói “À quên! Mày trong sáng, thuần khiết đến như vậy thì làm sao có thể làm việc đó đúng không?”

“Giả bộ thanh cao làm gì? Tao cảm thấy mắc ối chết mất!” Mina nói xong câu cuối cuối cùng “bốp” cô ta không kiên nhẫn mà tát vào mặt cô. Làn da trắng giờ đã phớt hồng. “Sao? Con tiện nhân như mày thấy sao hử? Có giỏi thì đứng dậy là đánh lại tao này! Tao nói ày biết! Cái thứ như mày chỉ làm người ta thêm chán ghét! Rồi một ngày nào đó tao sẽ lấy lại tất cả của mày! Rõ chưa?”

Vylee vẫn một mực nhìn cô ta, đến khi cảm thấy khó chịu Mina mới hung hãn nói “Bộ mặt của mày đúng là làm cho người ta cảm thấy thật đáng ghét!” Mina vung tay lên định tát cô nhưng bàn tay vừa hạ xuống thì “bật” một cánh tay to lớn rắn chắc đã đỡ lấy, sắc mặt lạnh như băng thể hiện vẻ không hài lòng.

Mina hoảng hốt nhìn gương mặt đó, bất giác thu tay lại “Anh Zinjee!” Cô ta hốt hoảng gọi, không chỉ có cô ta mà cả cô gái ngồi dưới đất à không là toàn trường đều hốt hoảng. Ai nấy đều căng mắt ra mà nhìn.

Là Zinjee sao? Anh ta đang làm gì thế? Vylee ngây ngốc nhìn. Zinjee không nói chỉ nhìn lại cô, nhìn đôi má cô ửng hồng trong lòng hiện lên một cảm giác khó tả. Rồi đột nhiên cúi người xuống, đưa tay ra bế lấy cô, bên tai còn nhẹ giọng nói một câu “Có đau không?” Tiếng nói mỏng nhẹ tựa hồ như không nghe được khiến cô bất giác giật mình.

Mina ở đây phải nói là tức đến xanh cả mặt mày, nhìn người con trai trước mắt mà tơ máu dường như hiện rõ. Sự hận thù dường như lấp đầy đi ý chí của cô ta, cô ta thề nhất định sẽ không bỏ qua.

Đây là thật sao? Sao cô lại cảm thấy hư ảo thế này. Chưa kịp nhận thức ra điều gì thân thể cô đã được cánh tay rắn chắc đó bế hẳn lên không trung, cơ hồ để cô tựa vào lòng ngực đó. Điềm tĩnh bước đi.

Cả trường lúc này từ ngạc nhiên, hốt hoảng đến vui sướng mở to mắt mà nhìn. Tất cả mọi thứ dường như không còn quan trọng đến trừ cặp đôi vừa mới bước ra. Sự thật đúng là bàng hoàng.

.....

Zinjee nhẹ nhàng đặt Vylee ngồi xuống ghế đá. Vylee giờ này vẫn chưa hết giật mình, cô cứ đưa mắt ngây ngốc mà nhìn. Zinjee nhìn bộ mặt ngơ ngốc của cô bất giác khoe miệng chột cong lên “Có đau không?” Anh

cúi xuống nhìn chân cô rồi lại chuyển ánh mắt nhìn thẳng vào cô.

Vylee theo tiềm thức mà lắc đầu. Zinjee không nói, anh đứng dậy “Chờ tôi một lát!” Nói xong câu đó liền quay người bước đi. Bóng anh mất dần sau mấy hàng ghế đá công viên.

Vylee ngơ ngác nhìn xung quanh, bất chợt thấy chú mèo nhỏ dưới chân liền ngây thơ hỏi “Mèo con! Đây là thật hay mơ vậy?” Cô nhìn chú mèo nhỏ dưới chân, chú mèo bỗng “meo” một tiếng.

Vylee không do dự mà bế mèo con lên, nhìn chăm vào nó như thể muốn ăn tươi, nuốt sống “Này! Tao làm thí nghiệm nho nhỏ nha!” Nói rồi cô đột nhiên véo vào chú mèo một cái làm nó hốt hoảng kêu lên.

Vylee vui mừng thả nó xuống “Cha! Là thật đó!” Cô cười rồi lấy trong cặp ra một chiếc bánh mì nhỏ, xé ra đưa ẻo con “Này nhóc! Cho cưng này!” Cô đưa ra chú mèo liền quăn lấy rồi bỏ đi. Vylee mỉm cười nhìn theo.

“Xem ra cô vẫn không sao!” Zinjee đột nhiên bước đến, nhẹ giọng nói rồi chưa kịp gì hết đã ngồi xổm xuống nhìn chân cô. Vylee ngây ngốc nhìn, Zinjee lại tỏ ra vô cùng bình thường mà lấy gạc băng nhẹ nhàng băng khắp chân cho cô. Lát sau lại dịu dàng xoa bóp.

Vylee đột nhiên giật mình trước hành động biến hóa khôn lường của anh vội nói “Tôi tự làm được!” Vylee định đưa tay ra bắt giắc một giọng nói phía dưới vang lên “Ngoan ngoan chút đi!” Giọng nói nhẹ nhàng nhưng đầy vẻ không hài lòng khiến người ta lo sợ mà nghe theo.

Vylee cứ ngây ngốc mà nhìn anh xoa bóp chân cô, một cảm giác rất kỳ lạ lại tiếp tục len lỏi sâu trong tâm hồn. Woa! Giờ nhìn kỹ mới biết anh đẹp thật nha! Sóng mũi cao ráo, thẳng tắp như người phương Tây. Đôi mày cương nghị lộ rõ khí thái mạnh mẽ, làn da màu đồng rắn chắc không khó để nhận ra anh là một người mạnh mẽ. Đôi mắt màu xanh lục thắm sâu đẹp như tựa hình, nhất là đôi môi, cong nhẹ, đầy đặn tạo nên một vẻ cuốn hút đến chết người.

Zinjee dừng động tác, đưa mắt nhìn lên cô, cái nhìn không chút né tránh khiến cô xấu hổ mà đỏ mặt, bắt giắc có cảm giác tê lạnh ở trên má, cô giật mình nhìn lên “Đau không?” Một giọng nói mỏng nhẹ vang lên đối diện cô. Gương mặt của người con trai ẩn hiện sau mấy tia nắng. Cô cảm nhận được sự lạnh lạnh từ những ngón tay thon dài đó.

Ước gì thời gian mãi dừng trôi.

Để em có thể ở mãi trong phút giây này.

Cảm giác anh đặt tay lên tim em.

Phải chăng em biết rằng mình đã “yêu”

Zinjee nhẹ nhàng mà đặt tay lên má cô, đôi má ửng hồng này không khiến anh đau lòng bằng vẻ mặt ngây thơ của cô.

Zinjee nhẹ nhàng nhìn cô. Đôi môi khẽ cong lên tạo nên một đường cong hoàng hảo, dịu dàng mà cuốn hút đến mê người. Không gian như ngừng lại, cô lại nghe nhịp tim mình lồi thêm một nhịp. Ánh sáng lấp lóa sau bóng cây ẩn hiện hình ảnh của hai người, hai trái tim, cùng chung nhịp đập

Phải chăng từ giây phút này! Cô bắt đầu rung động.

35. Chương 36: Lý Do Nghỉ Học!

“Vũ An Thy!” Tiếng thầy giáo vang lên, cả lớp im lặng “Vylee!” Thầy lại gọi một lần nữa và không có câu trả lời “Vũ An Thy em đâu rồi?” Thấy giáo nghiêm khắc nói, giọng điệu hơi to nhưng vẫn đầy tôn nghiêm.

“Em nghỉ rồi thầy ời!” Một giọng nói lười biếng vang lên ngay cửa sau lớp học “Tại sao em nghỉ?” Thầy giáo lại tra hỏi “Em lên căn nên không đến trường được!” Lại cái giọng lười biếng đó.

“Lý do tạm chấp nhận được! Vậy em ở nhà nghỉ dưỡng sức đi!” Thầy giáo tỉnh bơ nói khiến cả lớp nhìn muồn lọt trông con mắt, đến lúc biết mình bị hớ mới la lên “Vylee! Em giống mặt với tôi đó hả? Ra đây!” Thầy giáo tức giận quát lớn (Bó tay!)

“Em đâu dám!” Vylee thè lưỡi tinh nghịch rồi từ cửa sau mới bước vào “Hello thầy khỏe chứ! Mới xa thầy có một ngày mà em cứ tưởng xa thầy 24 tiếng chứ!” Vylee cười hì hì nói.

“Em giỏi lắm ha! Hôm qua nghỉ dám không xin phép hôm nay lại đi học trễ!” Thầy giáo rõ rõ thướt nói “Rõ ràng em có thông báo cho thầy mà! Trong điện thoại đó! Thầy không xem sao?” Vylee ngược mắt nhìn. “Tôi quên mang rồi! Mà em nhấn gì trong đó?” Thầy giáo thắc mắc hỏi.

Vylee cười hì hì “Em nhấn là! Vylee hiện nay có việc bận, do lý do kỹ thuật chương trình tạm gián đoạn mong quý vị thông cảm không chấp nhất, Vylee sẽ trở lại trường vào một ngày trời trong mây tạnh và gió ngừng thổi, các bạn yên tâm vì nếu có ngày trời trong mây tạnh và gió ngừng thổi thì chết hết rồi còn đâu, hiện nay cân nặng còn chưa kiểm soát được có vẻ chưa tiến triển nhưng sẽ không gây ảnh hưởng đến mức tẩu hỏa nhập ma khiến dân chúng phải bất an lo sợ. Cuối câu em còn nhấn lại một câu đó ‘Kết thúc chương trình đài truyền hình đến đây là hết’ Xin chân thành cảm ơn các bạn đã theo dõi.” Vylee cúi đầu chào.

Vừa dứt câu một tràn pháo tay từ dưới lớp vang lên khiến cô ngượng đến chín mặt, lấy tay gãi đầu “Cảm ơn các bạn quá khen!” Cô cười hì hì nói và đầu biết trên bực giảng một bộ mặt bồng tối sầm lại.

“Lên cân thì có gì mà không đi học được!” Thầy giáo kiên nhẫn nói bằng tần âm thấp nhất, Vylee nhìn lên “Ai da! Vậy là thầy không biết rồi nha! Lên cân rất nghiêm trọng đó! Nếu mà lên quá nhiều sẽ gây béo phì! Con gái bị béo phì sẽ ra sao? Sẽ rất xấu! Mà con gái thì thường là rất sợ xấu! Xấu thì sẽ không ai chơi dẫn đến bệnh trầm cảm và tự ti nhưng nếu bị trầm cảm thì sẽ cách ly với cuộc sống bên ngoài mà cách ly với cuộc sống bên ngoài tức nghĩa là phải sống một mình! Sống một mình sẽ lo nhiều thứ dẫn đến chán đời! Mà chán đời thì thường nghĩ quẩn! Đến một lúc suy nghĩ không thông sẽ đưa ra quyết định sai lầm là tự kết liễu cuộc đời! Như vậy thì sẽ hết một đời người thầy thấy có đúng không? Vì vậy có thể nói lên cân là một vấn đề bức xúc đang được xã hội quan tâm và là bệnh nguy hiểm cần đề phòng ở phái nữ!”

“Hoan hô!” Vylee vừa dứt lời thì ở dưới lớp một tràn vỗ tay lại vang lên và có cả tiếng huýt sáo, Vylee cười cúi đầu chào cảm ơn “Cảm ơn các vị đã quan tâm! Số thiếu bầu cử lần này là 0000 không bao giờ có! Mong quý vị ủng hộ mà bỏ phiếu cho! Nếu đắc cử tôi sẽ hết mình phục vụ dân chúng! Xin cảm ơn!” Vylee bắt trước kiểu đi ứng cử rồi cười thân thiện.

Cả lớp thì vui vẻ nhưng có một người sắc mặt đã tối sầm lại, vẻ mặt còn khó coi hơn cả diêm la vương, chưa đầy ba giây “VYLEE!!!!!!!!!!!! RA KHỎI LỚP CHO TÔI!” Thầy giáo hét bằng tần âm cao nhất, hét bằng cả hy vọng và niềm tin (Tội nghiệp thầy!)

“Cái này là thầy nói nha!” Vylee lém lỉnh nói rồi xách cặp lên “Chào quý vị tôi phải đi vận động bỏ phiếu đây! Hẹn gặp lại vào lần sau! Số phiếu 0000 nhớ nha!” Vylee nói nhanh, nháy mắt một cái rồi chưa đầy ba giây đã biến mất.

“Trời ạ! Chắc tôi chết mất!” Thầy giáo ôm tim nói “Chưa chết được đâu thầy ơi! Chuyện còn đây!” Vylee lại từ cửa bước vào và cười hì hì “Sao em còn chưa đi hả?” Thầy giáo hậm hừ nhìn cô.

“Em quên ít đồ nên vào lấy!” Cô cười hì hì rồi bước đến bàn giáo viên lấy chai nước “Nước đó là của tôi mà!” Thầy giáo khó hiểu nhìn cô “Của thầy sao? Thầy uống rồi à?” Vylee thắc mắc hỏi, thầy giáo gật đầu “Chết cha hông! Em bỏ thuốc sâu trong này hèn chi thấy mất một chút!” Vylee nhìn nhìn chai nước nói, sắc mặt thầy giáo bồng tối sầm lại còn cả lớp thì há hốc mồm.

“Mà không sao! Xem như em biếu thầy chút đỉnh ấy mà!” Cô cười hì hì đầy tự nhiên chưa đầy một giây thì “TRỜI ƠI!!!! EM MUỐN HẠI CHẾT TÔI À!” Thầy giáo la lên tiếng cuối cùng còn Vylee thì đã nhanh chóng phi ra ngoài (Đại tỉ luôn rồi!)

“Thầy ơi! Thầy có sao không?” Vylee vừa bước ra ngoài đã nghe tiếng trong lớp vọng ra, thè lưỡi tinh nghịch rồi bước đi.

Chưa được vài bước thì một nhóm người trong bộ y tế đã chạy đến “Cho hỏi thầy Văn dạy lớp nào?” Một người hỏi “Lớp 12a2 đó! Mà các anh đi đâu vậy?” Vylee cố tình hỏi “Đi cấp cứu!”

“Vậy thì đi nhanh đi kẻo không kịp! Bệnh người già hay yếu tim đấy mà!” Vylee tự nhiên nói rồi xách cặp bước đi (Bó tay sư tì!)

36. Chương 37: Thăm Bệnh!

“Xem ra em bình thần quá nhỉ?” Kynlee đặt trái cây xuống nhìn Vylee “Sao thế? Em làm gì à?” Vylee ngừng dũa móng tay, ngược mắt nhìn Kynlee “Cậu đúng là quậy thật! Làm cho thầy Văn nhập viện mà cứ tỉnh như ruồi là sao?” Haly chịu thua lắc đầu.

Vylee cười cười “Nghịch như vậy xem chừng sẽ có chuyện!” Zinjee dán mắt vào tạp chí “Gì chứ?” Vylee bĩu môi nói. “Em gái của cậu cao tay thật mà!” Venjy khen ngợi “Nó chưa đốt trường là may rồi!” Kynlee ngán ngẩm nói.

“Này! Các cậu có nghĩ sẽ đi thăm thầy không? Dù sao cũng thấy hơi quá đáng!” Royjee ái náy “Thôi đi! Cậu định cho thầy tăng xông à?” Haly nói “Đúng! Gặp tổ thì thế nào cũng tức mà chết cho xem!” Vylee lại cho là đúng.

“Vylee! Em không biết ân hận là gì hả? Dù thế nào thì cũng phải đi thăm bệnh! Đâu làm như vậy được!” Yue nghiêm khắc nói, Vylee bĩu môi “Ồ kia! Anh Yue nhà mình từ khi nào biết nói những lời này vậy ta!” Haly trêu chọc.

Yue tự nhiên đỏ mặt.

Bệnh viện...

“Này! Cậu làm gì thế?” Royjee nhíu mày khó hiểu nhìn “Ở đây có nội gián không?” Vylee ngó trước, ngó sau nói “Điên quá đi! Có ai như cậu không hả?” Haly cốc nhẹ đầu Vylee.

“Trời nóng gần ba mươi năm độ mà đi trùm cái dạng như em thì còn gì là người nữa!” Kynlee cầm miếng vải trên người cô thì liền bị cô kéo lại còn bày vẽ mặc hăm dọa.

Trời nóng hơn đến ba mươi mấy độ mà Vylee nhà mình mặc đồ rất là dễ thương. Đeo kính râm che gần hết mặt, trùm gần năm lớp vải từ đầu đến chân, che luôn tóc với mặt, quần khăn như người Ả Rập vậy! Phòng dừng để ai phát hiện học sinh siêu quậy như cô lại đến thăm bệnh giáo viên.

Đúng là khó tin mà! Cô còn tin không được nữa thì ai mà dám tin. Nếu không phải tại cái đám rắc rối này kéo cô đi thì cho tiền cô cũng không dám.

“Đúng là có vấn đề!” Zinjee nói nhẹ một câu rồi bỏ tay vào túi quần bước đi “Này, này, này! Anh nói cái gì thế hả?” Vylee đuổi theo sau, Zinjee vẫn im lặng “Anh nói ai có vấn đề hả?” Vylee hung hãn nói.

“Tôi nói cô hả?”

“Này! Anh...”

“Cô im lặng chút đi!”

“Anh nói cho rõ đi!”

“Này! Này! Đứng lại!”

Cả nhóm nhìn hai người đi phía trước rồi lắc đầu ngao ngán nhìn theo.

.....

“Vylee! Vào đây!” Haly kéo tay cô sau cánh cửa “Không vào đâu!” Vylee bán sống, bán chết bán chặt vào thành cửa “Cậu lỳ thật! Đã vào đến đây mà còn!” Royjee chỉ lắc đầu.

“Chào các em! Các em đến chơi à? Hay lại đến xem thầy chết chưa?” Thầy giáo cười nhẹ nói “Dạ đâu có! Bọn em đến thăm thầy thật mà!” Haly miệng thì cười còn tay thì bặn lỏi kéo tên cứng đầu kia.

“Thầy thấy đỡ hơn chút nào không?” Kynlee đến bên giường hỏi thăm (Về đạo nghĩa thì mấy anh nhà ta cũng được lắm nha!) “Thầy bớt rồi!” Thầy giáo dịu dàng nói.

“Vào đi!” Haly kéo muốn rụng tay “Không!” Vylee vẫn cự tuyệt.

“Haly! Em làm gì thế?” Thầy giáo thắc mắc hỏi. “Cậu ấy đang bận lời một con vật cứng đầu, cố chấp vào đây đây mà!” Zinjee từ cửa bước vào, vẫn cái dáng điềm tĩnh bỏ tay vào túi quần và sắc mặt vẫn lạnh băng.

“Anh nói ai là con vật cố chấp, cứng đầu vậy hả?” Vylee một phút ba mươi giây kéo ngược Haly lại đẩy người lên bước vào hầm hầm nhìn Zinjee. “Vylee!” Cả nhóm ngơ ngác nhìn cô.

Vylee chợt nhìn xung quanh rồi đứng yên như tượng, khuôn miệng bất giác đông cứng lại thành một nụ cười, mồ hôi rơi lã chã (Cũng phải! Dưới cái nóng này mà không rơi mồ hôi mới lạ)

“Em đến đây làm gì thế?” Thầy giáo thắc mắc hỏi, Vylee bây giờ mới chợt tỉnh, bất giác rung mình “Thật ra thì...cũng không làm gì! Chỉ là đến để thăm nuôi người bị hại!” Vylee ái ngại nói.

“Người bị hại? Em nói ai?” Thầy giáo lại tiếp tục hỏi “Thì còn ai ngoài thầy nữa!” Vylee tỉnh bơ trả lời khiến cả nhóm đổ hết cả mồ hôi.

Không gian im lặng. Cô chợt cảm thấy có cái gì đó hoàn toàn bất thường, cứ ngỡ là sẽ có một trận lôi đình ai ngờ “Thầy rất vui khi em còn biết đến thăm bệnh!” Thầy giáo mỉm cười hiền từ nói.

“Ý tứ gì đây! Không phải đang móc méo mình chứ trời!” Vylee thầm nghĩ “Ô! Em biết chứ! Chuyện em gây ra làm sao em có thể quên được!” Vylee cười hì hì nói “Đúng! Chuyện này quả thật là do em gây ra!” Thầy giáo gượng cười.

“Thật ra em cũng không có ý chọc thầy đến mức này đâu! Em chỉ là không ngờ sức khỏe thầy lại yếu đến như vậy!” Cô kéo ghế thông thả ngồi cạnh giường thầy “Ừ! Đúng là sức khỏe yếu mà gặp trò như em thì đi sớm!”

“Trời! Cũng không phải vậy đâu thầy! Em nói cho thầy nghe cái này!” Vylee tự nhiên nói, thầy giáo ngược nhìn “Thầy là người thứ hai mươi bị em chọc tức nhập viện đấy!”

“Ô! Vậy thầy cũng không phải là người đầu tiên rồi!”

“Đương nhiên! Từ nhỏ thành tích của em đã ghê người rồi!”

“Chuyện này thì thầy dư sức biết!”

Hai thầy trò nói chuyện với nhau tự nhiên đến nỗi làm cả nhóm ngơ ngác mà nhìn (Lungling: Sự tình gì đây trời! Hai thầy trò vui tính nhở).

37. Chương 38: Nấu CƠM Đến Bỏ Nhà Đi!

“Haiz! Thăm bệnh mệt chết đi được!” Vylee vươn vai nói “Con nha đầu này! Em chỉ biết gây rối thôi!” Kynlee cốc nhẹ vào đầu cô nói. “Ừm! Em cũng có đi chứ bộ! Giận hai!” Vylee bĩu môi giận dỗi nói.

“Thôi! Đi nấu ăn giùm anh đi!” Yue dỗ dành cô rồi đẩy cô vào bếp “Ồ! Em cũng phải nấu ăn nữa sao?” Vylee vừa đi vừa ngơ ngác nói “Không nấu ăn chẳng lẽ ăn cột nhà à?” Yue khó hiểu.

“Nhưng rõ là hôm nay đến Royjee mà!” Vylee ngây thơ nói mà đâu biết cô bạn thân của mình mặt đã tối sầm lại “Cho anh xin đi! Royjee mà nấu ăn thì chỉ có trên sông, dưới khe, tứ bề nhào nhét thôi!” Venjy lắc đầu nói.

Cả nhóm chưa kịp hiểu gì hết thì một tiếng đập sách vang lên ở trên bàn, một cái bóng nhỏ bỗng vụt qua rồi mất tích để lại phía sau là những dấu chấm hỏi to đùng không có lời giải đáp.

“Ai mới vừa chạy ra thế?” Cả nhóm ngơ ngác nói rồi nhìn lại xung quanh, mất một bóng hình “Royjee! Cậu ấy đi đâu đấy?” Vylee gọi theo “Chết rồi! Trời đang tối mà!” Haly lo lắng nói.

“Cũng tại các anh! Sao lại nói Royjee như vậy chứ!” Vylee trách mắng “Royjee nấu ăn không ngon thì từ từ mà dạy! Lòng tự trọng của cậu ấy cao như vậy thì làm sao mà chịu được hả?” Haly lớn tiếng nói.

“Trời tối như vậy thì làm sao mà tìm!” Cả hai sốt ruột nhìn ra cửa “Không được! Em phải tìm Royjee!” Cả hai định chạy ra ngoài thì một cánh tay đã níu hai cô lại “Đừng! Trời tối rồi các em đi chỉ làm thêm rắc rối!” Kynlee lắc đầu.

“Vội lại có một người đã đi trước một bước rồi!” Yue điềm tĩnh nói. Cả nhóm ngơ ngác quay sang thì há hốc mồm nhưng trong lòng cũng an tâm hơn rất nhiều.

.....

“Cô đáng chết! Đi đâu vậy không biết!” Venjy sốt ruột tìm kiếm “Royjee! Ra đây! Nếu không bắt được cô tôi sẽ xử cô ngay!” Venjy vừa chạy vừa hăm dọa (Sợ rung người!).

“Cái gì mà trên sống, dưới khe tứ bề nhào nhét chứ! Tay nghề tôi dở như vậy sao! Đã vậy tôi bỏ đói các người luôn!” Royjee sầm mặt nói.

“Cái đồ điên! Các người tự mà xử đi nha! Tôi đi ăn trước đây!” Royjee nói rồi liền chạy đi một mạch.

“Cô đi đâu thế hả? Điện thoại cũng không nghe là sao?” Venjy bực tức nhìn điện thoại, hậm hừ nói.

Royjee đi một vòng thành phố rồi ghé vào một quán ven đường nào đó, ngồi ăn ngon lành “Cô ơi! Tô nữa!” Royjee vui vẻ nói “Woa! Con ăn khỏe thật nha! Tô thứ ba rồi đây này!” Chủ quán vui vẻ khen ngợi.

“Con không ngờ món ăn đường phố ở Việt Nam lại ngon đến vậy nha!” Royjee đưa ngón tay cái lên tỏ vẻ khen ngợi, chủ quán cười thân thiện.

Điện thoại reo lên thông báo có tin nhắn, Royjee lấy trong túi ra xem “Ha! Điện không được thì nhắn ha! Để xem anh nhắn cái gì!” Royjee mở tin nhắn lên thì không khỏi tức giận bởi hàng chữ rất ư là dễ thương “Cô có giỏi thì đừng nghe điện thoại nữa! Khỏi về luôn cũng được!”

Thật sự bây giờ là máu đã lên đến não “Được, được! Giỏi lắm! Thì ra anh muốn đuổi tôi chứ không phải tìm tôi! Vậy thì tôi đi luôn! Để xem cái tên khốn như anh giải quyết ra làm sao?” Royjee nói rồi hung hãn khóa điện thoại, ngênh mặt đầy kiêu ngạo.

“Được! Cô dám khóa điện thoại! Đã vậy tôi sẽ không thêm tìm cô! Làm gì thì mặc!” Venjy tức giận bỏ đi.

Anh đang đi dạo phố đêm với tâm trạng phải nói là không tốt vô cùng. Cái con nhỏ đó sao lại dám nói với anh bằng cái thái độ đó chứ! Mà anh còn bị ảnh hưởng tâm trạng vì cô nhỏ đó. Đáng ghét!

Đang hậm hừ chém giết không thương tiếc mấy cây cỏ quen đường, quay qua quay lại thì phát hiện thú vị nha. Khóe môi chợt nhếch lên một đường cong nguy hiểm, ngó trước, ngó sau rồi bước đi.

.....

“Chủ quán! Tính tiền!” Royjee gọi lại tính tiền, chủ quán mỉm cười đến bên cạnh cô “Bạn trai con tính hết cả cho con rồi!” Chủ quán vui vẻ nói còn Royjee thì kinh ngạc mà há hốc mồm. Bạn trai? Cô có sao?

Mở to mắt liếc nhìn xung quanh rồi bỗng mất miệng gì mở to hết cỡ. Trời ạ! Sao anh ta lại ở đây! Anh ta là....Venjy! Còn điềm tĩnh ngồi cách cô mấy cái bàn, cười vô cùng hồn nhiên lại còn đưa tay lên chào mới tức chứ!

Trời ạ! Tình huống gì đây! Sao cô lại gặp phải anh ta, rõ ràng là cô đang bỏ trốn cơ mà! Càng nghĩ sắc mặt Royjee càng khó coi, mím chặt môi, bày ra vẻ mặt vô cùng là đáng thương.

Rồi không biết cô nghĩ trời, nghĩ đất gì mà “soạt!” một cái bóng nhỏ lướt ngang với tốc độ tia chớp vào biến mất không để lại dấu tích. Vâng! Royjee nhà mình đã chạy mất một cách nhanh chóng và bỏ lại người bây giờ đang há hốc mồm mà nhìn lại là Venjy.

“Này! Cô...” Venjy đơ cứng họng vài giây rồi chợt bình tĩnh lại “Trời ạ! Lại biến mất nữa! Chờ với!” Thế là lại ba chân bốn cẳng mà tức tốc chạy theo “Royjee! Cô điên hả? Đứng lại đó coi!” Venjy chạy theo muốn hụt hơi.

“Đã bảo là đừng có tìm tôi mà!” Royjee vừa chạy vừa nói “Có gì... thì... đứng lại... nói rõ đi! Cô đúng là!” Venjy thở hồng hộc nói. “Tôi không có gì để nói cả anh chê cơm tôi nấu thì đừng nhìn đến tôi!” Royjee giận dữ.

“Royjee tôi xin lỗi!” Venjy vừa thở vừa nói “Tôi không nghe gì nữa cả!” Royjee xua xua tay “Thật ra cô muốn sao! Cùng lắm tôi hứa với cô từ nay cơm cô nấu, ngon dở gì tôi đều ăn hết được chưa?” Venjy nói rồi mới ý thức được mình lỡ lời.

Người ở phía trước chợt dừng bước, rồi xoay nhẹ người lại, đến gần anh nhỏ giọng nói “Có thật không?” Venjy theo bản năng ngược nhìn người con gái trước mắt, đôi mắt ngây thơ như pha lê đó nhìn anh khiến anh không nỡ làm tổn thương hay từ chối.

Miễn cưỡng gật đầu “Thật!” Giọng nói có pha chút lạnh lùng nhưng đi cùng câu nói đó là một nụ cười từ từ tỏa sáng của cô gái trước mắt, nụ cười đẹp đến nỗi làm say lòng người “Là anh nói đó!” Royjee vui vẻ chạy đến khoác tay Venjy “Cô làm gì vậy?” Venjy khó hiểu nhìn.

“Về thôi! Không muốn à?” Royjee chăm chú nhìn anh khiến anh còn chưa hết giật mình thì đã bị cô gái nhỏ đó kéo đi “Về nhà tôi sẽ nấu cho anh ăn! Trên sông, dưới khe tứ bề nhào nhét anh đều phải ăn hết!” Royjee cười tươi vừa đi vừa nói khiến Venjy cũng bất giác mà mỉm cười theo.

38. Chương 39: Ăn Sáng!

“Haiz! Mới sáng sớm ai làm gì mà ồn thế?” Yue từ cầu thang bước xuống, ngoáy tai nhần nhó “Sao lại có mùi khê là vậy?” Haly ngồi ngửi ngửi khó hiểu nói “Vylee! Em nấu ăn đấy à?” Kynlee thần nhiên bước xuống bếp nhưng vừa mới mở mắt ra đã giật mình.

Cái hình dáng trước mắt quá đỗi quen thuộc mà cũng xa lạ khi đứng vào nơi mà vốn dĩ ngày thường là hoàn toàn không thích hợp. Kynlee khó trách mở to mắt ngạc nhiên mà nhìn

“Trời ạ! Royjee! Em làm gì ở đây thế?” Kynlee giật mình nói. Yue cùng Haly bước đến nhìn xung quanh thì ngỡ ngàng mà khó hiểu “Không phải cậu đang nấu ăn đó chứ!” Haly mở to mắt ngạc nhiên nói.

Royjee điềm tĩnh mang món cuối cùng đặt lên bàn, gỡ tạp dề ra rồi thần nhiên nhìn mọi người “Sao à? Ngạc nhiên lắm hả?” Royjee nhìn mọi người ngây thơ nói. “Đúng là...rất ngạc nhiên!” Cả nhóm cười gượng gạo khi mồ hôi đã đổ lã chã.

“Oáp! Mới sáng sớm có chuyện gì mà vui quá vậy!” Vylee vừa ngáp ngắn, ngáp dài nói “Che cái miệng lại!” Giọng nói phía trên cô truyền xuống, hơi lạnh băng quen thuộc đến lạ. Vylee giật mình quay sang nhìn bắt gặp cái dáng vẻ bất cần đó thì máu bắt đầu sôi lên nhưng nghĩ tình mới sáng sớm nên cố nén lại, liếc mắt một cái rồi quay lưng bước đi.

“Mọi người làm gì vui thế?” Vylee bước đến bên cả nhóm vui vẻ nói, thấy cả nhóm im lặng, vẻ mặt gượng gạo thì khó hiểu mà nhìn xung quanh “Đây là cái gì thế? Sáng nay em không cần nấu ăn à?” Vylee ngỡ ngàng mà nhìn.

Cả nhóm mím môi lắc đầu “Không cần!” Vẻ mặt lại vô cùng khó xem “Cái này của ai làm thế? Royjee hay Haly?” Vylee liếc mắt nhìn qua hai cô bạn, cả nhóm im lặng không nói đưa mắt qua Royjee đang thần nhiên mà mỉm cười.

Vylee ban đầu ngạc nhiên rồi lúc sau mới bình tĩnh lại “Royjee nấu ăn sao?” Vylee ngỡ ngàng nhìn cả nhóm “Ừm!” Cả nhóm lắc đầu. “Vậy thì hay quá! Vào ăn thôi!” Vylee mỉm cười tự nhiên nói.

“Hả?” Cả nhóm ngơ ngác nhìn “Sao thế? Ăn đi còn đi học nữa! Nào, nào! Ngồi đi chứ!” Vylee ngoắt tay mời cả nhóm ngồi. Cả nhóm đơ ra nhìn cô một lúc rồi cũng ngoan ngoãn ngồi xuống.

“Rồi! Ăn thôi!” Vylee vui vẻ nói rồi nhìn cả nhóm “Ăn đi chứ!”

“Ừ! Ăn, ăn, ăn!” Cả nhóm miễn cưỡng cầm đũa lên ăn nhưng khoảng cách từ thức ăn đến miệng thì một tia hơi hận bắt đầu len lỏi rồi trỗi dậy nhanh như chớp. Ăn xong một miếng thì cúi gầm mặt luôn xuống bát cơm, cả Vylee cũng không còn nói lời nào nữa.

“Sao? Ngon không?” Royjee chờ đợi nhìn cả nhóm vui vẻ nói. Trời ạ! Với ánh mắt này thì chết chắc, làm sao dám phê bình đây. Cả nhóm gật đầu lia lịa nhưng mồ hôi đã rơi lã chã “Um! Tại Venjy nói thức ăn mình làm cậu ấy sẽ ăn hết nên mình hảo tâm nấu ăn thôi! Không ngờ lại được khen đến vậy!”

“Hả?” Royjee vừa dứt lời thì mắt miệng cả nhóm đều mở hết cỡ, lớn đến nỗi có thể nhét nguyên quả trứng vào luôn đấy! Quay với tốc độ chóng mặt nhìn Venjy đầy thân thương rồi chợt chuyển thành ngạc nhiên sang một nụ cười, nụ cười thân thiện đến mức người khác muốn tự tử luôn.

“Thì ra là cậu ha!” Kynlee cười thân thiện vỗ vào vai Venjy, sức lực nhẹ đến nỗi làm anh ho sặc sụa “Không ngờ anh lại tốt đến như thế?” Haly cười cười nắm nhẹ tay Venjy mà tự nhiên véo mạnh một cái khiến anh la không được mà nín cũng không xong.

“Nếu là anh đề nghị thì...” Vylee cười cười cố tình kéo dài câu nói, ánh mắt chợt trở nên thâm sâu đến nguy hiểm “Ăn hết đi!” vừa nói dứt lời cô đã bỏ một đống vào miệng Venjy khiến anh chưa nhận thức được gì cả đã bị nhét đầy miệng. Cả nhóm thấy thế cũng hòa theo mà gấp thức ăn vào bát Venjy “Cho cậu này! Ngon lắm! Ăn hết đi nha!”

Đến khi thức ăn đã đầy bát thì tất cả phải mông đống dậy, trước khi đi còn dặn dò kỹ lưỡng Royjee “Xem bộ Venjy rất thích thức ăn do cậu nấu! Cứ thế mà phát huy nha! Tốt nhất là ngày nào cũng xuống bếp nhưng chỉ nấu riêng phần cậu ấy thôi nha! Chắc Venjy sẽ vui lắm! Đúng không?” Cả nhóm cười cười nhìn về phía Venjy khiến anh lạnh dọc xương sống.

“Đi học trước nha! Hai người cứ từ từ mà ăn!”

39. Chương 40: Nhờ Giúp Đỡ

“Royjee mấy hôm nay làm gì thế?” Vylee thắc mắc nhìn qua Haly hỏi “Không biết! Có lẽ là đang học nấu ăn!” Haly vừa sơn móng tay vừa thản nhiên mà trả lời. Câu trả lời vô cùng tự nhiên đó khiến Vylee há hốc cả mồm miệng “Cái gì? Royjee học nấu ăn? Có lộn không? Người như cậu ta không đánh thì thôi sao lại nhu như vậy được! Khó tin quá!” Vylee xua xua tay nói.

“Thật đó nha! Cậu ấy hôm trước còn rủ tớ đi mua sách các món ăn cơ bản để chế biến nữa đó!” Remi cũng tiện miệng nói. Vylee phải nói là có hơi sốc, thảo nào mấy hôm nay Royjee cứ kè kè theo cô xuống bếp.

“Venjy! Tối nay có buổi chụp hình! Lịch hơi nhiều nên có lẽ tan học rồi chúng ta đi luôn!” Kynlee vỗ vai Venjy nói “VẬY các anh không ăn cơm sao?” Vylee tiện miệng hỏi “Có lẽ là ăn ở ngoài!” Yue tiếp lời.

Câu nói vừa dứt thì bỗng không khí trong căn phòng thay đổi hẳn, sắc mặt hai con người bỗng biến sắc “Ăn ở ngoài? Ô! Ý kiến hay nha!” Venjy vui vẻ như chưa từng vui vẻ cười rạng rỡ nói.

Nhưng nụ cười của anh hình như là không vui chút nào khi xung quanh im lặng vì có một ánh mắt muốn giết người đang nhắm thẳng vào anh và một giọng nói với tần âm thấp đột ngột vang lên.

“Ý kiến hay hả? Sao tôi thấy lại không hay chút nào cả!” Royjee liền đến bên, đặt tay lên vai khiến anh dựng cả tóc gáy. Cả nhóm ý thức được nguy hiểm sắp đến nên từng người từng người một nhanh chóng mà rời đi trước khi chiến tranh thế giới thứ ba tiếp diễn.

Và đương nhiên theo như dự đoán, mới vừa bước ra cửa lớp thì....

“Anh dám nói tôi nấu ăn không ngon hả?”

“Tôi không có!”

“Dám chối hả?”

“Này! Không được phan ném lung tung đấy!”

Thế là “đùng”, “chát”, “chẽn!” những tiếng lạ mắt vui tai cứ liên tục vang lên rót vào lớp một khúc nhạc cực kỳ là thú vị.

.....

Cả nhóm vừa bù ngùi tiếc thương cho số phận của Venjy, bất chợt quay sang thấy vẻ mặt Remi cầm điện thoại mà vừa lo lắng vừa bối rối, mới bất chợt hỏi “Cậu sao thế?” Vylee quan tâm hỏi “Có chuyện gì à?” Haly cũng tiếp lời.

“Này! Không phải là cậu đang lo cho Venjy chứ! Đừng nói là cậu....” Yue cố tình kéo dài câu thì đã bị Zinjee bên đây hui ột phát “Đừng có nói bậy!” Và một ánh mắt đầy cảnh cáo.

Cả nhóm như ý thức mà nhìn về phía Kynlee, sắc mặt anh tỏ vẻ không vui lạ. “Nói xem! Có chuyện gì?” Vylee nhìn qua Remi nói “Haiz! Thật ra chuyện là như vậy nè! Mai mẹ tớ bận việc bắt tớ ở nhà trông em nhưng mai tớ lại có việc! Từ chối thì không được mà nhận cũng không xong nên tớ mới lo muốn chết nè!” Remi sốt ruột nói.

“Chuyện có vậy thôi hả?” Haly ngơ ngác nói, Remi gật đầu “Trời ơi!” Cả nhóm yếu giọng nói “Chuyện có vậy mà cậu làm mình tưởng chuyện gì to tát lắm! Hóa ra chỉ có vậy!” Vylee chán nản nói.

“Em gửi bà con là được rồi!” Yue điềm nhiên nói “Ừ! Gửi ai đó trông giùm là được rồi!” Zinjee cũng cho là có lý. “Haiz! Ngặt nỗi là không có ai đồng ý mới chết!” Remi khổ sở.

“Sao thế? Bộ em cậu là siêu quậy à?” Haly thích thú hỏi. Remi bỗng im lặng “Này! Rốt cuộc là sao thế?” Yue tiếp lời “Tớ có thể...” Remi đưa đôi mắt long lanh nhìn cả nhóm “Nhờ các cậu được không?”

“Hả?” Cả nhóm há hốc mồm “Cậu nói sao?”

“Cậu nhờ bọn tớ trông trẻ!”

“Thôi! Thôi đi! Không được đâu!” Yue xua tay nói “Lĩnh vực này tớ không nhận nha!” Haly cũng né tránh. “Cậu tự xử đi!”

“Bọn tớ không giúp gì được đâu!”

Cả nhóm từ chối lia lịa rồi lần lượt bỏ vào lớp chỉ còn lại một tên ngơ ngác không hiểu sự tình đứng đó như trời trồng mà nhìn “Vylee! Còn cậu thì sao? Giúp tớ chứ?” Remi thút thít nói.

Vylee im lặng ngây ngốc mà nhìn “Này Vylee! Cậu rảnh nhất đó! Giúp cậu ấy đi!” Haly trong lớp nói nhỏ vọng ra “Ừ! Em giúp Remi đi! Gật đầu cái xem!” Yue cũng nói theo.

Vylee không hiểu sự tình gì cả ngây thơ nhìn cả nhóm rồi gật đầu. “Woa! Thật sao? Cậu giúp tớ thật à?” Remi vui vẻ nói, Vylee ngon chớn gật đầu luôn. Thật ra từ nãy giờ Vylee để đầu óc trên mây ấy, đang nghĩ đến việc khác nên cứ ngơ ngơ ngác ngác nhìn là muốn tát cho tỉnh luôn vậy đó.

Thấy mọi người vui vẻ Vylee cũng cười theo, bước vào lớp “Thật ra mọi người đang nói cái gì vậy ta! Kỳ lạ!” Cô gãi đầu khó hiểu rồi bước vào. (Tôi nghiệp! Vylee là vô tội mà!)

Các bạn đã thấy sư tử Hả Đông đi trông trẻ chưa! Nếu chưa thấy thì chờ xem tập sau cô nhóc sư tử này sẽ làm sao nha! (>.^)

40. Chương 41: Vị Khách Đến Chơi Từ Sáng Sớm!

“Này! Hôm nay là chủ nhật! Anh có việc phải ra ngoài! Anh đi trước nha!” Yue nói rồi biến nhanh không chờ phản ứng của mọi người. Haly cũng lấy tay lên xem đồng hồ “Tớ cũng có việc rồi! Phải đi xem bộ mỹ

phẩm gì đó còn thay anh Yue đi gặp quản lý nữa! Thôi! Tớ đi!” Haly nói rồi lên phòng thay đồ rồi nhanh chóng bước ra ngoài.

“Này! Không đi đâu cả! Đi mua sách với tôi!” Royjee thấy Venjy có ý định tẩu thoát nên đã nhanh chóng kéo lại “Cô cũng đọc sách nữa sao?” Venjy khó hiểu mà nhìn “Nếu anh không muốn cũng không sao! Cùng lắm mỗi bữa cơm anh đều phải chịu ăn khê, khát hoàn toàn! Anh nghĩ sao?” Royjee nham hiểm.

“Được rồi, được rồi! Đi thì đi vậy!” Venjy thở dài và thế là bước đi. Kynlee chán nản ngồi sofa ngán ngẩm mà nhìn xung quanh “Cậu cũng đi đi!” Tiếng nói quen thuộc đầy lạnh lùng ấy lại vang lên bên tai “Đi đâu bây giờ?” Kynlee thở dài nói.

“Tớ nghe nói Remi hôm nay bận việc là do đi học thêm hôm tiếng Anh! Dù sao cậu cũng học giỏi môn đó, có lẽ không cần phải đi! Đúng không?” Zinjee chuyển ánh mắt từ cuốn tạp chí sang Kynlee “Sao? Remi học tiếng Anh à?” Kynlee sáng mắt hỏi “Ừm! Tớ nghe đâu là vậy!” Zinjee nhẹ nhàng gật đầu.

“Vậy thì tốt quá! Tớ phải đi làm gia sư cho cô ấy!” Kynlee vui vẻ nói “Tớ đi đây!” Nói rồi liền chạy ngay lên phòng chuẩn bị rồi phi ra cửa nhanh đến chóng mặt bỏ lại Zinjee không hiểu gì chỉ biết lắc đầu.

Căn nhà trở về sự im ảm đến lạnh người dường như chỉ có một tên duy nhất không biết gì mà lê cái thân từ từ bước xuống cầu thang. Cái bóng đó xoa mái tóc dày đến tận thắt lưng, bộ đồ màu trắng trong càng thêm tẻ nhạt, bước đến đâu âm khí liền lang thang đến đó.

Rồi bỗng dừng bước, đưa đôi mắt đỏ ngầu đầy oán tà mà nhìn xung quanh, sự im ắng khiến người ta rùng mình. Lát sau không hiểu nguyên nhân gì mà một tiếng thét thanh vang dội và sau đó là tiếng la nức nở “MỌI NGƯỜI ĐỀU HẾT RỒI HẢ? SAO CHỈ BỎ LẠI MỘT MÌNH TÔI!!!!!!” Tiếng la như muốn dõ luôn cả nóc nhà đi luôn vậy.

Người ngồi trên ghế đột nhiên hiện rõ một tia không hài lòng, đôi mày tinh tế nhíu lại “Cô làm gì thế hả?” Giọng nói đó lạnh băng khiến người khác rùng mình. Theo bản năng, cái bóng đáng sợ đó quay sang, bắt gặp hình ảnh trước mắt cứ như vỡ được vàng vậy, vui mừng mà chạy đến “Anh còn ở đây sao? Mừng quá! Mọi người đi đâu hết rồi?” Vylee vui vẻ chạy đến bên nói.

“Họ ra ngoài từ sớm rồi!” Zinjee trầm tĩnh trả lời, đưa đôi mắt quét ngang quét dọc trên người cô, một tia khó chịu hiện rõ “Cô xem bộ dáng bây giờ của cô giống cái gì? Định dọa người à? Đi mà thay đồ đi!” Zinjee nói đầy khó chịu.

Vylee theo bản năng nhìn lại cũng không khỏi giật mình. Trời ạ! Sao cô lại lòi cái thân như thế này mà bước xuống nhà chứ! Mất mặt quá đi! Mặt cô đỏ lên rồi nhanh chóng chạy lên phòng với tốc độ tia chớp.

Mấy phút sau Vylee bước xuống nhà với bộ quần áo có lẽ chỉnh tề hơn, váy hồng suông nhẹ đến đầu gối, mái tóc dày xoắn nhẹ xoa dày đến thắt lưng. Sự thuần khiết, dịu dàng hiện rõ lên.

Nhưng có một điều là người đối diện ngay cả liếc cô cũng không thèm còn Vylee thì nhìn anh ta như muốn bằm ra thành trăm mảnh. Lát sau tiếng chuông cửa lại reo lên, dẹp bỏ đôi mắt hận thù đó, thận trọng mà đi mở cửa.

Nhưng Vylee vừa mở cổng ra thì. Gì đây? Người trước mắt cô là ai thế? Một cậu bé chừng năm tuổi đang đứng trước cổng, áo vest nhỏ khoác lên người trông rất lịch sự cùng chiếc balo bé xinh đeo phía sau càng trông giống một ông cụ non, cộng thêm mái tóc style Hàn Quốc và gương mặt cực kỳ baby đó nhìn là khiến cho người ta muốn ôm rồi.

Nhưng với Vylee thì khác, cô nhìn con người ta cứ như người ngoài hành tinh khác đến vậy, nhìn đến người khác khó chịu. Lát sau đôi mày của cậu bé khẽ cau lại “Chưa từng thấy người đẹp sau mà nhìn giữ thế?” Vẫn cái giọng lạnh lùng đó khiến cô muốn ngả nhào. Hắn là ai đầu thay mà sao không khác cái tên đáng ghét kia trong nhà là mấy vậy.

Trời ạ! Cho cô xin đi! Nó mới năm tuổi thôi ấy! Ai lại đi dạy cái kiểu cách nói chuyện này chứ. Vylee khó chịu nheo mắt lại, cặp mắt hẹp cùng gương mặt không hài lòng mà nhìn cậu bé trước mắt “Này nhóc! Em là ai mà lại đến nhà chị nói chuyện như vậy hả?”

Cậu bé không nói, gút điện thoại ra, nhấn một dãy số rồi nhíp chân mà nghe. Vylee phải nói là trưng bộ mặt vô cùng khó coi, đề phòng mà nhìn cậu bé. Tổ chức khủng bố sau mà có cái dáng vẻ như vậy hả trời! Ba mẹ nó là ai mà lại sinh ra một cậu con trời đất như vậy chứ.

Lát sau đầu dây bên kia truyền đến giọng nói quen thuộc, cậu bé mới mở miệng nói “Hai à? Bạn hai không có lịch sự gì hết là sao?” Lần này phải nói là Vylee thật sự ngả nhào. Trời ơi! Có ai đến nhà người khác mà nói bằng cái giọng đó không hả trời. Cô thật sự muốn gọi ông trời xuống mà xem.

“Chị em muốn nói chuyện với chị! Nghe đi!” Cậu bé đưa điện thoại cho cô, Vylee hậm hừ mà nhận lấy nhưng vừa đặt tai vào ống nghe mọi thứ dường như thay đổi, bầu trời của cô sụp đổ trong chốc lát và cuối cùng là sắc mặt biến dạng đến khó xem.

Nhìn lại cậu bé một lần nữa thì chán nản mà lắc đầu.

41. Chương 42: Cậu Nhóc Khó Chiều!

Các bạn nghĩ xem! Khi cao thủ gặp sát thủ sẽ ra sao? Có phải là sẽ chiến tranh đến một sống một còn không? Ai sẽ nhường bộ ai trước khi sát thủ lần cao thủ đều là đối thủ của nhau mà người chịu thiệt hại lại không là họ.

Bạn nghĩ sao khi Sư tử Châu Phi sẽ phải bắt buộc nhường chiều một con Hồ báo Châu Á! Rồi cuối cùng ai sẽ thắng? Vua của muôn loài sẽ là Sư Tử Châu Phi hay Hồ báo Châu Á đây?

Nếu muốn biết hãy theo dõi.

.....

Vylee nhìn cậu bé trước mắt cứ như là từ trên trời rơi xuống vậy, cái nhìn không chớp mắt khiến người khác khó chịu. “Này nhóc! Nói thật đi! Em có phải là em của Remi không?” Vylee nói bằng giọng điệu tra hỏi.

Cậu bé không buồn để ý đến điềm tĩnh mà trả lời “Chuyện này còn phải hỏi sao!” Câu trả lời khiến Vylee sốc đến tận óc “Con nít không được nói chuyện với người lớn bằng cái giọng đó!” Vylee nghiêm khắc giáo huấn.

Cậu bé chỉ nhìn mà không trả lời “Em tên gì?” Lát sau Vylee lại lên tiếng “Thiên Thiên!” Cậu nhóc trả lời ngắn gọn. Vylee lại nhìn cậu bé từ trên xuống dưới, đôi mắt hép lại đầy đa nghi. Trời ạ! Cả cái tên cũng cao hơn người khác là sao? Thiên Thiên! Được lắm! Dám đụng đến chị thì về đổi tên là vừa nha cưng!

Vylee chợt nở một nụ cười bí hiểm rồi nhẹ giọng nói “Em muốn ăn gì nào?” Vylee cười cười nói “Yến xào trân châu!” Thiên Thiên hiển nhiên mà trả lời còn Vylee thì đập mặt xuống bàn luôn. Ba vạch đen hiện rõ trên mặt “Ở đây không có món đó!” Vylee cố nén giọng nói.

“Vậy thì hải sâm nấu súp đi!” Cậu bé ngồi vắt chéo chân trên sofa, điềm tĩnh mà nói. Vylee cố nén giọng “Cũng không có!” Cô thật sự muốn đem Thiên Thiên băm thành trăm mảnh “Nhà chị nghèo thế sao?”

Câu nói vừa dứt lửa giận bốc lên nghi ngút, mức độ nguy hiểm không báo cáo được là bao nhiêu. Trời ơi! Con nít bây giờ là vậy sao? Thật ra người thuộc loại người gì đây!

Máu đã từ từ sôi trào, Vylee nhìn cậu bé với cặp mắt đầy sát khí “Chị đừng nhìn em như vậy! Dù sao em cũng không làm gì chị!” Thiên Thiên vô tội nói. Không làm gì hả? Cái bản mặt nhóc là không làm gì sao? Có ai nói cho cô biết con nít bây giờ là như vậy sao?

Thấy tình hình có vẻ không được lạc quan cho lắm thì bỗng giọng nói lạnh nhạt từ trên sofa truyền đến.

“Remi hình như rất dịu dàng, lại còn hay giúp đỡ người khác nữa chứ!” Bấy giờ giọng nói quen thuộc đó mới cất lên sau bao hồi im lặng. Vylee nghe xong câu nói đó liền nhìn qua người vừa nói, sắc mặt bỗng thay đổi. Không phải vì Zinjee đâu! Mà là vì vừa nhắc đến ai đó đấy mà!

Cổ trấn tĩnh lại bản thân, nhắm mắt một cái “Nhóc ngồi đây nha! Chị đi lấy thức ăn trong tủ ra cho nhóc!” Vylee cố gặn một nụ cười rồi bước đi. Không vì Remi ta ném nhóc ra sân rồi. Sự thật là sao hả trời! Chị nó dịu dàng bao nhiêu nó lại kiêu căng bấy nhiêu.

Cổ nén mà ghi hận trong lòng.

.....

“Thức ăn nhà chị có bao nhiêu thôi sao?” Cậu bé đưa ánh mắt vô (số) tội nhìn cô, Vylee quay sang nhìn cậu bé rồi ngược mắt nhìn lại đóng thức ăn giờ chỉ còn là hư vô rải rác khắp nhà, trong nhất thời máu sôi trào nhưng vẫn cố điềm tĩnh mà gặn ra một nụ cười “Bây nhiêu chưa đủ nữa sao cưng?” Cô nghiêng răng, nghiêng lợi nói trong khi lòng thì đang cháy lửa.

Cậu nhóc tự ý thức được mà im lặng, Vylee thấy dáng vẻ im lặng đó cũng yên tâm, hậm hừ mà đi thu dọn tàn cuộc. Trời ạ! Cầm tất cả bánh trái mà cô dự trữ bao lâu nay chỉ toàn là giở! Trong lòng không khỏi có một tia đau sót hiện rõ. Thật ra người đến từ hành tinh nào đây? Sức ăn của người ta còn địch không nổi hay sao!

Vylee ngậm ngùi đi thu dọn trong khi cái tên kia lại điềm tĩnh như không có chuyện gì mà ngồi xem tạp chí, Vylee nhanh chóng quay sang nhìn, đôi mắt hép lại “Hôm nay anh không ra ngoài à?” Vylee nói bằng giọng tra hỏi.

Người kia cũng không đưa mắt lên nhìn cô chỉ lẳng lẳng xem tạp chí “Thế cô muốn tôi ra ngoài lắm sao?” Cái giọng nói bình tĩnh đầy lạnh nhạt đó khiến máu nóng của cô muốn sôi trào, thật muốn băm anh ta thành trăm mảnh. Trời ơi! Có ai cho cô cây đao để cô giết hai tên này không! Còn không thì để cô tự kết liễu mình luôn đi. Sống làm sao được đây hả?

Vylee cầm đĩa trên tay đi đến nhà bếp còn dặn dò một câu “Trông chừng Thiên Thiên giúp tôi!” Bỏ lại một câu lạnh nhạt đó rồi bước đi “Người ta lớn rồi mà bắt trông chừng là sao?” Thiên Thiên tỏ vẻ không hài lòng bĩu môi nói.

Zinjee thấy Vylee đã vào bếp mới buông tạp chí xuống, đưa mắt nhìn về phía Thiên Thiên “Này nhóc! Có muốn chơi chiến tranh gia trang không?” Zinjee nhướng mắt. Thiên Thiên ngậy ra mà nhìn lại anh.

.....

Vylee thật sự khó lắm mới rửa xong đóng bát. Cô không biết thằng nhóc đó là ai mà sức ăn lại ghê người như thế nữa. Đồ ăn trong tủ lẫn ngoài nó đều không tha, làm hại cô thu dọn muốn chết. Mới vừa gỡ tạp dề ra thấy sang một bên, cầm đóng đĩa trên tay định đem vào tủ nhưng vừa quay lưng lại thì “Yêu quá! Đờ đờ!”

Và chưa kịp nhận thức gì cô đã bị tung ột trưởng. Sự đau ở chân khiến cô nhận thức được có cái gì đó vừa va vào, bắt đầu ngược nhìn người trước mắt. Nhận thức được đó là một đối tượng cần đề phòng! Đôi mắt chột sáng rực lửa nhìn người trước mắt. Không gian đứng lại, yên ắng hẳn, đóng đĩa cầm trên tay cũng bắt đầu rung theo cơ thể.

Và không lâu sau đó....

“Dám lấy cây đánh chị nè! Chị chịu nhóc hết nổi rồi nha!”

“Này! Không được đụng chạm tay chân!”

“Được lắm! Không được đụng chạm tay chân này!”

Thế là “bóp” “bình” “đùng” những âm thanh vui tai cứ tiếp tục vang lên và tiếng la hét phải nói là gây chấn động cả khu phố.

Vylee hùng hổ mà sẵn tay áo “Đứng lại đó! Em gan rồi! Dám đánh chị!” Vylee hung hãn mà đi bắt Thiên Thiên “Yêu quá! Có giỏi thì đến bắt ta đi!” Thiên Thiên thè lưỡi chọc tức cô.

“Được, được, được! Ta không nhượng bộ người nữa đâu! Đứng lại đó! Tiếp đòn đi nè!” Vylee hùng hổ mà rượt đuổi Thiên Thiên nhưng vừa bắt được đã bị cắn ột phát rồi buông ra.

“Thằng nhóc này! Em đứng lại đó! Không được chạy!” Thế là hai người đuổi bắt nhau chạy khắp nhà đổ vỡ hết cả đồ đạc chén cô vừa rửa, rồi tung cả phòng khách nhưng hình như chỉ có một người là bình thần nhất, vẫn ngồi vị trí cũ xem tạt chí dường như không để ý gì đến xung quanh, khóe miệng chợt hiện ra một nụ cười (Chủ mưu của vụ này đấy!)

42. Chương 43: Giam Lồng!

“Haiz! Cuối cùng cũng xong!” Vylee mệt mỏi lau mồ hôi trên trán nhìn lại thành quả mà mình vừa dọn dẹp, thở phào một cách nhẹ nhõm. Rồi theo ý thức nhìn sang căn phòng gần bên cạnh theo bản năng gặt ra một nụ cười đầy thiện ý “Thế nào? Hết quậy chưa hả?” Cô mỉm cười nói.

“Chị mau thả em ra!” Thiên Thiên dẩy dựa mà la lối “Thả nhóc ra? Thả nhóc ra cho nhóc quậy chị à?” Vylee cười cười nói. “Em hứa sẽ không quậy nữa!” Thiên Thiên nghiêm túc nói “Chị có thể tin được không? Em có biết chị mất công bao nhiêu để dọn cái đồ đạc này không hả?” Vylee cười nguy hiểm.

“Nhưng chị cũng không thể làm như vậy! Thả em ra đi!” Thiên Thiên vẫn liều mạng mà la. Vylee đắc chí nhìn cánh cửa gỗ đang rung chuyển nguy hiểm nói “Không bao giờ!” Vylee khẳng định gặt ra từng chữ.

Nhưng Vylee đâu biết người ngồi trên ghế có vẻ rất bình thản nhưng trong lòng đã thành một đống rối ren rồi, anh thật sự không ngờ cô gái nhỏ như cô lại tàn nhẫn đến thế.

Nhớ lại vừa rồi cô đuổi bắt Thiên Thiên rồi dẫn dụ nó chạy vào phòng sau đó bạo lực mà khóa cửa lại đã khiến anh rùng mình! Thật sự không biết đâu chừng hình thức đó lại tái diễn với anh.

Vylee như một mục phù thủy ngoại hình không khác phù thủy của ‘công chúa ngủ trong rừng’ nham hiểm nở nụ cười nhìn vào cánh cửa gỗ kia.

“Sao hả Zinjee! Biết sợ là gì chưa?” Giọng nói của Vylee vang lên bên cửa “Thả ta ra!” Và anh lại là kẻ bị giam lỏng trong đó và không ngừng kêu than “Thả người ra để người trốn thoát à?”

“Ngoan ngoan mà ở trong đó đi công chúa của ta ạ! Hahaha!” Và tiếng cười quái dị của mục phù thủy vang lên để sau đó là sự tuyệt vọng khôn cùng.

Nghĩ đến đó Zinjee bất giác rùng mình “Anh sao thế?” Vylee nhíu mày nhìn anh, Zinjee chợt lắc đầu “Không có gì!” Zinjee càng nghĩ càng thấy tội cho Thiên Thiên vì anh mà nó mới bị giam lỏng.

Vylee hoàn thành xong câu việc cuối cùng là quét dọn nhà cửa lại, đến khi nhà cửa đã sáng bóng không còn hột hạt bụi, đưa tay lên trán lau mồ hôi ướt đầm đìa. Nhẹ nhàng đặt máy hút bụi sang một bên.

Lau tay vào tạp dề rồi mệt mỏi đi đến bên cửa gỗ, cô mệt mỏi lấy chìa khóa trong túi ra rồi đút vào ổ khóa “tách!” tiếng cửa nhẹ nhàng mở ra, theo bản năng Vylee đút đầu vào xem xét trước nhưng chưa gì hết đã thấy cái bóng nhỏ chạy vụt ra, hoảng hồn cô đóng cửa lại. “Chị à! Thả em ra đi!”

Vylee nghe tiếng cầu xin trân thành đó trong lòng có một tia chua xót không đành lòng “Hứa với chị! Em sẽ không nghịch nữa!” Vylee mệt mỏi thỏa hiệp, Thiên Thiên ừm một tiếng.

Vylee lại mở ra một lần nữa, lần này Thiên Thiên ngoan ngoan mà đi ra nhưng theo bản năng Vylee nhìn lướt ngang căn phòng và....

“TRỜI ƠI! AI CHO EM QUẬY PHÁ TRONG NÀY HẢ?” Vylee phẫn nộ mà hét lớn nhất có thể.

“Em không có!”

“Còn dám chối hả?”

“Đứng lại!”

Thế là các bạn cũng biết chuyện gì sẽ xảy ra đúng không?

.....

Vylee bạo lực mà gày chốt khóa lại tổng hai con vật gây phiền toái ra khỏi căn nhà, trả lại cho nó sự bình yên vốn có. “Chị à? Phải ra ngoài thật sao?” Thiên Thiên vô tội nói nhưng vừa dứt lời cậu đã nhận được ánh mắt phóng dao về phía mình, nhận thức mà im lặng.

“Cô nhầm ra đường có giữ được nó không đây?” Zinjee chán nản nói “Không giữ được cũng phải giữ còn đỡ hơn để nó trong nhà gây chiến tranh thế giới thứ ba!” Vylee hung hãn nhìn anh. Rồi nhìn sang Thiên Thiên, ánh mắt có nét sự tức giận, dịu dàng nói.

“Đi! Chúng ta ra ngoài chơi!” Vylee đến bên nắm tay Thiên Thiên dẫn đi. Trong ánh nắng Vylee mặt chiếc váy nhẹ màu hồng phấn, mái tóc thả dài tận thắt lưng, đầu đội một chiếc nón vành hơi rộng nhưng đủ tinh tế, vai đeo chiếc ví nhỏ, dây dài tận chân váy, bên tay thì dắt một cậu bé con đang ngoan ngoãn mà đi theo.

Zinjee thì vẫn cái dáng củ, tay bỏ túi quần, điềm tĩnh mà bước theo sau. Dưới ánh mặt trời soi rọi ba cái bóng đó. Người con gái có mái tóc dài đẹp tựa thiên thần còn người con trai thì toát lên vẻ lạnh lùng nhưng anh tuần đến mê người bên tay người con gái nhẹ nhàng dắt theo đứa bé đầy tinh anh, cũng thật baby, cảnh tượng này lọt vào mắt mọi người đứng là đáng ngưỡng mộ nha!

Nhưng! Sự việc chưa dừng lại ở đây đâu....

43. Chương 44: Đứa Con Từ Trên Trời Rơi Xuống!

“Này nhóc! Ăn kem đi!” Vylee ngồi xuống đưa ly kem trên tay cô cậu bé. Sau tất cả cô mới nhận ra rằng chỉ có ăn nó mới không quấy cô, ai ngờ nó một chút cũng không thèm để ý mà vuôn vai múa kiếm lung tung.

Vylee thấy vậy thì đành, cũng cố nén lại. Được! Người múa chơi! Ta chơi với người. Nói rồi cô đặt ly kem sang một bên, thủ thế và “Hay da!” Vylee dùng đủ chiêu thức múa may qua lại mục đích chỉ múa khoe võ nghệ thôi ai ngờ người qua đường nhìn cô như thú.

Nhìn múa lọt hai con mắt luôn còn Thiên Thiên và Zinjee thì ba vạch đen hiện rõ trên đầu. “Có ai hỏi nhóc thì đừng nói có quen với cô ấy nha!” Zinjee nhỏ giọng dặn dò Thiên Thiên.

Vylee đang múa thì bên dưới vang đến giọng nói quen thuộc “Chị có được bình thường không? Nhìn cứ như xiết khí!” Cậu bé tỉnh bơ nói khiến động tác của cô trong nhất thời dừng hẳn lại. Vylee đứng hình luôn động tác, đưa đôi mắt liếc nhìn xung quanh, sắc mặt khó coi đến lạ.

Không gian im ắng và....

“Đứng lại! Dám nói chị là khí hả?”

“Này! Em chỉ nói sự thật thôi!”

Vylee lại rượt đuổi Thiên Thiên chạy vòng khắp các khu phố, và cái kiểu hành hung đó cũng không chừa, cho đến khi chạy hết hơi mới dừng lại, chống tay lên gối thở dốc “Mới có năm tuổi mà đã...” Cô thở muốn hụt hơi. Thiên Thiên cũng thở muốn chết luôn “Mami...chạy...giỏi thật!”

Thiên Thiên vừa dứt lời mọi thứ dường như không còn tiếng động nữa. Zinjee theo bản năng lướt nhìn người con gái trước mắt, thấy sắc mặt cô thay đổi thì không khỏi giật mình “Mới vừa gọi gì thế?” Vylee nói bằng tông âm thấp nhất có thể.

“Mami!” Thiên Thiên không sợ mà gọi lại. Và thế là...

“Ai cho gọi bây bạ hả?”

“Mami không được đánh con!”

“Ta là mami con khi nào hả?”

“Mami không chịu nhận con!”

Thiên Thiên rất nhanh chóng đã bày ra vẻ mặt bị bỏ rơi chạy lung tung trong công viên khiến ai cũng ngược nhìn, lát sau một bóng dáng bỗng bước đến trước hai người. Thiên Thiên nhanh chóng tìm được cứu tinh, nép vào bóng người đó “Hai người làm gì ngoài công viên thế hả?” Người có bộ đồ màu xanh quen thuộc bắt đầu lên tiếng.

“Chú bảo vệ! Là mẹ không nhận cháu!” Thiên Thiên mếu máo nép sau lưng bảo vệ “Này nhóc! Không được nói vậy!” Vylee hết cách thở dài mệt mỏi. Bảo vệ ngược nhìn cô gái trước mắt thì không khỏi giật mình, cô gái này quá trẻ xem chừng chỉ 20 mà không phải nếu 20 thì sao thằng bé này lại lớn như vậy. Chắc có lẽ do quá trẻ thôi. Con nít thường không biết nói dối (Nó là ngoại lệ rồi chú ơi!) không lẽ nó lại đi nhận mẹ bữa bãi.

Cô gái trước mắt đúng là xinh đẹp đến mê người nhưng thật tiếc! Trẻ như vậy đã có con lớn thế này! Đúng là hồng nhan bạc phận (Nghĩ gì vậy cha nội!). Lát sau bảo vệ thật sự không biết phải làm sau khi một người thì khấn khấn nói đúng còn người kia thì cự tuyệt hoàn toàn.

Lúc sau Zinjee mới bước đến, anh đưa mắt nhìn tình hình trước mắt! Trời ạ! Có lẽ gay go rồi! Anh thật sự cũng phục thằng nhóc này! So với Vylee nó còn nghịch hơn bội phần. Đúng là sát thủ gặp cao thủ rồi.

Zinjee thở dài một hơi, chưa kịp biết gì hết thì bên tay chợt có cái gì đó níu lại “Papi! Nói xem! Mẹ không chịu nhận con!” Còn ai ngoài cậu bé nghịch ngợm Thiên Thiên đó chứ. Nhưng từ vừa rồi nó vừa nói là gì “papi!” trời ạ! Zinjee nghe mà muốn ngã nhào.

“Này nhóc!” Zinjee muốn lên tiếng đã bị cản lại “Chẳng lẽ papi cũng không muốn nhận con hả?” Thiên Thiên đưa cặp mắt ngấn nước mà nhìn. Bảo vệ nhìn cậu bé rồi nhìn sang hai người trước mắt. A! Thì ra là một gia đình! Nhìn cậu bé gọi như vậy là biết rồi! Với lại cái dáng người trước mặt cũng quá đối là anh tuần đi, cũng không có nét bông bột của tuổi trẻ. Con nít đâu thể nhận bữa ba mẹ được (Riêng nó thì khác đó ông ơi!).

Bảo vệ hồi lâu mới lên tiếng “Thôi anh chị dẫn con mình về đi! Đừng gây náo loạn công viên này nữa! Thật tình! Người trẻ tuổi đã làm ba mẹ rồi! Có lẽ sớm quá không chuẩn bị tâm lý nên mới không có trách nhiệm như thế này!” Bảo vệ nói rồi lắc đầu ngao ngán bước đi.

Bỏ lại đó là đôi mắt lạnh như băng của Zinjee và cái miệng há hốc đầy kinh ngạc của Vylee còn cậu bé thì đắc chí mà cười. Vylee đơ ra một lúc mới nhìn lại “Vừa lòng nhóc chưa! Giờ thì hay rồi!” Vylee thở dài nói.

Thế là ba người “một nhà” rảo bước ra khỏi công viên. Vylee vừa dắt tay Thiên Thiên vừa mệt mỏi còn Zinjee một tay dắt Thiên Thiên, một tay bỏ túi quần điem tĩm mà bước đi “Mami! Con muốn ăn kem!” Thiên Thiên lay nhẹ tay Vylee.

“Đã bảo không được nói vậy!” Vylee nghiêm giọng nói “Mami! Thiên Thiên muốn ăn kem! Mẹ mua cho con đi!” Thiên Thiên không nghe mà còn nhắc lại “Đã bảo là...” Vylee chưa kịp dứt lời thì cậu nhỏ đã khóc lớn “Mami không cần Thiên Thiên! Mẹ bỏ Thiên Thiên rồi!” Thiên Thiên cố tình khóc lớn khiến Vylee chỉ biết há hốc mồm mà nhìn.

Người xung quanh thì vừa nhìn vừa bàn tán “Sao lại để con mình khóc như vậy chứ! Cha mẹ gì vô trách nhiệm quá chừng!” Vylee thật sự hết chịu nổi, có ai đó nói cho cô biết cô phải làm gì với thằng nhóc này không!

“Được rồi! Được rồi! Nín đi! Chị đi mua đây!” Vylee hết cách liền chạy đi mua. Vylee chạy đi cậu bé vẫn còn khóc “Nín đi nhóc! Vylee đi mua kem rồi!” Zinjee lạnh nhạt nói, cậu bé nghe vậy thì lau nước mắt. Ngược nhìn anh rồi nháy mắt đầy đắc chí “Papi thấy con hay không?”

Zinjee nhìn cậu bé rồi ngồi xuống trước mắt cậu, đưa tay lên vuốt mái tóc của cậu “Thiên Thiên không được nói vậy! Ta không phải papi con! Vylee cũng không phải mami con! Ba mẹ, con không được nhận bữa như vậy được!” Zinjee thở dài nói.

“Papi! Con biết! Nhưng con thích gọi như vậy!” Thiên Thiên nũng nịu nói “Papi cho con gọi như vậy nha! Có được không?” Thiên Thiên đưa đôi mắt đầy hy vọng nhìn anh. Trong lòng anh hiện lên một tia đau xót hiện rõ, ánh mắt này có phải anh đã từng có không? Zinjee hết cách chỉ đành thở dài “Tùy con!”

Thiên Thiên nghe vậy thì cười hít mắt.

44. Chương 45: Chúng Ta Là Gia Đình!

Vylee mua kem xong liền nhanh chóng chạy đến đưa cho cậu bé “Của em!” Cô đưa ly kem cho cậu “Cảm ơn Mami!” Thiên Thiên vui vẻ nhận lấy “Không được gọi mami!” Vylee hừ giọng nói.

“Con muốn gọi mami!” Thiên Thiên bướng bỉnh cãi lại “Không được!”

“Mami!”

“Bỏ ngay!”

“Mami!”

“Ta kêu con bỏ ngay! Con có thấy ai mười tám tuổi mà lại có con lớn như con không hả? Làm sao mà gọi như vậy được hà Thiên Thiên! Như vậy là vô lý con có biết không?” Vylee chịu hết nổi thì quát lớn. Sắc mặt Thiên Thiên bỗng tái xanh, đôi mắt bắt đầu rung nước rồi chột khóc lớn.

“Con muốn gọi mami mà! Chẳng lẽ mẹ không nhận con!” Thiên Thiên khóc lớn đến nỗi người đi đường ai ai cũng đều ngược nhìn. Zinjee thì luống cuống không biết làm sao còn Vylee thì vội vàng xin lỗi. Lát sau chịu hết nổi mới cúi xuống lấy tay bịt kín miệng Thiên Thiên lại.

“Nín dút!” Vylee nghiêm giọng nói. Thiên Thiên chỉ vào bàn tay trước miệng, Vylee theo ý thức bỏ tay ra “Cho con gọi là mẹ!” Thiên Thiên bướng bỉnh nói “Không được!” Vylee hoàn toàn cự tuyệt.

Chưa nói đến hai câu một tiếng khóc lớn lại vang lên “Con muốn gọi mẹ!” Và thế là Vylee lại phải bịt miệng Thiên Thiên lại, đưa đôi mắt mệt mỏi mà nhìn cậu “Được rồi! Tùy con!” Cô bất lực gật đầu mà thở dài. Cô cuối cùng cũng chịu thua thằng nhóc này rồi.

Thiên Thiên vui mừng mà nhìn Vylee và thế là một nhà “ba người” lại bước đi, Thiên Thiên thì ăn kem còn Vylee mệt mỏi mà bước đi, Zinjee thì thờ ơ nhìn xung quanh. Ba người đi ngang phố lập tức thu được ánh nhìn ngưỡng mộ của nhiều người “Trời ơi xem kia! Hạnh phúc quá!”

“Ừm! Một nhà ba người nha!”

“Trẻ như vậy đã có con rồi!”

“Ba đẹp, mẹ xinh mà con còn dễ thương nữa chứ!”

Những tiếng ngưỡng mộ của mấy nữ sinh vang lên, Thiên Thiên vui vẻ mà nhìn còn chú thích nữa chứ “Cảm ơn các chị nha! Ba, mẹ em đây! Xinh lắm đúng không?” Thiên Thiên cười tươi nói.

“Con sợ người ta không biết hả?” Vylee liếc nhìn Thiên Thiên. Thiên Thiên bĩu môi rồi lại tiếp tục ăn kem.

Đi được vài bước thì bên tai lại vang lên một giọng nói “A! Chào cô! Cô phải là cô gái hôm trước giúp Minh Minh nhà tôi không?” Một người phụ nữ chạy đến vui vẻ nói. Vylee theo bản năng đưa mắt mà nhìn “A! Chào chị! Gặp chị ở đây em vui quá!” Vylee mỉm cười nói.

“Chị! Chúng ta gặp lại nhau rồi!” Cậu bé bên tay người phụ nữ vang lên giọng vui mừng, Vylee theo bản năng mà ngược nhìn “A! Minh Minh! Lâu quá mới gặp nha!” Vylee vui vẻ xoa đầu cậu bé.

Thiên Thiên nhìn cảnh tượng trước mắt thì khó chịu còn Zinjee khó hiểu mà nhìn. Người phụ nữ dường như nhận ra sự có mặt của hai người lúc lâu quan sát mới lên tiếng “Đây là...” Người phụ nữ dò hỏi. “A đây là... – Là gia đình đấy ạ!” Vylee chưa kịp giải thích thì Thiên đã chen vào.

Vylee hết nói liếc Thiên Thiên một cái sắc lẹm “Mami không vui à?” Thiên Thiên nhìn Vylee nói “Ô! Cô nhỏ vậy đã có con lớn vậy rồi sao?” Người phụ nữ vui mừng nói “Hai tám rồi ạ! Đầu còn nhỏ nữa!” Thiên

Thiên nhanh chóng chen vào “Hả? Hai tám? Nhưng rõ ràng hôm trước cô còn mặt đồng phục học sinh mà?” Người phụ nữ khó hiểu ngược nhìn.

“Mẹ cháu thích ăn gian tuổi đấy! Có phải mẹ cháu trẻ lắm không? Lại còn xinh đẹp nữa chứ!” Thiên Thiên lanh lẹ nói, người phụ nữ hiện rõ ba vạch đen trên đầu rồi ở một tiếng “Không ngờ cô hai tám mà lại đẹp như vậy nha! Còn rất trẻ nữa!” Rồi bà ta theo ý thức mà nhìn sang Zinjee.

Chưa kịp mở miệng “Ba cháu đấy ạ! Đẹp trai lắm đúng không? Ba hai rồi ạ!” Thiên Thiên lại nhanh nhẹn giới thiệu. Người phụ nữ trước nhìn rồi ở một tiếng “Chồng cô trẻ mà đẹp quá!” Bà ta ngưỡng mộ nói.

Vylee từ nãy đến giờ chỉ cười trừ vì cô biết cái miệng của mình không dấu nổi thằng nhóc này nên chỉ đành im lặng chịu trận còn Zinjee thì ngay người ra mà nhìn. Người phụ nữ đứng nói chuyện lúc lâu rồi cũng xin phép đi về.

Đến khi người phụ nữ bước đi Vylee mới hoàn toàn lấy lại cảm xúc, đưa ánh mắt như phóng dao mà nhìn Thiên Thiên “Ta hai tám khi nào hả?” Cô lạnh giọng nói. Thiên Thiên nhìn lại cô “Không nói mẹ hai tám chẳng lẽ nói mười tám!” Thiên Thiên bình thản nói “Chẳng lẽ không phải?”

“Ô! Vậy là mami mười tám có con năm tuổi! Vậy là có con tuổi vị thành niên rồi! Phạm pháp nha!” Thiên Thiên nhướn mắt khiến cô máu lửa muốn sôi trào “Từ nay về sau con không được nói bậy! Nếu không ta sẽ không cho con gọi!”

“Mami không cho thì con vẫn gọi thôi!” Thiên Thiên bướng bỉnh nói.

“Con...” Vylee thật sự cứng họng “Papi! Chúng ta đi thôi! Không mami nổi điên sẽ cắn người đấy!” Thiên Thiên lúc này mới lay nhẹ tay Zinjee khiến anh giật mình, mỉm cười rồi bước đi.

Vylee đờ ra vài giây đến khi ý thức được mới nhanh chóng đuổi theo “Tiểu Thiên Thiên! Con đứng lại đó!”

Thấy thế nào? Có phải Sư tử Châu Phi chịu thua Hổ báo Châu Á rồi không!

45. Chương 46: Trả Về Nhà!

Thiên Thiên đi với Zinjee và Vylee cũng vô tình biến họ thành đầy tớ. Hết kêu này lại kêu nọ không kêu được thì khóc! Khóc không được thì la! Quay cả hai người như chong chóng mệt đến rã người luôn.

Đến khi chơi đã rồi mới ngủ thiếp đi trên lưng của Zinjee còn Vylee thì bước bên cạnh cầm bao nhiêu là đồ, nào là đồ chơi, đồ ăn, ôi dào! Một đồng! (Mà nhìn họ lúc này không giống gia đình mới lạ nha!)

“Hôm nay tôi mệt quá!” Vylee vươn vai nói “Cô có con đương nhiên phải mệt rồi!” Zinjee trêu chọc nói “Này! Anh không có sao?” Vylee bướng bỉnh cãi lại “Vậy thì chúng ta cùng có!” Zinjee bất chợt nói.

Vylee im lặng nhìn anh, câu nói đó khiến cô giật mình, tâm tư có cái gì đó hoàn toàn không bình thường mà trỗi dậy, cô dò hỏi “Cái...gì là cùng có hả?” Vylee ngây thơ hỏi. Zinjee bị ánh mắt đó của cô làm cho bối rối luôn rồi “Không có gì! Cô đừng nghĩ nhiều!”

Bảo cô đừng nghĩ nhiều! Khó tin! Đã nói rồi bảo cô đừng nghĩ đến! Vậy thì có giỏi thì đừng nói! Ê mà không đúng nha! Nếu anh ta đừng nói cô sẽ cảm thấy mất mát một cái gì đó! Rốt cuộc đó là cái gì hả? Haiz! Cô không biết! Cũng không muốn biết! Là gì thì mặc kệ nó!

“Zinjee này! Sau vụ này tôi nghĩ tôi và anh phải đi giải thích với mọi người một chuyến rồi!” Vylee ngược mắt nhìn qua anh “Giải thích chuyện gì?” Zinjee quay sang hỏi “Ừm thì về! Danh dự! Thiên Thiên nói chúng ta như vậy xem ra ảnh hưởng rất lớn nha! Nhất là tôi mới mười tám mà dám nói tôi hai tám vậy mới đáng trách chứ!” Vylee tức giận nói.

Zinjee chỉ cười nhẹ, không nói gì cả.

“Ừm Thiên Thiên đổ hết cả mồ hôi rồi!” Vylee không hài lòng lấy khăn tay ra lau trán Thiên Thiên, rất nhẹ nhàng, rất dịu dàng “Cô thương thằng bé quá nhỉ?” Zinjee tiện miệng hỏi “Cho tôi xin! Nó quậy tôi nguyên ngày hôm nay muốn rã rời luôn rồi nè! Tôi không thua ai nhưng thằng nhóc này thì tôi chịu thua về mọi mặt rồi!”

.....

Vylee đứng trước cửa nhà Remi nhấn chuông “Nhóc con! Sắp được về nhà rồi! Thoát kiếp rồi nha cưng!” Vylee vui vẻ cười cười nói với Thiên Thiên. Cửa nhà mở ra, một bóng dáng quen thuộc nhỏ nhắn bước ra.

“Ồ Vylee! Cậu đến rồi à?” Remi vui vẻ nói “Ừm! Mình đến trả cục cưng này lại cho cậu đây!” Vylee vui vẻ nói “Phiền hai cậu quá! Nó có nghịch gì hai cậu không vậy?” Remi khách sáo.

“Làm gì có! Thiên Thiên nhà cậu rất ngoan nha!” Vylee nhấn mạnh chữ cuối rồi cười “Đây! Trả cậu này!” Vylee kéo nhẹ Thiên Thiên ra khỏi người Zinjee! Dường như ý thức được Thiên Thiên không hài lòng mà “ừm” một tiếng nhưng cũng ngoan ngoãn nằm vào vòng tay Remi.

“Còn đây! Đồ của Thiên Thiên đó!” Vylee đưa mấy hộp quà cho Remi, Remi ngạc nhiên nhận lấy “Phiền các cậu quá!” Remi ái ngại nói “Đừng khách sáo! Mình là bạn mà! Thôi! Vậy tội mình về trước nha!”

“Ừm! Tạm biệt!” Remi mỉm cười rồi bước vào nhà. Vylee thấy vậy cũng ra về. Zinjee giờ này mới khỏe khoắn vươn vai một cái “Mệt quá ta!” Vylee tinh nghịch nhướn mắt một cái “Tôi còn khỏe lắm!” Zinjee mỉm cười nói.

Vylee dò chừng nhìn anh “Thật không?” Vylee ngây thơ hỏi. Zinjee quay sang nhìn cô, từ từ thu hẹp khoảng cách giữa hai người, ánh mắt lộ ra tia mê hoặc “Thử đi!” Anh lạnh giọng nói, gương mặt không có khoảng cách khiến vô thức tim cô muốn rút ra ngoài.

“Thử...thử cái gì?” Vylee lắp bắp nói. Nhìn dáng vẻ bối rối của cô khoe miệng Zinjee chợt nhếch lên, anh di chuyển gương mặt ra xa, lạnh giọng nói “Tôi cho cô ba giây!”

“Hả?” Vylee ngơ ngác nói chưa kịp hiểu gì hết “Một”

“Cái gì thế?” Vylee khó hiểu nhìn “Hai!” Zinjee vẫn không để tâm đến, lạnh giọng đếm còn Vylee thì bối rối đến không biết làm sao “B..a” Zinjee vừa đưa ngón tay thứ ba lên không hiểu sao theo bản năng mà cô co chân chạy.

Zinjee quay người lại, tay bỏ túi quần, điềm tĩnh mà nhìn cái bóng nhỏ đang nhanh nhẹn mà chạy biến phía trước, khoe miệng chợt cong lên. Bắt đầu di chuyển bước chân và “vụt!” cái bóng to lớn nhanh nhẹn đuổi đến, Vylee chưa kịp hiểu gì hết đã bị cho tăng cấp bậc, một bước bị vác thẳng lên vai người con trai này.

Vylee dơ ra mấy giây mới biết là mình đang bị vác lên như bao gạo mà bờ vai này quá đồi cứng rắn, dường như không vì cân nặng của cô mà lung lay. “Chân em ngắn như vậy làm sao thắng được tôi đây!” Giọng nói lạnh nhạt đó lại vang lên nhưng hình như có mang theo ý cười. Vylee bất chợt nghe hoàn hồn nhìn xuống đất. Má ơi! Anh ta cao đến như vậy sao? Mặt đất với cô mà nói giờ chỉ còn là xa xôi. Vylee sợ quá hét lên “Anh thả ra! Thả tôi xuống ngay!” Vylee giãy dụa la lối.

“Em ở yên đó cho tôi!” Dường như nhận thấy sự phản kháng của cô, Zinjee không hài lòng lạnh giọng nói khiến cô nghe xong muốn sờn gai óc, một chút cử động cũng không dám “Thả tôi xuống đi!” Vylee nhẹ nhàng nói trong khi lòng thì đã sợ muốn chết luôn.

“Vì sao?” Zinjee cố tình hỏi, Vylee im lặng lúc lâu mới nhỏ giọng trả lời “Tôi sợ!” Nói xong câu đó mặt cô đã ửng hồng. Ý thức được sự sợ hãi của người con gái này! Zinjee chợt mỉm cười và....

“Á!!!! Trời ơi! Thả tôi xuống đi! Đừng có chạy nữa! Chết người!”

Vylee la muốn hụt hơi Zinjee mới dừng lại nhưng không thả cô xuống mà điềm tĩnh bước đi. Cũng may đây là buổi tối chứ nếu không chắc cô đào hố rồi chui vào luôn quá!

“Zinjee! Thả tôi xuống đi! Tôi hứa sẽ không chọc giận anh nữa!” Vylee nhỏ giọng nói “Thật không?” Zinjee vẫn lạnh giọng “Thật đó! Tôi hứa danh dự 100 phần trăm luôn! Thả tôi xuống đi!”

“Em sợ?” Zinjee nhẹ nhàng hỏi, Vylee khẽ gật đầu. Khóe miệng Zinjee chợt nhếch lên một đường cong hoàn hảo, rồi từ từ buông cô ra. Vylee vừa đặt chân xuống đất còn tưởng là mình mơ, gập lại mặt đất thân yêu cô thật sự muốn khóc luôn vậy đó.

Nhưng sự vui mừng chưa được bao lâu “A!” Cô chợt nhận thức được cả người cô bị bế lên không trung một lần nữa nhưng lần này không còn gập tấm lưng đó nữa mà là...đối diện với khuôn ngực đó. A! Cô bị anh ta bế ngang qua nha! Theo bản năng Vylee ngược mắt lên nhìn người đang bế mình rồi vội vàng rụt ánh mắt lại.

Anh ta sao có thể bình tĩnh như vậy! Sắc mặt một chút thay đổi cũng không có! Trong lòng vừa định trách anh ta, bên tai đã truyền đến một giọng nói “Có tôi ở đây! Em không cần phải sợ!”

Có phút bối rối, chạm tay em rồi...

Vì em đang...mơ rất dịu dàng.

Có phút thương nhớ

Lòng môi héo úa.

Vì anh yêu...chỉ yêu mùa ghé thôi.

Vylee giật mình, theo bản năng ngược mắt nhìn lên. Lời nói đó! Là phát ra từ miệng anh ta sao? Sao nó có thể bình yên và ấm áp đến vậy. Cô dường như cảm nhận được sự dịu dàng trong đó. Có phải cô đang mơ không? Hay là cô đang tưởng tượng. Người này! Làm sao có thể nói ra như vậy chứ!

Nhưng nếu là mơ, thì cứ cho cô mơ thêm một chút nữa cũng tốt! Vylee không nói, khẽ tựa đầu vào vòng ngực đó! Sự ấm áp cùng bình yên lan tỏa trong lòng, rót nhẹ vào tâm hồn một sự yêu thương đến kỳ diệu.

Giây phút này! Cô nghe tim mình đập. Lại lỗi mất một nhịp..

46. Chương 47: Trò Chuyện

Vylee thật sự không ngủ được nha! Đã về đến nhà gần mấy tiếng đồng hồ mà mặt vẫn còn chưa hết đỏ, tim vẫn còn đập loạn xạ, đập triền miên luôn mới chết. Suy nghĩ cho cùng cô lỗi cái thân rất ư là thê thảm lên sân thượng chỉ với một mục đích: hứng gió độc cho tỉnh.

Vylee mơ mơ màng màng ra đứng trước sân thượng nhưng vừa bước ra mới được vài bước thì “Má ơi! Lạnh dữ bây!” Cô rung người nói. Vừa đứng trên bang công đưa mắt nhìn xuống dưới “Thành phố lớn quá!” Cô vươn vai nói.

“Hay da! Hít thở chút không khí tâm trạng thoải mái quá!” Vylee khởi động tay chân qua lại. Bỗng chốc phát hiện có cái gì đó không được bình thường, cô im lặng, đưa mắt nhìn thẳng nhưng đầy cảnh giác, một lúc sau “Dám giở trò với chị hả?” Câu nói vừa dứt là một động tác tuồng ra quật ngã đối phương nằm gọn trên đất. Vylee theo bản năng nhìn xuống người đang nằm trên đất, đôi mắt chợt mở to hốt hoảng “Hai! Sao anh lại ở đây?”

.....

“Anh cũng thật là! Ngủ không được còn ra đây hóng gió!” Vylee trách móc nhìn Kynlee đang nhăn nhó “Em cũng thế thôi!” Kynlee thấp giọng nói “Mà anh cũng lạ! Nửa đêm nửa hôm mà hù em! Biền thái quá rồi nha!” Vylee nhấn mạnh câu nói rồi theo đó động tác tay cũng mạnh hơn.

“Ây, ây! Đau anh! Nhẹ tay thôi!” Kynlee nhăn nhó la lên “Cho anh chết! May là em ra tay nhẹ nếu không chắc mai phải đi thăm nuôi hai quá!” Vylee trách mắng nói “Em là con gái cũng không cần phải vậy đâu!”

Kynlee vừa nói đã nhận được một cái liếc mắt từ cô em thân yêu của mình. “Vylee này! Em biết gì về Remi kể cho anh nghe với được không?” Kynlee cười hều nhẹ nhàng nói. Vylee vừa xoa bóp tay cho anh vừa liếc anh. “Thì ra là chuyện đó hả?” Cô nhìn Kynlee nói.

“Remi thật ra là một cô gái vô cùng dịu dàng! Chẳng những biết chăm sóc người khác mà còn khiêm tốn nữa chứ! Em thật ra cũng không hiểu nhiều về Remi cho lắm, chỉ biết nhà cô ấy cũng thuộc dạng giàu có! Nhưng từ nhỏ cô ấy đã thiếu vắng tình thương của ba còn mẹ thì thay hết tất cả công việc của một người đàn ông trong gia đình nên cũng không có thời gian chăm lo cho hai chị em cô ấy!”

“Remi từ nhỏ đã rất dịu dàng! Nhưng sâu trong con người cô ấy là một cá tính rất độc lập và mạnh mẽ! Kiên vai trò là chị hai lần người mẹ để chăm sóc em là điều không hề đơn giản! Nhưng Remi đã làm rất tốt! Chẳng những vậy còn nấu ăn rất ngon nha! Phải nói ai được cô ấy yêu là hạnh phúc không thôi đó!” Vylee mỉm cười đầy ngưỡng mộ.

Kynlee ngồi nghe nghiêm một lúc “Sao em nói không biết nhiều mà hiểu rành thế?” Anh dò chừng Vylee “Anh cũng thật vô tâm nha! Chơi với bạn thì phải tìm hiểu về bạn chứ! Huống hồ chỉ tụi em là bạn thân mà! Cũng phải điều tra một chút chứ!” Vylee tự nhiên nói.

“Điều tra đến cả chuyện riêng nhà người ta!” Kynlee nhìn Vylee, Vylee cúi gầm mặt, xấu hổ nói “Ồ thì...cũng có chút chút!” Nhìn bộ dạng trẻ con của Vylee anh chợt bật cười “Ngốc quá! Anh đùa thôi!” Kynlee cứng chiều mà xoa đầu Vylee.

“Anh à? Hỏi thật nha! Bộ anh thích Remi hả?” Vylee nhìn Kynlee đầy thắc mắc, Kynlee im lặng nhìn cô, đôi mắt trong suốt đó khiến anh một chút trốn tránh cũng không có. Kynlee hân giọng “Ừm!” Kynlee gạt nhẹ đầu trong khi mắt đã chuyển sang hướng khác nhằm để lảng tránh.

Vylee cười tủm tỉm một mình “Ai da! Chuyện này cũng không có gì xấu hổ nha! Thích thì cứ nói không phải sao?” Vylee nhướn mắt đẩy đẩy khủy tay Kynlee đầy ý tứ. Kynlee mặc đã đỏ bừng.

“Ô! Xem kìa! Hai em đỏ mặt rồi nha! Dễ thương quá!” Vylee nói rồi lấy tay bẹo má Kynlee đầy thích thú “Gì chứ! Con bé này!” Kynlee cũng lấy tay bẹo má Vylee. Hai người cứ bẹo má nhau cho đến một hồi da ề ề mới nhả nhó mà rút lui.

“Mà em bảo thật! Anh mà dám làm tổn thương Remi em sẽ không tha cho anh đâu!” Vylee xoa má rồi nói đầy cảnh cáo “Ngốc! Sẽ không ai làm tổn thương người mình thích cả!” Kynlee cười nhẹ nói.

Vylee im lặng nhìn anh. Kynlee thấy cô im lặng lúc sau mới hỏi “Còn em! Vì sao không ngủ được mà lên đây thế?” Kynlee nhìn cô hỏi. Vylee im lặng, nhớ đến cảnh lúc này mặt cô đã đỏ lên, đôi mắt cũng tràn ngập ngưỡng mộ.

Lúc lâu mới nhìn lên Kynlee “Hai à? Zinjee là người thế nào vậy?” Cô nói đầy nghiêm túc, đưa ánh mắt trong suốt mà nhìn anh. Kynlee im lặng nhìn cô, cái nhìn rất sâu, lúc lâu anh mới lên tiếng.

“Zinjee theo anh biết là một người sống rất nội tâm! Cậu ấy tuy lúc nào cũng tỏ ra lạnh lùng nhưng bản chất không phải như vậy! Đối với con gái cậu ta hoàn toàn là vô cảm xúc! Đường như một chút cảm xúc cũng không có! Chỉ riêng đối với các anh cậu ấy mới có thể vui đùa thoải mái như vậy!”

“Tại sao vậy? Không lẽ anh ta...” Vylee thắc mắc, kéo dài câu cú nhằm để dò hỏi. Kynlee như hiểu ý mà xua tay “Không phải vậy! Thật ra Zinjee có một quá khứ không muốn để ai biết!” Nói xong câu đó, ánh mắt anh nhìn xa xăm một nơi nào đó rồi bắt giác thờ dài.

Vylee im lặng chờ anh nói “Cậu ấy mất mẹ từ năm mười tuổi!” Kynlee nói bằng âm điệu thấp trong khi Vylee đã kinh ngạc mà mở to mắt “Đó là một quá khứ quá ngồn ngang mà một đứa trẻ mười tuổi phải trải qua! Mẹ cậu ấy bị tai nạn giao thông ngoài ý muốn mà qua đời, bà bị vậy cũng bởi là vì cứu cậu ấy trong lần qua đường đó. Zinjee đã tự chứng kiến cảnh mẹ mình mất và ngã xuống trước mặt mình, đó là một đả kích quá lớn mà một đứa trẻ phải trải qua!”

“Từ khi mẹ cậu ấy qua đời, ba cậu ấy vì quá yêu mẹ Zinjee mà đổ hết cả trách nhiệm lên đầu cậu ta, nói cậu ta là kẻ đã hại chết mẹ mình.” Kynlee nói đến đây bỗng dừng một lúc, quay sang nhìn Vylee, đôi mắt của cô đã mở to thay cho sự ngạc nhiên “Tại sao...có thể đổ trách nhiệm lên mình Zinjee được!” Cô ghen ngào mà nhìn Kynlee.

“Không thể trách ông ấy! Vì khi chứng kiến cảnh người mình yêu thương nhất rời xa mình là chuyện không thể nào có thể chịu đựng được! Trong suốt những năm tháng đó Zinjee và ba cậu ấy đã trải qua những ngày sống không hề đơn giản. Vì muốn quên đi đau khổ đó ba cậu ấy đã chọn cách làm việc và từ đó ông ta trở thành người cuốn công việc, không quan tâm đến gì cả, bỏ mặc luôn cả Zinjee! Nhưng thật tâm trong tim ông ấy, vị trí của Zinjee là không ai có thể thay thế được! Còn Zinjee! Cậu ấy chọn cách im lặng mà sống, sống như đã từng nhưng là mất dần nụ cười.”

“Em biết không! Khoảng thời gian đó là khoảng thời gian kinh khủng nhất trong cuộc đời Zinjee! Các anh lấy tư cách là bạn thân của cậu ấy nên không thể bỏ mặc nhưng dường như Zinjee lúc đó cũng chẳng hề quan tâm gì đến ai cả, chỉ âm thầm thu mình vào cái vỏ ốc cứng rắn đó! Thế giới dường như sụp đổ trước cậu ta đến khi một ngày... Năm mười lăm tuổi, cậu ấy đã gặp và thích một cô gái! Đó là một cô gái vô cùng xinh đẹp lại rất dịu dàng, đó là người đầu tiên mở trái tim của Zinjee ra sau bao hồi băng giá.”

“Người con gái ấy mang lại nụ cười cho cậu ấy! Lúc đó các anh cũng rất yên tâm và thầm cảm ơn cô gái đó vì chính cô ấy đã khiến Zinjee trở lại bình thường! Nhưng sự thật rất trớ trêu! Cô ấy cũng mất sau căn bệnh hiểm nghèo và để lại sau lưng là một nỗi đau lại không thể lấp đầy. Lúc đó các anh cứ tưởng Zinjee sẽ khóc như một đứa trẻ nhưng không ngờ cậu ấy lại chọn cách im lặng. Im lặng trước nỗi đau đó! Và đó cũng là điều mà anh lo lắng nhất, anh thà để cậu ấy muốn hét, muốn la muốn làm gì cũng được chứ anh không muốn thấy cậu ấy như vậy! Vô cảm và lạnh lùng đến đáng sợ!”

“Phải mất hết một năm bọn anh mới có thể kéo cậu ấy đứng lên từ vũng lầy nỗi đau đó nhưng đồng thời cũng phải chấp nhận một điều là trái tim đó đã không thể mở cửa đón một ai nữa! Tuy đối với bọn anh cậu ấy sống rất bình thường và tự nhiên nhưng với mọi người Zinjee là sự vô cảm đến đau nhói! Cậu ấy hồ hững với tất cả con gái kể cả những cô gái hoàn hảo nhất nhưng một cái liếc mắt cậu ấy cũng không có!”

“Có lẽ Zinjee đã bị tổn thương rất sâu! Với một đứa trẻ thì điều đó là điều tàn nhẫn nhất! Nên cậu ấy lạnh lùng như vậy là không thể trách vì chỉ có như vậy mới là cái vỏ bọc chắc chắn nhất để không bị ai làm tổn thương lần nữa!”

Kynlee nhìn ra màn đêm ngoài kia, dòng người cứ không ngừng đi lại, chảy ngược xuôi theo thời gian mà thờ dài, đối với anh quá khứ của Zinjee giống như nỗi đau với anh vậy. Bọn anh đều phải chịu đựng và cùng cậu ấy để vượt qua nên mỗi lần nhắc đến tìm lại đau thắt.

Kynlee khẽ thở dài rồi nhìn sang Vylee, đôi mắt cô đã đỏ hoe từ lúc nào. Kynlee khẽ nhìn cô rất lâu “An Thy! Nói cho anh biết! Có phải...em đã yêu Zinjee không?” Anh nói rất nhẹ nhàng đưa đôi mắt nhìn sâu vào mắt cô.

Không gian im lặng từ đó, yên ắng đến nỗi như thể nghe được cả tiếng gió thổi. Trong không khí, một thứ tình cảm đang dần trở dậy...

47. Chương 49: Tình Cảm Đích Thực

Vylee cũng không trả lời, chỉ im lặng mà nhìn anh. Nhìn sâu trong đôi mắt đó cô nhìn thấy sự tổn thương mà anh đang che giấu, dường như cô chỉ muốn nhìn anh như thế này, chỉ muốn nhìn anh thật lâu. Cho đến bây giờ cô cũng không biết sẽ có ngày mình lại muốn nhìn anh lâu đến vậy.

Zinjee cảm giác có gì đó không bình thường, anh nhìn thẳng vào mắt người con gái trước mắt, cô lần này lại không tìm cách trốn tránh mà nhìn thẳng vào mắt anh. Đôi mắt trong suốt như pha lê đó khiến anh không khỏi có chút kỳ lạ, tâm tư trong đôi mắt đó anh dường như có thể nhìn thấy được rất rõ.

“Có phải...em...đã biết!” Zinjee nhìn thẳng vào mắt cô mà nói ra từng chữ, tâm tư của người con gái này quá đơn thuần, làm sao có thể giấu được anh. Chỉ khi cô suy nghĩ gì cả anh mới có thể không đọc ra chứ còn thường ngày chỉ cần một cái liếc mắt anh cũng đủ biết cô muốn gì và nghĩ gì.

Vylee không cảm thấy lạ trước câu nói của anh, người con trai này lúc nào cũng vậy, luôn nhìn thấu tâm tư của cô đến lạ. Nhưng có ai biết, tâm tư của chính mình anh lại không thể thấu hiểu được. Người con trai này khiến cô càng yêu lại càng cảm thấy đau sót.

“Zinjee! Có phải tôi đã biết chuyện không nên biết không?” Vylee nhìn thẳng vào mắt anh nhẹ nhàng nói ra từng chữ “Không! Những điều này em đáng lẽ phải biết!” Zinjee đối mặt với cô nhẹ nhàng nói.

“Đó là sự thật?” Vylee hỏi như đã khẳng định, trong giây phút này cô chỉ muốn xác nhận lại sự thật đó dù biết đối với anh khi nhắc lại vẫn là sự đau khổ không nguôi. Zinjee khẽ rụt ánh mắt lại, trốn tránh ánh mắt của cô, đưa mắt nhìn về một phía xa xăm nào đó.

Anh khẽ nhắm mắt lại, ki ỨC như hiện về. Nỗi đau đó với anh mãi mãi là không thể quên! Rất lâu sau anh mới khẽ gạt đầu “Đúng! Là thật!” Giọng nói mang âm điệu đầy sự u buồn cùng tổn thương.

Vylee hiểu vì mỗi khi nhắc đến chuyện này không ai lại không cảm thấy đau sót cả “Zinjee! Tôi có thể nói với anh một chuyện không?” Vylee khẽ nhìn anh, dịu dàng nói. Chưa bao giờ cô nghĩ cô và anh sẽ có ngày nói chuyện với nhau thế này, cô cũng không nghĩ sẽ có ngày cô thật sự nghiêm túc mà nhìn anh.

Zinjee nhìn qua cô, ánh mắt thay cho sự đồng ý. Vylee im lặng lúc lâu, nhắm mắt lại, hít một hơi mạnh vào như để lấy dũng khí rồi quay sang nhìn anh, ánh mắt vẫn nhẹ nhàng như vậy.

“Tôi có thể...là người tiếp theo không?” Giọng nói của cô vẫn như thanh âm của một khúc nhạc đệm buồn vang bên tai, nghe cảm tưởng như đã rất lâu rồi anh không được nghe. Sự ẾM ÁP cùng nỗi đau đang trở dậy, bắt giÁC quay sang nhìn người con gái này.

Giọng nói này! Có phải anh đã từng nghe không? Đúng! Anh đã từng nghe! Giọng nói quen thuộc mà đối với anh giờ là quá xa cách, ba năm trước đã từng có cô gái mang âm điệu nhẹ nhàng này! Đã từng có cô gái cũng mong muốn một lần bước vào cuộc đời anh và cũng đã một lần bước ra không lời từ biệt. Nghĩ đến đây tim anh đau nhói.

Vylee nhìn người con trai trước mắt, ánh mắt anh lạnh đến rung người nhưng trong đôi mắt đó cô thấy từng dòng ký ức đã bất chợt hiện về. Zinjee nhìn cô rất lâu, hình bóng này của cô quen thuộc trong anh đến kỳ lạ. Nhưng anh phải nên biết người con gái này không phải là cô gái trước kia anh từng yêu! Hai người là hoàn toàn khác nhau.

Zinjee lấy tay nắm chặt bờ vai cô, dường như bắt cô phải nhìn thẳng vào mắt anh “Em là muốn làm người tiếp theo tổn thương tôi sao?” Giọng nói chậm rãi nhưng chất chứa đầy sự tổn thương. Vylee bắt giÁC nghe tim mình đau nhói, ánh mắt cô có một tia dao động kì lạ.

Đúng! Người con trai này đã hoàn toàn mất niềm tin vào tất cả, anh đã không thể mở lòng cho ai nữa rồi nhưng dù gì cô vẫn muốn anh hiểu tình cảm cô đã cất nơi sâu nhất trong tâm hồn là dành cho ai?

“Không! Tôi muốn là người tiếp theo mang đến hạnh phúc cho anh!” Với sự tra hỏi đó cô ngược lại càng bình tĩnh, càng nhẹ nhàng. Zinjee khẽ cười, một nụ cười đau đến tê tái “Và cũng là người tiếp theo làm tổn thương tôi?” Anh nhìn cô, trong câu nói chất chứa đầy sự tổn thương.

Vylee nhìn anh, người con trai này cho cô một nỗi đau, sự thương cảm cùng tình yêu mà trước giờ cô chưa từng có! Zinjee không nói, anh khẽ nhìn cô rồi chợt quay đi “Quên đi, những chuyện ngày hôm nay! Xem như em chưa từng nói!” Zinjee không quay đầu lại, thanh âm vẫn lạnh lùng đến quen thuộc.

Bóng dáng đó bước đi rồi khẽ mất dần sau bóng đêm, không gian chỉ còn lại hơi sương giá lạnh. Một giọt nước mắt khẽ rơi, lẳng đọng, nhẹ nhàng nhưng tràn đầy sự tổn thương.

48. Chương 50: Cảm Giác Thất Tình!

Người nói yêu anh đi!

Người nói thương anh đi!
Để cho con tim này đừng ngóng chong hao gầy
Hãy đến bên anh đi
Để cho tình trọn vẹn chúng ta!
Vì nơi con tim này luôn có
Tình yêu giấu kín cùng thương nhớ...
Cho em...

.....

Bản nhạc pop ballad nhẹ nhàng vang lên, vang theo dư vị của một tình yêu chưa nói, còn cô thì sao? Có phải là nói rồi, bị từ chối rồi luôn không? Cuộc đời cô đây là lần vừa thê thảm lại vừa mất mặt nhất mà cô từng có. Trước giờ cô toàn từ chối người khác, cho đến giờ....Hu! Cô thật cảm thương và cùng chung số phận cho những kẻ đó nha!

Vylee nằm dài trên bàn ăn, tay đeo phon và mặt đã thấm ướt từ lúc nào. Haly từ trong phòng khách bước vào, thấy cô thì không khỏi giật mình một cái nha. “Giờ đây trời? Ai đây?” Haly tò mò đến bên “Trời ạ! Là cậu hả Vylee! Làm mình muốn rút tim ra luôn vậy đó!” Haly lấy tay vỗ vỗ trước ngực như trấn an.

“Người rút tim phải là tớ mới đúng! Tớ không những là rút tim và còn vỡ vụn tan nát luôn rồi!” Vylee buồn hui nói khiến Haly ngỡ ngàng mà nhìn lại “Trời ơi! Ai đây? Vylee nhà mình sao? Cậu khóc à?” Haly ngạc nhiên nói.

Vylee nghe vậy thì bật người dậy, hép đôi mắt nhìn Haly, lấy tay tháo phon ra “Ê cái con kia! Cậu biết chà đạp lên nỗi đau của người khác là có tội không hả? Mà cậu nhìn xem! Là tớ đang nghe nhạc đó! Là nhạc đó!” Vylee đưa phon ra như để khẳng định “Cái này cũng là do nó nè! Chứ tớ khóc khi nào hả?” Vylee lấy tay gạt nước mắt đưa ra trước mặt Haly.

Haly ngỡ ngàng mà nhìn cô “Có thật không?” Haly ngập thơ hỏi “Có thật hay không tự nghe thì sẽ biết! Tớ lên phòng đây! Hơi đau gây với cậu!” Vylee quăn cái phon cho Haly rồi quay lưng bước đi bỏ lại Haly ngỡ ngàng mà nhìn.

“Cạch!” cửa phòng đóng lại, Vylee dựa cả người vào cửa rồi trượt dài xuống và cuối cùng là nằm trèo queo ở cửa “Đúng! Tôi thật sự đã khóc thì sao? Tổn thương như vậy không khóc mới là chuyện lạ, tôi là người chứ bộ là súc sinh hay gì mà không biết đau khổ hả? Các người thật quá đáng! Sao có thể giẫm lên vết thương lòng của người khác hả?” Cô khóc hù hụ rồi ném đồ, quần gối tùm lum trong phòng.

Nói thật nữa chứ không đùa đâu! Vylee thật sự bị tổn thương ấy! Còn bị tổn thương rất nghiêm trọng nữa! Thử nghĩ xem, lòng tự tôn lớn như cô sao có thể chịu được bị người khác từ chối chứ.

“Tôi không có tư cách hận anh! Đáng lẽ ra tôi phải cảm thông cho anh mới phải, bị tổn thương như vậy sao lại còn dám đón nhận thêm một ai nữa!” Vylee nghiêm túc nói, rồi đột nhiên sắc mặt thay đổi, như hổ đói mà bốc hỏa “Nhưng anh cũng không thể đối xử với tôi như vậy! Như vậy là quá đáng lắm rồi! Sao anh có thể nói tôi làm tổn thương anh chứ! Anh nhìn lại xem bây giờ tim con nào lành hơn con nào hả?”

“Anh còn dám nói tôi bước vào cuộc sống của anh là làm tổn thương anh! Quá đáng! Anh còn sợ tôi sẽ giống cô gái kia nữa chứ! Không chấp nhận tôi còn dám trù tôi chết sớm nữa hả cha nội! Làm như ở không lắm muốn bệnh là bệnh, chết là chết vậy hả? Tôi cũng đâu có ngốc đến mức lấy tính mạng của mình ra đùa chứ!” Vylee đột nhiên hét lớn, lấy gối quăn lung tung.

“Anh như vậy là sao hả? Sao có thể ích kỷ như vậy chứ! Chỉ vì không muốn mình bị tổn thương thì cho người khác tổn thương! Anh xem đi! Tim tôi nó đang rất đau này! Thật sự rất đau!” Vylee vừa khóc, vừa lấy tay dấm vào tim, nước mắt chảy dài trên gương mặt, bất lực. Cô ngồi co rúm lại, vòng tay bao phủ đầu gối, cúi đầu xuống mà khóc nức nở.

Em thấy lạc lõng ở giữa dòng người đi trên phố đông

Đi tiếp bao lâu mới tới cuối nỗi buồn

Tại sao em thấy lòng trống rỗng Khi đã trải qua bao rung động

Giờ nhìn yêu thương trôi đi, nhẹ bằng như không còn gì..

Tại sao dù muốn cũng chẳng thể rơi một giọt nước mắt nào

Chỉ biết đành lòng thả trôi..

“Tắt đi cha nội! Đã buồn còn hát nhạc buồn nữa thì ai chịu nổi hả ba? Đổi nhạc đi!” (t/g không được chị ơi! Nhạc đúng tâm trạng mà; Vylee Giờ muốn sao hả cưng?; t/g Chứ giờ đổi nhạc nào *hic*; Vylee Hát bài ‘Em của ngày hôm qua’ cho nó vui, chị cũng muốn trở về ngày hôm qua nữa; t/g Dạ! Cái đó để sau đi *chạy*)

“Cả tác giả cũng không nghe lời tôi nữa là sao! Tôi thật sự thất bại mà!” Vylee khóc lớn rồi hét lên. Cô thật sự rất đau, anh ta ích kỷ! Đã không yêu cô sao còn quan tâm, chăm sóc và đôi lúc lại dịu dàng với cô như vậy. Ừ! Thì cho là cô tự mình hoang tưởng đi! Chẳng lẽ anh ta cũng không có sao? Một chút cũng không à?

Bảo cô làm sao hiểu cho anh ta đây! Cô thật sự rất muốn hiểu, nhưng lại không tìm cách nào cho con tim mình bình lặng lại mà suy nghĩ cho anh được. Cô bây giờ chỉ muốn khóc, muốn la, muốn trút hết tất cả cơn giận cùng sự tổn thương ra khỏi cơ thể này thôi!

Từ nhỏ đến lớn đây là lần đầu tiên cô bị thất tình nha! Cảm giác đúng là rất đau khổ! Đau khổ đến mức muốn nghẹt luôn cả đường thở, cô càng ghét anh ta thì cô lại càng yêu, càng muốn cảm thông thì lại càng cảm thấy khó chịu.

Cô thật sự muốn trở về quá khứ, để hỏi cô gái kia cho ra lẽ xem thật ra cô ta yêu anh ở điểm nào? Một con người sắt đá như vậy làm sao có thể yêu! Một con người vì mình mà đánh mất hết tất cả tình cảm của người khác. Anh ta không xứng! Hoàn toàn không xứng.

49. Chương 51: Tôi Sợ Đó Thì Sao!

Vylee sáng ra, đến lớp trong tình trạng gấu trúc panda trông vô cùng là đáng yêu nha! Hai cặp mắt sưng húp vì thiếu ngủ, gương mặt phờ phạc vì thức đêm và thêm là tất âm vì chửi rủa quá nhiều. Đó là hậu quả của việc thất tình!

“Trời ạ! Vylee! Cậu làm sao thế? Sao lại te tua thế này hả?” Haly lo lắng mà nhìn cô. Vylee cũng không buồn ngược mặt lên nhìn chỉ lẳng lẳng úp chặt mặt xuống bàn. “Nói xem! Có phải thất tình anh chàng nào rồi không?” Royjee trêu chọc khoác vai Vylee.

Vylee không nói, chỉ ngược mặt lên tặng cho Royjee một cái nhìn thấu đến tận tâm can: Sau lại đụng chạm nỗi đau của người ta thế này! “Để cho tởm!” Vylee lạnh lùng nói rồi đứng dậy quay lưng đi.

Vylee là một cô gái hòa đồng, vui vẻ, tính khí đôi khi hơi thất thường nhưng về lạnh lùng thì rất ít thấy ở cô. Cũng như đã nói, Vylee chỉ lạnh lùng vào những lúc cô ấy cảm thấy rối loạn nhất, tổn thương nhất. Lạnh lùng để che đi cái tính cách yếu đuối đó. Hôm qua cô đã khóc, đã quậy thì hôm nay cô muốn bình tâm lại. Muốn lạnh lùng một chút.

Vylee nghĩ dù gì đây cũng là tiết tự, còn một tiết nữa thì kết thúc. Cúp luôn tiết này chắc cũng không sao. Nhưng nào ngờ vừa bước ra đến cổng thì chạm mặt một kẻ không nên chạm.

Mina đứng nhìn bộ dạng của cô đầy thích thú, châm chọc “Sao thế? Bị ai bỏ rơi rồi mà trưng ra cái mặt như thế hả?” Cô ta cười đầy châm chọc, tay thì không ngừng dũa móng. Phía sau cô ta còn có hai cô gái theo sau.

Vylee thật cũng chẳng muốn màng đến hạng người này. Nhắm mắt mà cho qua vậy “Hôm nay tôi không có hứng gây chuyện với cô! Tránh ra giùm tôi!” Vylee nói rồi làm ngơ mà quay lưng đi. Mina thấy cô ta bị bơ thì không chịu được, lấy tay chặn lại “Này! Gây nhau cần có hứng nữa sao?”

Vylee nghe câu nói của cô ta thật sự muốn cười lớn, Mina bây giờ sao giống con nít thế không biết “À! Hay là cô bị Zinjee bỏ rơi rồi!” Câu đầu thì nghe được, câu tiếp theo nghe muốn dội ngược. Vylee đưa cặp mắt như phóng dao về phía cô ta “Hai chữ “bỏ rơi” đó để dành cho cô đi!”

“Cô...”

“Được rồi! Tôi đã nói không thích gây nhau với cô! Tránh đường!” Vylee định bước đi thì lại bị chặn lại “Khoang đã!” Cô ta nhìn đầy khiêu khích “Nếu cô nói không bị bỏ rơi! Vậy có muốn thử không?” Mina nhìn đầy kinh bỉ.

“Thử?” Vylee nheo mắt nhìn Mina “Đúng! Thử!”

“Vấn đề gì?” Cô lạnh lùng nhìn cô ta “Về Zinjee!” Mina nhìn đầy khiêu khích “Tôi không có hứng!” Vylee nghe đến tên đó thì máu nóng đã sôi trào. Tưởng cô ở không lăm sao! “Cô có dám thử xem ai cửa đổ anh ta trước không?” Mina kinh thường mà nhìn.

Vylee quay sang nhìn cô ta rất lâu “Thật ra đại tiểu thư đây là nghe không hiểu hay là muốn gây sự! Nếu là muốn gây sự thì xin lỗi! Tôi không hứng! Còn nếu mà nghe không hiểu, thì đi tìm đồng loại của cô mà kiếm chuyện! Tránh đường cho tôi đi!” Vylee châm chọc nhìn cô ta.

Vylee vừa bước qua giọng nói đó lại vang lên “Cô sợ đúng không? Là sợ anh ấy bỏ rơi cô đúng không?” Mina hét lên nhưng trong giọng nói chứa cái gì đó rất kỳ lạ. Vylee thật sự chịu hết nổi quay sang quát cô ta “Ừ! Tôi sợ đó thì sao! Cô có giỏi thì tự mình tán tỉnh anh ta! Cô làm được tôi chịu thua cô!” Nói rồi cô tức giận quay đi, bỏ lại cho Mina một mớ hỗn độn, đầu óc rối tung. Há hốc mồm ngạc nhiên mà nhìn theo cô.

Nhưng cô đâu biết cảnh tượng này đã được thu vào tầm mắt của một người. Anh lặng người một lúc : Vylee! Xin lỗi em! Anh tự nói thầm với bản thân mình rồi quay lưng bước đi.

.....

Vylee buồn chán mà đứng trên bờ kè nhìn ra ngoài sông. Đôi mắt ảm ỉa chút u buồn. Cô thua thật rồi! Cô buồn thật rồi! Làm gì thì làm đi! Cô không muốn quan tâm đến cái tên dở hơi đó nữa.

Vylee không muốn về nhà, chỉ muốn ở đây tịnh tâm lại một chút. Ai ngờ ra đây càng nhìn lại càng buồn. Biết vậy cô ở trong lớp thì hơn. Tâm trạng đang lúc hỗn loạn thì bỗng có một lon nước chìa ra trước mắt cô “Uống đi!” Giọng nói lạnh băng, đầy châm chọc đó lại vang lên.

Vylee theo bản năng quay sang nhìn thì không khỏi giật mình nhưng hình như biết được gì đó nên thôi “Cô theo tôi ra đây làm gì? Xem tôi thê thảm như thế nào hả?” Vylee ngược mắt mà nhìn lên Mina. Cô ta đưa ánh mắt nhìn về một hướng đầy xa xăm “Tôi bây giờ thật không dám cười nhạo cô! Vì ngay cả tư cách đó tôi cũng không có!”

Cô ta bình tĩnh mà nói, khóe miệng Vylee chợt nhếch lên “Cùng chung cảnh ngộ chứ gì?” Vylee thở hắt ra nói. Mina nghe xong quay sang nhìn cô “Ai cùng chung cảnh ngộ với cô chứ!” Cô ta thẹn mà quay mặt sang hướng khác “Ồ cũng được! Nếu không chung thì cũng có thể nói tôi bị từ chối còn cô thì bị bỏ rơi!” Vylee trêu chọc mà nhìn Mina khiến cô ta tức đến nghẹn họng.

“Haiz! Không đùa nữa! Nói xem! Tại sao cô bị anh ta từ chối?” Vylee đưa lon nước lên miệng uống, đồng thời mắt cũng nhìn ra hướng khác. Mina im lặng lúc lâu “Anh ta nói sợ tôi tổn thương!” Mina nói đầy u buồn còn Vylee nghe xong thật sự muốn sặc.

Nghĩa lý gì đây! Anh ta sợ làm con người ta tổn thương còn cô thì sao! Vylee im lặng mà không nói vì cô sợ nếu nói ra cô chịu không được sẽ gây nhau với cô ta. Mina thấy Vylee im lặng cũng nhìn qua “Còn cô! Vì sao lại bị từ chối?” Mina hỏi xong câu đó khiến cô giật mình.

“Ai nói với cô tôi bị từ chối!” Vylee quay sang nhìn Mina. Mina chợt cười “Cô qua mặt được tôi sao? Cái gì mà! Tôi thua rồi! Cô tán được thì tôi khen cô hay! Cái đó là sao?” Mina nhìn đầy trêu chọc khiến Vylee

thẹn quá không nói được gì cả “Thôi được rồi! Nói xem! Cô bị anh ta từ chối ra sao?” Mina sợ cô giận nên mới hỏi.

“Anh ta lại bảo tôi làm tổn thương anh ta! Cô xem, anh ta sợ làm tổn thương cô, còn tôi! Anh ta lại sợ tôi làm tổn thương anh ta! Cô có thấy tức cười không?” Vylee bức xúc nhìn Mina. Mina chợt bật cười trước hành động trẻ con của cô. Thật ra cô không ngờ có ngày hai cô lại đứng đây nói chuyện yên bình về một người con trai như vậy. Đúng là tức cười.

“Thật ra thì nếu nói thì cô may mắn hơn tôi!” Mina nhìn Vylee nói “May mắn hơn sao? Cô đang trêu chọc tôi đó hả?” Vylee giận dữ mà nhìn “Tôi không có nha!” Mina xua tay “Cô nghĩ xem! Anh ấy sợ cô làm tổn thương anh ấy là vì cô còn có khả năng làm anh ấy tổn thương! Còn tôi! Anh ấy lại sợ làm tổn thương tôi! Như vậy là anh ấy không yêu tôi mới sợ làm tôi tổn thương!”

Vylee nhìn Mina không ngớt, cô ta nói được đạo lý này xem như cũng hay thật “Cô nói cũng có lý! Nhưng giờ nói chuyện này thì có gì quan trọng! Dù ai bị ai làm tổn thương thì cũng hết rồi! Cả hai cũng đều bị từ chối thì hơn thua chi ệt xác! Bỏ đi!” Vylee xua xua tay nói.

Mina chợt bật cười “Không ngờ cô thích Zinjee nha! Vậy mà hôm trước còn mạnh miệng che giấu!” Mina nhướn mắt, đẩy đẩy khuỷu tay Vylee khiến cô đỏ mặt “Gì chứ! Còn hơn cô! Lại dám tự tin khẳng định như vậy!”

“Này! Tôi khẳng định là vì tôi làm được!”

“Làm được thì sao lại bị từ chối hả?”

“Đó là do ngoài ý muốn thôi!”

“Tán tỉnh mà có chuyện ngoài ý muốn nữa hả?”

“Cô đừng nói tôi! Cô cũng giống tôi thôi!”

“Tôi mắc công nói với cô!”

Thế là hai người lại cãi nhau nhưng ít nhiều gì thì tình cảm cũng được cải thiện chút ít, tuy là không nhiều lắm. (^.

“Này! Có giỏi thì đứng lại!”

“Bắt được tôi xem như cô hay!”

50. Chương 52: Kèm Cặp!

Sắp thi đại học, trường cô ra toàn những quy định quái ác để làm khó học sinh, lúc trước thi tốt nghiệp cô đã khổ sở hết mấy lần vì những cái quy định quái ác đó nhưng nghĩ đi, nghĩ lại cô thấy không có biện pháp nào khổ bằng cái biện pháp “Cùng bạn học tốt!” của thầy hiệu trưởng hết. Nếu có thể cô thật muốn giết chết ông ta vì cái vụ hôm trước cô đã bị Remi, học giỏi, dễ thương kèm uốn chết lên chết xuống luôn vậy đó.

Haiz! Lần này thì cô thật không biết là ai luôn nữa! Chết là cái chắc! Ai kêu cô học ngu quá làm gì! Bạn bè cô bằng đại học treo vắt vườn cùng gần mấy cái, còn cô, ngay cả tấm lót bằng cũng không có thì phải chịu rồi. Chiến này thi đại học không được thì cô đi lại công trình đóng cọc là vừa.

Đang miên mang trong một mớ suy nghĩ hỗn loạn, bất chợt Vylee cảm thấy lạnh sống lưng, rùng mình một cái rồi quay sang nhìn “N..à..y...các cậu làm gì nhìn mình ghê thế?” Cô đỏ hết cả mồ hôi nhìn mọi người.

“Thầy gọi cậu kia!” Cả nhóm đồng thanh nói rồi nhướn mắt lên bảng. Vylee theo bản năng nhìn lên thì bất gặp cặp mắt quen thuộc đó đang nhìn mình say đắm. Cô nuốt nước miếng trấn an bản thân. Thầy giáo nhìn cô đầy trêu mến khiến cô muốn nổi luôn cả gai óc “Vylee! Giờ lớp mình chỉ còn mình em là đơn thân

độc mã! Em có muốn tìm ai che lấp nỗi buồn không?” Thầy mỉm cười mà nhìn cô. Vylee tự nhiên thấy lạnh cả sống lưng.

“Thầy ơi! Không cần!” Cô mỉm cười xua tay “Thật ra thì...cũng không có gì quan trọng lắm đâu! Đại loạn thì FA là xu hướng bây giờ nên thà em dâng hiến cho hội độc thân cũng không muốn thân mình toàn độc đâu thầy ơi!” Vylee cười cười nói.

“Rất tiếc với em là thân em toàn độc thì thầy phải tìm người giải độc cho em thôi! Em không cần bàn cãi nữa đâu! Thầy đã ra quyết định rồi!” Thầy giáo cười cười nói khiến Vylee tự thẳm nuốt nước bọt.

“Đó là....” Thầy liếc nhìn xung quanh lớp khiến ai cũng hồi hộp muốn đứng tim và khi ra kết quả cuối cùng thì tim khỏi đập luôn chứ nói gì là đứng với ngồi “Zinjee!” Thầy giáo vui vẻ mà mỉm cười còn cả lớp thì đổ hết cả mồ hôi hột.

Vylee bất ngờ nghe được tin sốc đó mắt mờ mờ đều mở hết ra. Trời ạ! Không phải chứ! Mấy ngày nay cô đã tìm cách trốn anh ta, càng xa lánh càng tốt. Tuy có hơi không quen nhưng cũng không có gì là bất bình xảy ra. Cứ tưởng là sẽ im xuôi mọi chuyện ai ngờ....

“Không được! Không được đâu thầy ơi!” Vylee liều mạng mà xua tay như ai làm gì cô vậy. “Em xin thầy! Van thầy luôn! Em hứa uy tín với thầy sẽ học thật giỏi, sẽ thi đỗ đại một! Em thà tự lực cánh sinh chứ không muốn ai cắt linh (linh: linh hồn) của em đâu thầy ơi!” Vylee ra sức mà van xin, làm đủ mọi kiểu. Thái độ cự tuyệt trẻ con đó của cô khiến cả lớp bật cười.

“Vylee à! Không bàn cãi gì nữa nha em! Thầy cũng muốn tốt cho em thôi! Vậy nha! Số phận của em thầy giao cho em rồi đó!” Thầy giáo mỉm cười nói rồi nhìn sang một người từ nãy đến giờ vẫn không có biểu hiện “Zinjee! Phiền em!” Thầy giáo dịu dàng nhìn anh.

Không! Không! Không! Cô không thể tiếp cận tên đó được nữa. Vết thương này của cô vẫn còn chưa lành nếu lại khứa ra cô sợ mình sẽ chịu không nổi đâu. Vylee đau khổ đưa tay lên cắn mà liều mạng lắc đầu nhìn về phía Zinjee. Giờ khắc này cô cảm tưởng như cả thế giới đều quay lưng với cô. Bỏ lại cô với một tên ác quỷ khát máu đang nhìn chằm vào mình.

Không lẽ sự sống của cô kết thúc như vậy sao! Cô không muốn! Không muốn đâu “Không, không, không!” Vylee lẩm bẩm mà lắc đầu khiến cả nhóm khó hiểu mà nhìn cô. Cứ tưởng đó là điều tàn nhẫn nhất ai ngờ câu nói phía sau mới thật sự tàn nhẫn.

“Royjee! Từ giờ em đổi chỗ cho Zinjee nha! Thầy nghĩ hai bạn đó ngồi cạnh nhau sẽ kìm cặp nhau dễ hơn!” Thầy giáo vừa dứt lời giống như án tử của cô vậy. Vylee hoảng sợ mà mở to mắt nhanh tay chụp lấy cánh tay Royjee “Xin cậu đấy! Đừng đi mà! Xin đấy!” Vylee đáng thương mà nhìn Royjee khiến cô khó hiểu vô cùng.

“Vylee à! Không sao đâu! Mình chỉ ngồi đó một lúc thôi!” Royjee dù không hiểu cũng ra sức mà trấn an. Vylee mím chặt môi, lắc đầu đầy cảm thương nhưng cũng là lúc tàn nhẫn nhất của cô, Royjee không niệm tình cũ mà vứt tay cô ra rồi mỉm cười bước về phía sau.

Hết rồi! Hết thật rồi! Cuộc đời của cô kết thúc thật rồi!

Zinjee vẫn im lặng không nói, điềm tĩnh mà đi lên phía trên. Giây phút anh đặt cặp xuống cả thế giới của cô đều thay đổi nhưng rất nhanh chóng lấy lại thần thái. Cô dẹp cái bản mặt đáng thương đi và thay vào đó là gương mặt lạnh băng và vô tâm. Thay đổi 180 độ khiến cả nhóm giật mình.

“Anh yên phận mà ngồi ở đó đi! Đừng có ý định nhúc nha nhúc nhích! Nếu không đừng trách tôi ra tay độc ác!” Vylee hung hãn cảnh cáo rồi lấy phần chia vạch phân cách đẩy tàn bạo. Diện tích của bộ bàn ghế bây giờ là 2/10 khối nói bạn cũng biết phần của ai nhiều hơn đúng không.

Zinjee cứ mặt cô chia mức cho đã rồi ngồi im thính thít, một tiếng cũng không nói. Anh cũng không buồn để ý đến.

Về mặt của chị mình vô tâm vậy thôi chứ thật ra thì: Tèn đáng rét! Sao không nói chuyện với tôi hả? Anh tưởng tôi cần anh sao? Mơ đi cưng! Không có đâu hé! Đáng ghét.

51. Chương 53: Luyện Thi!

Vylee thật sự bị hấn ta vật muốn điên luôn vậy đó. Cái gì mà triết lý bác học hay công thức toán học gì gì đó. Ôi dào! Một đồng. Vậy mà nha! Cái cô tức là mấy ngày qua anh ta đến một chữ cũng không buồn nói với cô. Cứ trầm mặt, trầm mặt và trầm mặt. Anh ta cho cô nào là mấy quyển sách giúp ôn thi đại học, nguyên tắc sĩ tử gì đó nhưng anh ta cứ thấy sách cho cô mà một chữ cũng không nói. Cô cũng không buồn quan tâm, anh ta đưa cho thì đọc thôi.

Còn cái chuyện này nữa. Anh ta đưa sách cho cô mà làm như miễn cưỡng lắm vậy. Trưng cái bộ mặt khó coi đó cho ai xem cũng không biết. Cô cứ tưởng anh ta bỏ mặt cô nhưng ai ngờ anh ta một chữ cũng không nói nhưng suốt ngày bám theo cô như hình với bóng. Sách thì chất chồng bắt cô phải đọc hết còn anh ta ngồi cạnh bên mà theo dõi.

Phần lớn là ôn thi trong phòng. Nghe có vẻ mờ ám nhưng thật là không có, có một chút cô cũng mừng nữa là. Đằng này chắc anh ta muốn thành tâm quy y rồi, nói chuyện với cô cũng không nói chứ nói là gì gì đó.

Những chữ mà Zinjee nói cũng chỉ có “Trả bài”, “Học”, “Nghỉ” chỉ vồn vện mấy chữ vô vị đó khiến cô nghe đến muốn phát chán nhưng dần cũng thành thói quen, không nghe thì càng thấy vô vị hơn.

“Được rồi! Được rồi! Đến đây thôi! Tôi chịu hết nổi rồi! Chúng ta dừng lại tại đây!” Cô làm tay ký hiệu dấu chéo xin dừng lại. Zinjee cũng ngừng đọc mà ngược mắt lên nhìn cô “Được!” Anh ta chỉ nói vồn vện một chữ nhưng chữ này phát ra cô mừng còn không kịp nữa là nhưng ai ngờ “Nếu em muốn thi rớt thì cứ vậy đi!” Một câu khiến cô đơ toàn tập còn anh ta thì bình tĩnh đến đáng lo.

Anh ta đã nói vậy có điên cô mới dám dừng lại. Đành phải ngậm bồ hòn làm ngọt, im lặng mà nghe diễn thuyết nữa chứ sau “Đọc chậm chậm lại chút đi!”

“Tôi chưa viết xong!”

“Bao giờ mới được hả?”

Vylee không biết mình bị hành hạ trong bao lâu chỉ cảm thấy người mình rã rời và ngủ thiếp đi lúc nào không hay. “Công thức này là...” Zinjee định đọc tiếp thì bất chợt thấy người bên cạnh im lặng hẳn. Anh ngừng đọc, đưa mắt lên nhìn cô gái trước mắt, hơi thở cô đều đều mà tỏa ra, gương mặt ngủ bình yên đến lạ.

Gọng kính vẫn còn trên mắt, cô vùi đầu vào tay mà ngủ rất ngon, chỉ nhìn thôi cũng đủ biết cô mệt mỏi đến cỡ nào. Zinjee chợt mỉm cười nhìn người con gái trước mắt, cả ngủ cô cũng cho anh cảm giác bình yên đến lạ.

Lấy tay nhẹ nhàng gỡ gọng kính của cô xuống, động tác nhẹ đến nỗi như sợ làm cô thức giấc mà cẩn thận. Gỡ giúp mắt kính của cô ra rồi anh cảm thấy nhẹ nhõm hẳn, nhìn cô một lúc rồi di chuyển bước chân đi đến bên giường ngủ, tìm đại một chiếc chăn nào đó rồi từ từ khoác nhẹ lên người cô.

Vylee chợt nhúc nhích một cái khiến anh giật mình nhưng cũng may cô chỉ cử động nhỏ một cái rồi ngoan ngoãn vùi đầu vào chăn mà ngủ. Zinjee chợt mỉm cười trước hành động trẻ con của cô, trong lòng chợt ấm áp hẳn lên. Lấy tay vuốt nhẹ mắt sợi tóc mai trước mặt cô rồi rót nhẹ vào tai cô một câu nói “Bé con! Ngủ ngon!” Anh chợt mỉm cười đầy hạnh phúc.

Cẩn thận bước ra ngoài rồi tắt đèn lại.

Mấy ngày nay qua khóa huấn luyện của thầy Nam, cô cứ tưởng mình đã chết đi sống lại ngàn mấy lần rồi chứ. Anh ta cứ quay cô như chong chóng khiến cô cũng muốn điên theo luôn. Nhưng cũng may nhờ có anh ta mà thành tích của cô được cải thiện hơn nhưng cũng nhờ có anh ta mà trắng cô được mọc ba bọc mụn trắng kiết mà vương oai ở bãi đất trống thiên tài đó khiến cô đau khổ mấy ngày nay không nguôi.

Nguyên nhân cũng là vì thức khuya học bài thôi. Bây giờ cô thật không biết là nên cảm ơn anh ta hay trách anh ta đây nữa. Mà hình như mấy ngày nay các cô cậu yêu quý nhà mình cũng không làm phiền cô, chủ yếu là để cô trọng tâm mà học bài còn những chuyện không quan trọng thì không tìm đến cô.

Thái độ vậy khiến cô càng yên tâm lại càng thấy thiếu vắng. Nhưng cô chắc cứ nhốt mình trong phòng như vậy thì sớm muộn gì cũng thành bạch cước tinh ngàn năm bước ra từ hang yêu quái cho coi.

Sau bao hồi ôn rồi luyện cuối cùng cũng đến giây phút mà cô chờ mong nhất trong cuộc đời này “Thi đại học!” Ờ nhưng mà không đúng! Nếu nói là chờ mong thì cô đây trốn tránh thì đúng hơn.

Cô thật sự rất sợ thi đại học, nhất là lỡ thi trượt thì mất mặt lắm nha. Mẹ cô nói nếu cô mà thi trượt đại học thì chuẩn bị về mà nhận chức bang chủ đi. Nghe thì có vẻ oai lắm chứ chức đó có cho tiền cô cũng không dám nhận nữa là. Vì mẹ cô muốn cô gia nhập cái bang nên không dễ dàng buông tha cho cô như vậy vì thế lần này cô phải cố lên! Nhất định phải vượt qua kỳ thi khắc nghiệt này! An Thy! Cố lên!

52. Chương 54: Thi Đại Học!

“Vylee! Cậu phải thi cho tốt vào nha!” Haly mỉm cười nói “Đừng phụ tấm lòng của tụi mình!” Royjee cũng vui vẻ nhìn cô. “Ừm! Các cậu yên tâm đi! Dù sao mình cũng không muốn gia nhập cái bang sớm vậy đây!” Vylee mỉm cười trấn an mọi người.

“Thôi! Vậy mình vào trước nha!” Vylee mỉm cười chào mọi người nhưng vừa mới quay lưng bước vào phía sau lại vang lên một giọng nói “Mami! Chờ Thiên Thiên với!” Vylee chưa kịp nhận thức gì, chỉ vừa mới quay người ra đã thấy một bóng hình nhỏ nhắn chạy về phía mình rồi ôm lấy cổ cô, hôn thật kêu nha! Vylee mở to mắt ngạc nhiên mà nhìn.

Còn cả nhóm ở đây xem như được mở rộng tầm mắt vượt trội nha! Nhìn đến mắt sắp nổ luôn cả đom đóm. Những người đi lại cũng nhìn không sót một cái, Vylee vừa mới tỉnh lại, kéo nhẹ Thiên Thiên ra “Tiểu Thiên Thiên! Sao con lại ở đây?” Cô ngạc nhiên mà nhìn.

“Ừm! Thiên Thiên đến đây để cổ vũ mami mà!” Thiên Thiên chu cái miệng nhỏ nũng nịu mà nói. Nhìn Thiên Thiên và Vylee như vậy khiến cho cả nhóm à không là cả trường được một phen kinh hãi nha! Ai nấy cũng đều đưa mắt mà nhìn còn có những lời bàn tán xôn xao nữa chứ “Trời! Nhỏ tuổi như vậy đã có con!”

“Đi thi đại học cũng dẫn con theo!” Những lời kỳ thị xung quanh đó làm cô muốn đầu đầu nhức óc còn thêm cái đám này nữa chứ.

“Trời ạ! Vylee! Em có con khi nào thế? Lại còn lớn như vậy?” Venjy ngạc nhiên nói. “Không phải anh sắp thành cậu rồi chứ!” Kynlee dò chừng hỏi.

“Haiz! Các người suy nghĩ đi đâu thế?” Vylee xua tay “Vylee! Xin lỗi cậu! Thiên Thiên nghịch quá thôi! Mình sẽ dạy lại nó!” Remi ái ngại nhìn cô. Vylee chỉ mỉm cười “Không sao!”.

“Mami! Thiên Thiên muốn vào với mẹ!” Thiên Thiên lay nhẹ tay Vylee nũng nịu nói. “Con ngoan đi! Mami còn đi thi nữa! Thi xong sẽ dẫn con đi ăn kem!” Vylee nuông chiều dỗ dành. Thiên Thiên nghe có vẻ hợp lý nên không làm nũng nữa “Vậy tạm thời Thiên Thiên ở lại với papi nha! Con sẽ chờ mẹ ra!” Thiên Thiên nhanh chóng đến nắm lấy tay Zinjee khiến cả nhóm thật sự bất ngờ đến sắp ngất.

“Vylee! Chuyện này là sao vậy hả?” Yue khó hiểu nhìn “Cái gì là mami, papi! Các cậu làm gì thế?” Royjee chỉ tay vào Vylee và Zinjee thắc mắc hỏi. “Không được rồi! Tôi chóng mặt quá! Chuyện gì đây! Sao đầu óc tôi quay cuồng thế này!” Kynlee khó hiểu để tay lên trán như sắp ngất khiến cả nhóm cười rộ cả lên.

“Chuyện này Remi sẽ giải thích với mọi người sao! Bây giờ em phải vào rồi! Tạm biệt!” Vylee vui vẻ páy páy. “Mami! Thi tốt vào! Thiên Thiên sẽ cổ vũ mẹ! Đúng không papi?” Thiên Thiên nín nín tay Zinjee. Zinjee nhìn Thiên Thiên rồi lại nhìn sang Vylee “Ừm! Thi tốt vào!” Anh nhìn cô nói nhẹ.

Bất giác cô thấy tim mình đập nhanh. Chết rồi! Không xong rồi! Không phải là lại muốn bay ra ngoài nữa chứ! Không được! Phải tìm cách chuồn lẹ mới được, nếu không chết mất! Vylee mặt đã đỏ lừ, xấu hổ mà chạy vào trong khiến cả nhóm ngơ ngác mà nhìn theo.

Mấy ngày thi đại học qua, Vylee thật sự đã rất mệt mỏi nên không ai trong cả nhóm dám làm phiền cô cả. Cứ để cho cô yên tĩnh ôn bài cùng giáo sư Nam của chúng ta nên một chút hó hé cũng không dám.

Nam Khánh Phong quản lý cô chặt chẽ quá khiến cô cũng không dám lơ là phút nào luôn! Đành phải chịu trận nghe giáo huấn mỗi ngày chứ biết làm sao. Còn Thiên Thiên nữa, ngày nào cô thi cũng đòi theo Remi đến cổ vũ cô khiến cô bị nói ra nói vào muốn chết luôn vậy đó.

Mà cũng thật! Thiên Thiên nhận ai làm ba không nhận lại đi nhận Zinjee làm ba làm hại mấy nữ sinh không ai ưa cô cả chỉ vì đơn giản cô có một người “chồng” rất ư là đẹp trai đi. Anh ta nổi tiếng đến mức không ai mà không biết cả. Còn cô! Nhan sắc của cô cũng đâu xứng hàng là tệ hại lắm đâu, vậy mà cứ làm như cô dụ dỗ anh ta không bằng. Bàn tán xôn xao khiến cô nhức óc.

Còn cái tên kia luôn tỏ ra là mình vô tội mỗi khi nghe mấy lời đồn đại đó cũng chỉ cười cười mà không giải thích. Anh ta nghĩ gì cô cũng không biết! Chỉ biết là tất cả tội lỗi đều đổ cả lên người cô. Đi thi đại học mà cũng bị ghét nữa mới chết chứ.

Trời ơi! Có ai đi thi mà áp lực từ gia đình đến bài vở nhiều như cô không hả trời! Nhưng cũng may là đi thi đại học nên mấy lời đó cô cũng không chấp nhất, cứ bỏ mặc cho qua nên mấy ngày thi tiếp theo cũng được xem là suôn sẻ đi. Cũng xem như cô tích đức nên được ông trời phù hộ vậy

53. Chương 55: Náo Loạn Phòng Thi!

Hôm nay là ngày thi cuối cùng, Vylee nhất định phải cố gắng chứ nếu không chắc cô gia nhập cái bang thật luôn quá. Bước vào phòng thi mà tim Vylee thật sự muốn rớt ra ngoài ai ngờ đâu khi vào phòng thi đã bắt gặp một người.

“Ê! Mina phải không?” Vylee vui mừng mà gọi cô gái trước mắt. Cô gái đó nghe vậy cũng ngược lên nhìn cô “Ê! Vylee mà! Cô cũng thi đại học nữa hả?” Mina cười tươi rồi chạy đến bên cô “Ê! Sao cô lại nói vậy chứ! Mặc dù thường ngày tôi có hơi học đại một chút nhưng mà tính ra tư cách thi đại học cũng còn mà đúng không?” Vylee tỏ vẻ tự ái.

“Được rồi! Không trêu cô nữa nha! Nhưng không ngờ tôi lại gặp cô ở đây! Cũng xem như chúng ta có duyên đi!” Mina nhướn mắt đầy tình nghịch nhìn cô khiến cô nổi hết cả da gà “Này! Gì chứ! Cô làm tôi thấy ớn quá! Đừng nói với tôi là cô có gì đồ gì gì đó nha! Không phải thất tình rồi chuyển sang giới khác chứ!” Vylee trêu chọc nói.

“Này! Hôm nay là ngày cuối cùng đi thi, cô thật sự muốn gây chiến với tôi sao?” Mina nghe mặt cải lại “Cô tưởng tôi ở không lắm chắc! Haiz! Không hơi đâu mà gây nhau với cô nữa!” Vylee chán nản xua xua tay.

Nói thì gây nhau vậy thôi chứ gặp Mina ở đây cô cũng mừng muốn chết. Ích nhất thì cũng không phải thi một mình.

Giáo viên bước vào phòng thi, ngược nhìn xung quanh rồi dừng tầm mắt ở Vylee. Đối với cô gái này bà ta không mấy là thiện cảm cho lắm. Bà ta nổi tiếng là khó tính nhất trường này, nên lớp nào gặp bà ta gác thì xem như xui.

Hắn giọng vài tiếng rồi nói “Hm! Chắc tất cả các em cũng biết! Chúng ta đến đây thi đại học nên hạng chế đưa con em vào cùng! Đã đem chồng thì thôi đã đành còn đảng này lại dẫn cả con theo! Tôi thật sự không biết các cô cậu trẻ bây giờ nghĩ sao nữa!” Bà ta nói đầy mỉa mai. À! Thì ra bà ta thấy Thiên Thiên gọi cô là mami nên cảnh cáo chứ gì. Chứ ai đời có cái quy định không được dẫn người thân vào cổ vũ chứ. Nếu thật là có chắc bà ta là người đặt ra đầu tiên.

Nghe nói bà cô này bị ế chồng nên thấy người nhỏ tuổi hơn có gia đình nên ganh đua vậy mà. Nhất là “chồng” của cô lại quá là đẹp trai đi, không lấy làm tức mới là lạ. Cô đã không thích bà ta từ nãy giờ rồi, mặt thì đánh cả ký phần ở trên, không biết là lấy bê trét lên hay đánh phần nữa, bà ta không nói thì thôi chứ đã nói rồi thì nằm mơ đi cô mới bỏ qua. Vylee thật sự còn lâu mới chịu thua bà ta, thi đại học thì thi chứ, có đuổi cô cũng không sợ nữa là.

“Hm! Người ta còn có người thân đi theo để cổ vũ! Còn những người đến giờ vẫn không có ai mới thật là đáng buồn! Ha?” Vylee nói xong nhướn mắt nhìn qua Mina ngồi bên cạnh. Cô hiểu ý mà tiếp lời “Đúng! Ai đời lại cấm đoán không cho dẫn chồng, con vào cổ vũ chứ! Hay chỉ có những người ghen tỵ vì không có mới ra cái quy định ngược đời đó thôi!”

“Thật tình thì, khó tính quá không có được ai để ý cũng không thể trách rồi!”

“Ừm! Cũng phải! Người ta thường nói “nhìn mặt thì bắt hình dong”, “tốt gỗ hơn tốt nước sơn” mà nhìn mặt đã biết gỗ nào tốt hơn sơn nào rồi! Cứ đánh sơn cho đỡ dơ cũng không biết gỗ bên trong đã mục hay nát rồi nữa chứ!”

Hai cô ngồi nói không nương lời khiến cả phòng thi trở mắt mà nhìn. Đúng là hôm nay được mở rộng tầm mắt nha! Không hổ danh là Siêu quậy trường SCA nha! Đúng là hâm mộ mà! Ngay cả đi thi đại học cũng không kiên dè gì mà chạt chém giáo viên! Đúng là báỉ phục mà!

Cả lớp nhìn hai cô bằng ánh mắt phục sát đất còn bà cô trên bảng thì mặt đã đỏ lên như bốc khói, bà ta tức giận mà nhìn “Các cô vừa mới nói ai thế hả? Có tin tôi đuổi các cô ra ngoài không?”

Vylee và Mina nghe bà ta nói vậy thì cười cười “Ô! Cô muốn đuổi bọn em à?” Mina vô tội nói “Lấy lý do gì ta? Lý do là học sinh nói bóng gió trong phòng thi hay thảo luận đầu giờ vô thi hả cô?” Vylee không nương tay nhướn mắt nhìn bà ta.

“Mà hình như nãy giờ bọn em không có làm gì cô nha! Bọn em chỉ đang bàn đề tài về bà cô già nào đó thích gây đua với học sinh thôi! Không nói tên, nói họ chắc cô không lầm tưởng là ai đó nên mới tức như vậy chứ!”

“Mà cũng đúng! Cô thấy có đúng không? Làm khó học sinh như vậy thì có ma nào dám vào! Ế chồng là phải lắm rồi! Đúng không Mina?” Vylee nhướn mắt nhìn Mina “Ừm! Tôi cũng thấy vậy!” Mina gật đầu đồng tình trong khi người trên bảng mặt đã tái xanh.

Và chưa đầy ba phút sau...

“Cô ơi! Cô có bị sao không?”

“Đem cô lên phòng y tế mau lên!”

Giám thị bất ngờ đột ngột bị tăng xông nên phải đưa đi cấp cứu gấp còn các cô thì được một trận hả hê được đổi giám thị khác. Đắc chí mà nhìn nhau.

54. Chương 56: Kết Quả Thi Đại Học!

Thi đại học xong cũng xem như cô được nhẹ nhõm một chút đi. Nhưng còn chờ phần kết quả thi mới là đau đớn nhất, lỡ mà không đậu thì chỉ có nước gia nhập cái bang. Còn nếu mà đậu, thì chắc có lẽ...thôi đi! Tới đó rồi tính.

Nhưng dù sau thì nhất định cũng phải đi xem kết quả. Nếu cứ rụt cổ như vậy thì còn gì là tiền đồ của cô nữa. Quyết định chính chắn rồi. Cách tốt nhất bây giờ là...ngồi chờ điện thoại.

Vylee suốt cả buổi cứ mân mê, mơ màng nhìn chiếc điện thoại trên tay khiến cả nhóm khó hiểu, ngơ ngác mà nhìn cô. “Vylee à! Thật ra cái điện thoại đó có gì mà cậu nhìn sai đắm thế?” Haly khó hiểu mà nhìn cô.

“Cậu không biết gì cả! Tổ đang chờ!” Cô nhỏ giọng nói trong khi mắt thì vẫn dán chặt vào điện thoại “Rốt cuộc là cậu chờ cái gì?” Royjee mất kiên nhẫn nhìn cô “Trời ơi! Là chờ điện thoại báo tin đỗ đại học đó! Đã lâu như vậy rồi mà không có tin! Tổ mà rớt đại học thì chuẩn bị theo tổ đi lập bang là vừa nha!” Vylee tức giận mà đập bàn.

Cả nhóm ngơ ngác mà nhìn cô, lúc lâu thì chợt bật cười phá dậy “Cái gì? Thì ra cậu sợ thi rớt đại học hả?” Haly cười trông rất là vui vẻ nha “Vylee à! Đừng ngây thơ như vậy mà!”

“Anh nói này Vylee! Dù thành tích học của em có ra sao thì anh vẫn chắc em sẽ thi đỗ đại học! Nên yên tâm! Điều đó là hiển nhiên! Đừng suy nghĩ nhiều nữa! Ha!” Yue thân thiết mà choàng vai cô, vỗ vai trấn an.

“Thân nhau lắm hả?” Chưa kịp hiểu gì cả, nguyên nhóm đã nhận được gương mặt sắc lạnh của Vylee và giọng nói đầy tự ái “Tránh ra!” Cô bực tức đẩy tay Yue ra rồi bước lên lầu trong ánh nhìn đầy khó hiểu của cả nhóm.

Cả nhóm đang ngơ ngác chỉ có một ánh mắt là nhìn theo dáng cô, gương mặt hiện rõ vẻ không vui rồi bước đi.

.....

Vylee vẫn như thường lệ, trèo lên sân thượng mà hít thở không khí trong lành. “Mẹ yêu ơi! Nếu như con không đậu đại học mẹ sẽ không để con gia nhập cái bang thật chứ! Thật chứ mẹ? Thật chứ?” Vylee không nói chuyện với ai cả, nhìn lên trời mà nói chuyện một mình. Hành động ngây thơ đó của cô đã thu hết vào tầm mắt của một người, anh khẽ mỉm cười.

“Ba! Con mà không đỗ đại học thì ba cho con lấy chồng nha! Con nhất định phải lấy chồng đó! Lấy một người thật đẹp trai, thật tài giỏi hơn Zinjee cho ba coi!” Vylee cũng vậy nhìn lên bầu trời mà nói chuyện. Thật thì cô chỉ dám nói ở đây thôi, vì nếu những lời này mà lọt vào tai ngày ba tổng tài của cô thì xem như toi đời.

Trong bóng tối, khóe miệng của người đó chợt xượng lại hằn bởi câu nói đó, khó chịu mà nhìn cô. Vylee buồn chán nhìn xung quanh, rồi bỗng điện thoại của cô reo lên, không chần chừ, không cần biết ai mà vẫn bắt máy “Alo! Vylee xinh đẹp, dễ thương, ai gặp cũng mến tiếp điện thoại đây!”

Cô hồn nhiên nói ra một tràn khiến đầy dây bên kia hiện rõ ba vạch đen trên đầu và với ý nghĩ ‘Con này có bị thần kinh không?’. Vylee từ lúc nghe được giọng nói của đầu dây bên kia thì sắc mặt thay đổi hẳn, từ ngạc nhiên rồi chuyển sang tái nhợt.

Cô mệt mỏi, đau khổ mà gác điện thoại. Sắc mặt thay đổi nhanh chóng đến khó coi. Có kết quả thi đại học rồi! Là có rồi nha! Vừa rồi là số của tổng đài mà sao cô lại nói chuyện như vậy chứ.

Thấy thái độ uể oải, buồn phiền của cô làm cho người kia cũng không vui mà nhú mày “Mẹ ơi! Con phụ lòng mẹ rồi!” Cô buồn tủi mà nói với chính bản thân. Người kia nhìn cô rồi chưa kịp hiểu gì thì đã...

“BA MÁ ƠI! CON ĐẬU ĐẠI HỌC RỒI! LÀ ĐẬU ĐẠI HỌC RỒI! HAAAAHA!” Cô bỗng hét lớn mà cười lớn.

“MẸ SẼ KHÔNG BẮT CON GIA NHẬP CÁI BANG ĐƯỢC RỒI! HAAAAHA! PHỤ TẮM LÒNG MẸ RỒI! CON CŨNG KHÔNG CẦN PHẢI LẤY CHỒNG NỮA! HA!” Cô vui vẻ chống hai tay vào eo nhìn lên trời mà cười hả hê.

Trong góc tối, nụ cười đó cũng chợt hiện lên. Nhẹ rồi chợt rõ dần sau đó lại càng rạng rỡ hơn. Và vẫn cái dáng cũ, đút tay vào túi quần, điềm tỉnh bước đi.

55. Chương 57: Định Hướng Cho Tương Lai

Sau kết quả đi đỗ đại học đó được thông báo, cuộc sống của Vylee đã thay đổi nhiều hơn thường ngày. Giả sử như, cô ngủ nhiều hơn thường ngày, ăn nhiều hơn thường ngày và đi chơi nhiều hơn thường ngày.

Cuộc đời cô sau một hồi chiến tranh vất vả với số bài thi đó giờ đã trở nên an nhàn hơn rất nhiều. Vylee cứ sống những ngày tháng thanh thản đó cho đến khi.

“Trời ơi! Sao lại không vừa nữa rồi!” Vylee la toáng lên rồi khóc hù hụ. Cả nhóm ở dưới nhà nghe vậy cũng hoảng sợ mà tức tốc chạy lên “Có chuyện gì vậy Vylee?” Royjee lo sợ hỏi.

Vylee đưa gương mặt đã đầm đìa nước mắt mà nhìn mọi người, sau đó chìa cái áo đưa ra trước mắt “Lại chật nữa rồi!” Nói rồi cô khóc trông vô cùng thảm thiết làm cả nhóm nhìn thôi cũng thấy đau.

“Thôi được rồi Vylee! Nín đi! Chật thì mình sẽ đi mua lại cái khác, đừng khóc nữa mà!” Haly an ủi dỗ dành Vylee “Vấn đề ở đây không phải là chật sẽ rồi mua lại, vấn đề ở đây là...Tớ béo hơn thật rồi!” Nói đến câu cuối cô chợt òa khóc thảm thiết.

“Vylee! Nghe anh nói này! Dù sao đây cũng không phải là lần đầu tiên, em cũng chỉ béo lên có 3kg thôi! Dù sau anh thấy tròn tròn cũng đáng yêu mà!”Venjy trêu chọc cô.

Vylee lập tức nín dớt, đưa đôi mắt ngây thơ nhìn anh “Có thật là đáng yêu không?” Cô ngây thơ nói nhưng trong câu nói có cái gì đó là lạ nha! Venjy cũng tỉnh bơ nhìn cô “Thật!”

Venjy vừa dứt lời thì cả không gian đột nhiên im lặng hẳn “VẬY CÓ GIỚI THÌ ANH BÉO LÊN ĐI RỒI BIẾT!” Vylee chợt tức giận hét lớn rồi ném gối vào người Venjy khiến anh trở tay không kịp “Vylee à! Bình tĩnh đi!” Haly ra sức can ngăn.

“Cậu đừng phan ném lung tung như vậy nữa!”

“Chúng ta sẽ giảm cân nhanh thôi!”

“Các cậu đi ra ngoài hết cho tớ!”

Vylee tức giận mà hét lớn làm cả nhóm hoảng hồn rồi chạy biến đi. “Tâm trạng của Vylee có vẻ bất ổn!” Yue quan tâm nói “Cũng là do mấy ngày nay an nhàn quá thôi! Tớ nói nó đâu có chịu nghe!” Kynlee lắc đầu rồi bước đi.

Vylee ngồi trong phòng, vừa khóc vừa nhăn nhó nhìn mình trong gương. Càng nhìn cô lại càng khóc “Sao lại ăn nhiều thế hả? Làm hại béo lên thế này này!” Nói thì vậy thôi chứ Vylee tròn tròn nhìn cũng rất là đáng yêu nha.

Cô thơ thẩn, thẫn thờ nhìn xung quanh rồi chợt mắt mở to ra, nước mắt cũng không còn rơi nữa. Chăm chú mà nhìn trên màn hình tivi “Bạn có định hướng gì cho tương lai của mình chưa?”

Vylee ngồi suốt cả buổi trời chỉ để nghe tư vấn về ngành nghề và hướng nghiệp tương lai, dạo gần đây cô đã bắt đầu quan tâm cho tương lai hơn rồi. Cô im lặng, chăm chú mà nhìn trên tay còn có gói bím bím nhóm nhép trong miệng (Thiệt bó tay hông?)

Vừa xem cô vừa suy nghĩ về chuyện đại sự của một đời người. Con người ta thường là thành công trong sự nghiệp và mỹ mãn trong tình yêu thì được gọi là một người hạnh phúc. Còn cô bây giờ có thể nói là một người sống không có định hướng, an nhàn mà sống không lo nghĩ cho tương lai.

Thật thì cô cũng đâu có muốn! Nhưng suy nghĩ cho cùng cũng không có biện pháp nào được xem là ổn thỏa cả. Bạn bè cô ai cũng có cả bằng đại học, ai cũng tài giỏi còn cô, chỉ biết an nhàn dựa vào họ mà sống. Đúng là quá vô dụng mà, nhưng nếu có trách thì phải trách vì sao cô quá ngốc thôi.

Để xem cô có gì trong tay nè! Bạn bè? Cô có nha! Người thân? Cô cũng có luôn! Sự nghiệp? Hiện tại thì chưa biết nhưng trước sau gì cũng có. Còn...Tình yêu? Nghĩ đến đó cô bất chợt thở dài.

Ừ! Còn tình yêu thì sao? Cô đã có hay không? Nếu nói về chuyện hôm trước thì cô đã bị từ chối một cách thẳng thừng và đau đớn nhưng nếu thật khi yêu có thể làm chủ thì mọi chuyện dễ giải quyết rồi.

Anh ta nói rằng không thích cô! Ừ! Cứ cho là vậy đi! Nhưng mấy ngày qua anh ta rõ ràng đối xử với cô có hơi tốt một chút, đôi lúc cô cũng rất lằm từng có phải anh ta thích mình không? Nhưng cuối cùng cô cũng chỉ đổi lại ình là một con số không tròn trĩnh, không hơn không kém.

Tuy nói về bề ngoài cô là vô cùng lạc quan, cứ xem như không có chuyện gì xảy ra nhưng thật ra thì cô đã hoàn toàn có chuyện. Đôi lúc tâm tư cứ không bình thường mà nhớ đến ai đó, cứ không bình thường mà quan tâm ai đó. Vậy mà anh ta vẫn cứ hờ hững, lạnh nhạt.

Cô biết cô sẽ không thể nào bước vào trái tim anh, cô cũng biết mãi mãi cô chỉ đứng bên lề cuộc sống của anh. Nỗi đau này cô không muốn chịu đựng nữa, có lẽ cô cần thời gian để quên. Cô bây giờ đã thật sự...buông tay!

56. Chương 58: Tôi Buông Rời!

Vylee cuối cùng cũng hiểu ra, khi giữ một trái tim vốn dĩ đã rạn nứt ở bên cạnh mình là sự đau khổ cho cả hai người. Cô thật sự không có được anh nên sẽ không cố sức giữ lấy nữa. Cô sẽ buông tay!

Những ngày về sau Vylee đã trầm tĩnh hơn rất nhiều, cả nhóm nhìn cô cứ tưởng là cô do vì chuyện cân nặng mà không vui nên đôi lần vẫn cứ an ủi mà cô thì chỉ cười nhẹ cho qua. Có ai biết hai tuần nay cô đã giảm cân thành công rồi! Nhưng rõ chuyện không vui không bắt nguồn từ lý do đó.

Những ngày cô im lặng là những ngày mà cô cố gắng giữ cho tâm trạng mình ở trạng thái ổn định nhất. Cô muốn bình tâm suy nghĩ lại rồi sẽ tìm được hướng đi riêng cho chính bản thân cô. Dù sau cô cũng còn tương lai của mình, còn những thứ mà mình cần phấn đấu.

.....

Vylee đứng trên sân thượng nhìn xuống dưới, nơi có dòng người qua lại, nơi phố xá đông đúc đầy thân quen. Nơi đây cô đã từng sống hết một năm, vui có, buồn có mà đau khổ cũng có.

Vylee đứng lặng người nhìn ra phía xa kia, nhắm mắt lại hít thở tí không khí chỉ còn thuộc về bản thân cô. Cô cứ nhắm mắt như vậy mà đầu hay, phía sau mình đã có bóng dáng thân thuộc đang bước đến. Vylee khẽ mỉm cười “Anh đến rồi à!” Giọng nói mang sự nhẹ nhàng hòa quyện cùng nỗi đau.

Người con trai đó không trả lời, chỉ đứng lặng như vậy mà nhìn cô. Vylee biết anh vẫn thường như vậy, im lặng làm người khác thấy khó chịu nhưng đối với cô từ lâu đã trở thành một thói quen rồi.

“Zinjee à! Anh có thể kể cho tôi nghe về người con gái đó không?” Cô nhẹ nhàng mở mắt ra rồi ngay thơ quay đầu lại nhìn về phía anh. Câu hỏi đó của cô khiến anh bất giác giật mình. Người con gái đó! Những từ này khi nhắc lại tim anh cũng cảm thấy đau nhói.

Anh khẽ nhắm mắt lại, những dòng ký ức chợt hiện về, đã lâu rồi anh không còn thấy người con gái đó nữa. Đã lâu rồi trong ký ức anh cô chỉ còn là kỷ niệm vậy mà đã lâu rồi anh cũng vô thức mà nhớ về cô.

Vylee biết anh đang nghĩ đến chuyện gì, cô không muốn nói nữa, chỉ muốn lặng nhìn anh như vậy. Cảm nhận sự yên tĩnh kia một chút, vì cô biết lát nữa có lẽ sự yên tĩnh này sẽ không còn nữa.

Zinjee bất giác thở dài, mắt vẫn không mở “Em thật sự muốn nghe?” Anh mệt mỏi mà hỏi cô. Vylee đưa cặp mắt trong suốt nhìn anh, Zinjee từ từ mở mắt ra, nhìn thấy đôi mắt đó tim anh quặn thắt, nỗi đau đến khó tả.

“Cô ấy...” Anh kéo dài chữ, đôi mắt vẫn không rời khỏi cô. Rồi bỗng nhiên đưa đôi bàn tay to lớn chạm nhẹ vào gương mặt cô, đôi bàn tay của anh lớn đến nỗi có thể bao hết lấy gương mặt cô. Anh khẽ nhìn cô rất lâu nhưng cô biết trong đôi mắt đó không có hình bóng của mình mà đang hiện diện bóng hình của người con gái khác “Có đôi mắt rất giống em!”.

Lúc lâu anh mới mở miệng nói. Câu nói vừa rồi của anh khiến tâm hồn cho chấn động một chút nhưng cũng nhanh chóng bình tĩnh lại. Nở ra một nụ cười khổ như tự chế nhạo bản thân mình. Thì ra là người con gái

đó có đôi mắt rất giống cô nên lúc nào anh cũng không né tránh mà nhìn thẳng vào cô. Đó cũng chỉ qua là muốn bắt gặp lại hình bóng của người kia thôi. Vậy mà lâu nay nhiều lần cô đã ảo tưởng anh thích cô. Cô đúng là ngây thơ mà.

Anh biết rõ dù cô có đôi mắt rất giống người con gái kia, ánh mắt trong suốt, ngây thơ và thuần khiết đó khiến anh không lẫn vào đâu được nhưng anh cũng biết rõ cô không phải vật thay thế của cô ấy nên sẽ không có sự nhầm lẫn nào ở đây cả.

Vylee im lặng mà nhìn anh, ánh mắt chất chứa đầy sự tổn thương “Cô ấy rất xinh đẹp đúng không?” Giọng điệu của cô nhẹ nhàng hơn bao giờ hết nhưng anh nghe vào lại cảm thấy xót xa. Khẽ gật nhẹ đầu “Ừm! Cô ấy rất xinh đẹp, là người con gái vô cùng dịu dàng, đáng yêu và tốt bụng!”

Vylee khẽ mỉm cười, nụ cười trên môi chính cô là sự cảm thông, chia sẻ cũng là sự tổn thương “Vì thế nên anh yêu cô ấy!” Câu nói này của cô lại khiến anh giật mình, khẽ buông gương mặt cô ra, nhìn về một hướng khác.

Đúng! Anh yêu nét dịu dàng, trong sáng của người con gái đó. Anh không thích những cô gái hay bạo lực và vụn vặt nhưng hình như đối với anh người con gái trước mắt đã sở hữu hết tất cả các nét đó. Cô có trong sáng nhưng không dịu dàng, cô vừa bạo lực lại vừa vụn vặt. Vylee là điển hình mẫu con gái mà anh không muốn tiếp xúc, vậy mà....

Anh im lặng lúc lâu mới nhìn cô “Đúng! Tôi yêu cô ấy!” Sự khẳng định đó khiến trái tim cô một lần lại một lần đau nhói. Vết cắt đó lại rỉ máu, là do cô kiên quyết bắt anh nói mà, sao giờ lại đau khổ hử? Cô thấy trong mắt anh có sự tổn thương cùng niềm yêu thương sâu sắc người con gái đó.

Vylee khẽ nhắm mắt lại, hít vào một hơi như để lấy dũng khí. Từ giây phút này! Giây phút anh tuyên bố trong lòng anh người con gái kia quan trọng nhất thì cũng là lúc cô đã nhất quyết phải bắt ép bản thân mình buông tay và hoàn toàn từ bỏ người con trai này. Vì nếu không sự tổn thương của cô sẽ nhiều đến chất thành chồng luôn cho xem.

“Nam Khánh Phong!” Cô thẳng thắn mà gọi tên anh. Sự chịu đựng trong lòng cô đã vượt quá giới hạn, không thể dịu dàng mà nhẫn nhịn nữa. Nghe thấy tên mình bị người khác gọi tàn bạo như vậy, anh chột giật mình mà nhìn lên. Ánh mắt cô bây giờ là hoàn toàn tức giận.

“Tôi không nói với anh nữa! Nghe này! Anh yêu ai hay ghét ai, những chuyện liên quan đến anh từ nay về sau tôi sẽ không quan tâm đến nữa!” Vylee phẫn nộ là to tiếng nói, đến khi Zinjee định mở lời thì “Anh im lặng nghe tôi nói đi! Sự chịu đựng của tôi vượt hơi quá giới hạn rồi!”

“Zinjee! Anh không yêu tôi cũng được! Nhưng đừng bao giờ đem cái bóng của người con gái đó áp đặt lên một người nào đó! Với họ đây là sỉ nhục anh có biết chưa! Từ nay về sau tôi sẽ không bước vào cuộc sống của anh nữa! Đứng bên lề quan sát tôi cũng sẽ không làm!” Vylee thật sự đã lấy hết dũng khí để nói, bị thương không phải hai chữ giành cho cô.

“Nghe này! Tôi không cần anh trả lời bất cứ câu hỏi gì của tôi cả nhưng mong anh hiểu và biết được rằng khi một người yêu một ai đó mà không được đáp trả lại thì lập tức họ sẽ có hai sự lựa chọn. Một là theo đuổi đến cùng còn hai là từ bỏ để buông tay!”

“Anh cũng biết tôi không phải là người con gái có thể theo đuổi đến cùng nên tránh bị tổn thương tôi sẽ chọn cách buông tay. Từ giây phút này anh sẽ không còn quan trọng trong cuộc sống của tôi nữa! Nhưng hãy nhớ, xem như hôm nay anh làm tổn thương người con gái như tôi thì chắc rằng anh sẽ trả giá đắt! Tôi ra sẵn cái giá cho anh luôn rằng bắt đầu vào một lúc nào đó tôi chắc chắn sẽ có một cô gái đến đòi món nợ ân tình này giùm tôi!”

“Đó là người con gái mà anh yêu thương thật lòng! Nhưng mà tôi chỉ nói vậy thôi, đừng có mà sợ tôi quá rồi không dám yêu một ai nữa! Tôi không đủ bản lĩnh làm anh tổn thương đâu nhưng tôi chắc người con gái đó thừa rồi! Nếu có gặp thì yêu thương cô ấy một chút nghe chưa! Đừng để tôi phải thấy anh sống đau khổ hay làm tổn thương một ai nữa đấy! Rõ chưa!”

“Tôi...” Zinjee định mở lời thì liền bị chặn ngang.

“Bây giờ anh quyết định nói yêu tôi đã quá muộn rồi! Tôi không còn yêu anh cách đây một giây trước rồi! Tôi bỏ anh rồi! Là tôi bỏ anh đó! Từ giây phút này tôi sẽ chính thức tuyên bố! Vũ An Thy này sẽ bước ra khỏi cuộc sống của Nam Khánh Phong! Mãi mãi cũng không bước vào! Nhưng nếu có thiệp cưới thì mời tôi một tiếng! Tôi phải đi rồi! Tạm biệt!”

Vylee hùng hổ tuyên bố rồi bước đi trong ánh nhìn ngơ ngác của anh. Nhưng không phải cô là vậy đâu, chỉ vừa bước ra khỏi đó tinh thần hồ báo vừa rồi đã không còn nữa thay vào đó là “Khánh Phong! Chúc anh hạnh phúc!” Vylee lấy tay lau đi nước mắt trên khóe mi mỉm cười nói.

Đã quá đủ cho sự tổn thương này rồi! Cô phải kết thúc nó thôi! Cô phải bắt đầu lại từ đầu. Đúng! Vừa rồi cô nói cô sẽ bước ra cuộc sống của anh là thật, cô ra đi cũng là thật. Vì cô muốn kết thúc nó, muốn in một khoảng thời gian để bình tâm lại mọi chuyện.

Cô sẽ rời khỏi đây! Đây là quyết định cuối cùng của cô, nơi đây có quá nhiều thứ khiến cô phải vờn vẩn nhưng nếu ở lại đây nó chỉ cho cô một nỗi đau, hoàn toàn không có tương lai. Nên thật là cô phải ra đi thôi! Nhiều đó đã quá đủ rồi.

Cô phải đi rồi! Mấy ngày hôm nay cô đã suy nghĩ rất kỹ, cô sẽ không vì bản thân mà ở lại, như vậy đau khổ sẽ càng đau khổ. Cô sẽ buông tay! Vì cô nghĩ mình không nên bước vào cuộc sống của anh, với lại cô cần thời gian để quên.

Biết đâu ở một nơi nào đó cô sẽ tự nhiên tìm thấy được sự bình yên đích thực, ở một nơi nào đó cô sẽ gặp được một người thật sự yêu thương cô. Rồi biết đâu chừng có ngày cô sẽ dũng cảm đối mặt mà trở về.

Không chừng ở một nơi đó cô nhất định sẽ cảm thấy bình yên và hạnh phúc. Biết đâu vài năm nữa khi gặp lại nhau anh sẽ có cuộc sống của riêng mình. Cô mong và rất mong là như vậy.

Nam Khánh Phong! Sống cho tốt vào! Tạm biệt anh! Người con trai em từng yêu!

57. Chương 59: Sự Xa Cách Đến Kỳ Lạ!

Vylee dạo gần đây rất ích chạp mặt Zinjee, dù sống chung một nhà nhưng cô vẫn cứ tránh mặt anh, chỉ khi giờ cơm mới ngồi ăn chung thôi. Vylee đã chắc chắn và cẩn thận rồi, cô sẽ khóa trái tim mình lại và chia khóa thì cô đã cất ở một nơi không ai có thể tìm thấy được.

Những ngày qua cô suy nghĩ rất kỹ và cô chắc quyết định của mình là đúng đắn khi bây giờ cô vô tình bắt gặp được ảnh người con gái đó đặt bên cạnh giường ngủ anh. Cô ấy rất đẹp, rất trong sáng và đặc biệt ánh mắt thật sự rất giống cô, có đôi chút tinh nghịch, hồn nhiên và lém lỉnh ở đó.

Cô vào phòng ngủ của anh cũng không phải có ý đồ xấu gì chỉ là do cô sợ ý thấy cửa phòng không đóng mà đồ đạc thì xấp lung tung nên vào xem thử và cũng tình cờ bắt gặp bức ảnh đó. Nhìn người con gái trong ảnh có sự gần gũi và thân quen đến lạ, sự gần gũi và thân quen đó khiến tim cô dường như không thổ nổi. Người con gái này cô không thể hận! Một là cô không có tư cách và hai là cô thật sự yêu quý con người này.

Vylee mãi lo ngấm bức ảnh đó mà đâu hay cửa ra vào đã có một bóng dáng quen thuộc đã đứng ở đó. Anh đứng nhìn cô rất lâu, ánh mắt cô ngấm nhìn bức ảnh đó rất dịu dàng và quen thuộc, trong ánh mắt không hề chứa một tia tà niệm nào cả mà sau đó nụ cười còn khê hiện trên môi.

Nụ cười đó! Ánh mắt đó khiến tim anh đau lòng. Cô càng tỏ ra trầm lặng, càng tỏ ra dịu dàng thì anh càng cảm thấy không quen, càng cảm thấy mình có lỗi. Cứ giống như vì anh mà cô trở nên như vậy! Nhưng anh biết rõ sự thật là không! Vì dù Vylee có tổn thương đến thế nào thì sẽ không bao giờ vì ai đó mà thay đổi được cô. Điều đó là không thể.

Vylee nhẹ nhàng đặt khung hình xuống, đưa mắt mà nhìn xung quanh thì bắt gặp hình bóng của anh ở phía cửa. Sự ngạc nhiên trong đáy mắt dần hiện lên rồi cũng mất, ánh mắt cô nhìn anh không chứa gì ngoài cái nhìn bình thường như mọi người vậy. Ánh nhìn đó xa lạ đến đau lòng.

Zinjee biết cô chưa bao giờ nhìn anh như vậy nên hôm nay khi bắt gặp đôi mắt đó, nó khiến anh khó chịu. Cô sao có thể nhìn anh xa lạ như vậy! Cứ như hai người là hoàn toàn không quen biết nhau, chỉ đơn giản là gặp một người bình thường, xa lạ vậy.

Vylee im lặng không nói gì cả, lặng nhìn anh rồi đứng dậy, xoay người rời khỏi. Khi bước đến cửa, cảm thấy bóng dáng đó đã chặn mất cửa ra vào, lúc đó cô mới ngược lên nhìn anh. Ánh nhìn hoàn toàn là sự ngây thơ “Xin lỗi! Có thể cho tôi qua không?” Giọng nói đó hoàn toàn là dịu dàng, hoàn toàn là bình thường đến xa lạ.

Bất chợt nghe phải nó khiến tim anh lỡ nhịp. Zinjee khẽ giật mình! Sao cô có thể nói chuyện như anh là người không quen biết với cô như vậy chứ! Sao cô có thể làm như trong ký ức của cô không hiện diện tí nào là hình bóng anh. Zinjee khẽ nhìn lại cô, trong ánh mắt đó đã không còn hình bóng anh nữa. Hoàn toàn là một thứ gì đó quá xa lạ.

Nó xa lạ đến mức cứ ngỡ như bây giờ người đứng ở đây không phải là cô vậy. Anh còn nhớ cái tính lóc cha lóc chốc của cô khi thấy anh làm gì không vừa ý, cô thì liền phản bác lại ngay “Anh tránh đường ra cho tôi! Không được giành đường của tôi!”

“Tôi không thích! Anh đừng làm!”

“Cái đó là của tôi! Không cho anh lấy!”

“Zinjee! Anh chờ đấy! Tôi sẽ trả thù! Lè!”

Những hình ảnh nghịch ngợm đó của cô bất chợt hiện về, sự đau lòng đến kỳ lạ hiện diện rõ trong anh. “Xin lỗi! Anh có thể tránh ra một chút không?” Giọng nói nhẹ nhàng đó đánh mất hết các dòng suy nghĩ trong anh. Giật mình, trở về hiện thực. Anh quay sang nhìn người con gái này.

Rồi cũng theo bản năng mà nhích người cho cô qua, Vylee nhẹ nhàng bước qua cửa rồi mỉm cười lịch sự “Cảm ơn anh!” Cô khách sáo nói. Trong một phút tim anh lại trở nên đau nhói, người con gái này không phải cô! Vylee ngày trước đâu? Vylee đâu rồi? Sao giờ chỉ còn cô gái xa lạ mà anh hoàn toàn không quen biết đứng ở đây chứ!

Ánh mắt đó là hoàn toàn xa lạ, nụ cười đó là hoàn toàn không quen và cách cư xử đó là hoàn toàn không phải cô. Vylee! Phải chăng cô đã thay đổi.

Vylee hiểu rõ trong ánh nhìn của anh là sự ngạc nhiên về cô. Nhưng rồi thì sao! Đối với cô đã không còn quan trọng vì kể từ ngày cô thẳng thắn tuyên bố cô từ nay không còn liên quan đến anh nữa thì cũng giây phút đó cô đã thật sự bước ra khỏi cuộc đời anh.

.....

Zinjee thật sự không biết mấy ngày nay cô đã làm gì. Chỉ là rất ích nhìn thấy cô, có lẽ là cô tránh mặt anh cũng có lẽ là cô muốn bình tâm lại. Hôm nay không hiểu sao mà nhà cửa cứ trống trơn, mọi người hình như đều ra ngoài có việc nên trong nhà chỉ còn một mình anh.

Hôm đó phòng của anh bẽ bộn như vậy cũng bởi lẽ là vì do anh muốn thu xếp lại, cho bóng hình và tất cả thuộc về người con gái kia cất hết vào trong ký ức. Mấy ngày nay khi bắt gặp thái độ xa lạ đó của cô anh cảm thấy tim mình đau nhói, và có lẽ bây giờ anh hiểu mình thật sự muốn gì và cần gì.

Đang suy nghĩ về Vylee bất giác điện thoại reo lên, nhạc chuông khiến anh giật mình “Zinjee! Nghe điện thoại đi cưng! Bé ngoan sư phụ gọi đó! Nghe đi nha!” Cái nhạc chuông kỳ lạ đó bất giác làm anh nhớ đến cô. Cái nhạc chuông này cô đã từng cài trong điện thoại anh và giọng nói này cũng chính là giọng của cô.

“Này! Sao cô lại nghịch điện thoại tôi?” Anh tức giận mà nhìn cô “Tôi chỉ xem thôi mà! Không cần nổi cáu đến như vậy đâu!” Cô thề lưỡi tình nghịch trên tức anh, không lâu sao chiếc điện thoại của anh reo lên và cái nhạc chuông đó đã phát ra làm anh vừa bất ngờ vừa tức giận.

Nhưng khi anh điềm tĩnh nghe điện thoại xong liền vội vàng gác máy và quay sang quát cô “Vylee! Cô cài cái quái quỷ gì thế hả?” Nhưng khi vừa dứt lời anh mới biết mình chỉ vừa nói với khoảng không trước mắt vì cô đã chạy biến đi từ lúc điện thoại anh rung lên rồi.

Sau này anh đã cài lại nhạc chuông nhưng không hiểu sao mấy hôm nay lại muốn dùng nhạc chuông đó cho nên đã cài lại. Nhìn chiếc điện thoại khẽ rung và tiếng nhạc chuông đó khiến anh bất giác giật mình, có một linh cảm không tốt đang diễn ra. Nhẹ nhàng mà bắt máy.

“Zinjee! Cậu mau ra đi! Vylee sắp bay về nước rồi!”

58. Chương 60: Chương Kết!

Một lần thôi nhé, anh hãy khóc đi!

Để biết con tim mình đã cố gắng quá nhiều.

Phải tập cho quên ngày tháng bên nhau.

Tập cố quên em dù vẫn muốn em về bên anh.

Nhạc chuông bài hát “Mình yêu nhau bao lâu” vang đều bên tai. Vylee bắt chợt giật mình, cô cài bài nhạc này sao! Chính cô cũng không nhớ, nhẹ nhàng lấy điện thoại ra xem. Màn hình điện thoại nhấp nháy, cô nhìn rất lâu, đôi mày thanh tú khẽ chau lại. Ánh mắt chứa một tia hỗn tạp khôn cùng. Cái tên đang phát sáng đó khiến lòng cô chận lại “Zinjee!” Cô khẽ mấp máy môi.

Đã từ bao giờ cái tên này trong điện thoại cô là một điều xa lạ, có lẽ đã rất lâu rồi nó đã trở thành xa lạ. Khẽ thở dài, cái gì đã qua cô không muốn nhắc lại. Dù sao chỉ qua chiến bay hôm nay nữa thôi thì tất cả sẽ lại kết thúc. Cô sẽ đặt một dấu chấm ở đây và bắt đầu lại một cánh cửa mới ở thế giới kia.

Vylee không nói gì, cất điện thoại vào túi sách. Cô quay qua nhìn mọi người “Ai đã thông báo cho anh ấy?” Vylee dò xét nhìn xung quanh. Tất cả đều im lặng, cô cũng không muốn tra hỏi nữa vì giờ đã là vô nghĩa rồi. Vylee im lặng mà nhìn ra hướng khác, nét u buồn hiện rõ trong đáy mắt.

Ở sân bay, có một người đã lặng lẽ rời khỏi.

.....

Anh sẽ không tìm được em nữa đâu.

Em đã đi về một nơi xa lắm.

Nơi mà anh sẽ không thể nhìn thấy được nữa.

Tất cả rồi sẽ kết thúc tại đây.

Tạm biệt anh! Người em thương.

Zinjee cố sức mà chạy đi ra sân bay, sự gấp gáp đến mức ngay cả taxi cũng không kịp gọi mà cầm đầu chạy đi. Cô muốn rời xa anh, thật sự muốn rời xa anh! Chưa bao giờ anh thấy tim mình đau như lúc này! Cảm giác này nghe như nhịp thở chậm lại đến không thể thở nổi.

Bất chợt anh nhớ về cô, nhớ về hình dáng nhỏ nhắn cứ thích chạy lon ton theo mà gây sự với anh “Zinjee! Cho tôi xin cái vé đó đi!” Vẻ mặt nũng nịu đó của cô khiến anh rung động rồi ngay cả khi cô tức giận mà cảnh cáo.

“Zinjee! Đừng gây sự với tôi nữa có được không?”

“Zinjee!”

“Zinjee!”

“Zinjee!”

Tiếng nói của cô như vẫn vang bên tai anh, những ký ức trước đây cứ lần lượt hiện về. Người con gái có nụ cười tinh nghịch và trong sáng đó giờ đang muốn rời khỏi anh. Đã thật sự muốn rời khỏi anh rồi. Anh còn

nhớ câu nói cuối cùng cô nói với anh “Khánh Phong! Tôi phải đi rồi! Tạm biệt!” Không! Anh không muốn nhớ nữa! Với anh giờ đây nó thật kinh khủng.

Anh không muốn cô rời khỏi anh vì anh biết nếu lần này cô đi thì mãi mãi anh cũng sẽ không gặp được cô. Người con gái đó đã muốn từ bỏ sẽ không để ai nắm lại nữa rồi, tim anh chợt rỉ máu. Tại sao khi cô nói những lời đó anh lại không nhận ra rằng cô muốn rời đi. Tại sao khi cô nói những lời đó anh lại thờ ơ cứ xem như bình thường. Tại sao khi mấy hôm nay cô thay đổi thái độ anh lại không nghĩ ra cô đã có ý định muốn đi và tại sao đến bây giờ anh mới biết trong lòng anh, cô thật sự rất quan trọng.

Cảm giác bất an xâm chiếm đầy lòng anh, sự bất lực đến cạn kiệt. Cảm giác này mấy năm về trước anh đã có, đó là lần mẹ anh mất và người con gái anh yêu thương rời đi. Nhưng lần này anh thật sự đau đúng nghĩa! Là đau đến bất lực. Hoàng hôn buông ánh chiều tà, phản chiếu quanh đây là hình bóng một người con trai đang gấp gấp mà chạy đi.

Chạy được một lúc anh chợt dừng lại, đưa mắt nhìn hình bóng trước mắt. Đôi mắt ẩn hiện một tia phức tạp.

.....

“Vylee! Đến giờ lên máy bay rồi!” Haly buồn hui nói với cô. Cả nhóm nhìn cô đầy tiếc nuối “Cậu thật sự phải đi sao? Không ở lại được à?” Royjee đưa cặp mắt ngấn nước mà nhìn cô. Các cô hiểu Vylee rời đi vì lý do gì? Dù mọi chuyện cứ diễn ra như chỉ hai người họ biết nhưng thật ra cả nhóm đều biết. Chỉ đơn giản là vì họ là bạn thân của nhau nên khó có gì qua mắt được họ. Tình bạn của họ thân đến nỗi chỉ cần như đối phương nghĩ gì thì tất cả đều biết.

Vylee im lặng nhìn cả nhóm, một nụ cười nhẹ nở trên môi “Thôi nào! Đừng khóc! Tớ chỉ đi một thời gian thôi! Khi nào nhớ tớ thì qua thăm ha!” Vylee dịu dàng xoa má Royjee và Haly rồi cười nhẹ.

“Có thật là em chỉ đi một thời gian thôi không?” Yue chợt nói khiến Vylee bất giác giật mình. Cô rời tay ra khỏi má Haly và Royjee, ánh mắt chợt chùng xuống. Cô không dám trả lời vì thật sự cô không chắc, có thể là đi một thời gian cũng có thể là không quay về nữa.

Nơi đây cho cô hạnh phúc cũng cho cô nỗi đau, nếu bất chợt một ngày nào đó cô về đây lỡ đâu chừng sẽ gặp anh. Cô không biết khi gặp lại anh trái tim cô sẽ thế nào! Có còn thổn thức như trước đây nữa không hay đã bình lặng lại sau một thời gian ra đi.

Cô chỉ dám chắc mình sẽ về đây khi thật sự quên được anh còn những thứ khác cô đều không dám nói trước. Cần thời gian để quên một người và bắt đầu cuộc sống mới. Có lẽ sẽ rất dài đây.

Vylee khẽ thở dài rồi quay sang nhìn cả nhóm “Thôi! Tớ đi đây! Các cậu保重 nha! Nhớ có rảnh thì qua tìm tớ, tớ sẽ tiếp các cậu mọi lúc, mọi nơi!” Vylee cười tươi trấn an mọi người nhưng trong ánh mắt chứa tia phức tạp.

“Vylee! Cậu đừng đi mà!” Haly và Royjee và Remi dường như đã không kìm chế được nữa mà òa khóc ôm cô lại. Vylee bất ngờ cứng đờ giữa hành động này sau đó gương mặt mới giãn ra đôi chút “Thôi nào! Các cậu muốn tớ khỏi đi sao! Tiền vé máy bay đắt lắm đó! Buông tớ ra đi nào! Đừng giống con nít như vậy mà!” Vylee ra sức mà dỗ dành.

Dễ gần cả một buổi ba cô mới buông cô ra nhưng vẫn còn thút thít mà nhìn. Vylee mỉm cười nhìn các cô “Cười lên xem nào! Đừng tiễn tớ đi bằng nước mắt nha! Như vậy là không may!” Vylee nhìn hai cô nói. Ba cô lúc lâu mới lau hết nước mắt, cố gắng mà gượng cười.

“Các cậu cười xấu thật! Nhưng không sao! Vậy là được rồi! Thôi, tớ đi đây! Tạm biệt! Nhớ giữ gìn sức khỏe nha!” Vylee lau nước mắt cho ba cô rồi mỉm cười “Venjy, Yue hai anh chăm sóc anh em giúp nha!” Vylee vừa nói xong mới bất chợt xoay qua nhìn. Ban đầu ánh mắt cô còn ngạc nhiên những dần đã trở nên bình lặng hơn.

“Thôi được rồi! Em đi đây! Tạm biệt!” Vylee lấy tay vẫy chào rồi bước đi. Lúc cô quay qua đã không thấy Kynlee đâu! Cô không biết anh đi đâu nhưng chắc rằng cái gì cũng có lý do của nó. Rồi mọi chuyện sẽ ổn thôi.

Tạm biệt Việt Nam! Nơi cô đã ghi dấu nhiều kỷ niệm.

.....

Zinjee khẽ ngược lên bầu trời, nơi có một chiếc máy bay vừa cất cánh rồi bay đi. Trong lòng anh có vô vàng cảm xúc đó tả, là đau khổ, là tiếc thương cũng là bất lực. Bất lực nhìn người con gái anh yêu rời xa anh. Zinjee không nói, ánh hoàng hôn buông nhẹ chầy dài hai cái bóng cao lớn đang rồi sau hàng ghế đá công viên.

Người bên cạnh anh chợt lấy tay lên xem đồng hồ “Giờ này có lẽ nó đi rồi!” Giọng nói trầm thấp mang theo chút u buồn. Anh khẽ nhìn sang Zinjee “Nói xem! Tâm trạng cậu thế nào?”

Zinjee im lặng mà nhìn anh. Tâm trạng thế nào hả? Đang cười nhạo anh sao? Rõ ràng là bắt anh thừa nhận cảm xúc của mình mà. “Tâm trạng thế nào! Giờ còn quan trọng sao?” Anh mĩa mai mà nhìn người con trai trước mắt.

Khóe miệng người con trai đó chợt nhếch lên một đường cong hoàn hảo “Đến bây giờ cậu mới biết nó quan trọng! Liệu có quá muộn không?” Người con trai đó chăm chọc nhìn anh.

Zinjee im lặng nhìn lên bầu trời, nơi có những tia nắng của buổi hoàng hôn. Ánh mắt anh chợt trở nên phức tạp “Ừm! Muộn rồi!”

Vừa rồi lúc anh đang chạy đi chợt thấy Kynlee đứng trước mắt anh. Anh dừng bước chân khó hiểu mà nhìn Kynlee. Kynlee chỉ nói một câu “Giờ này cậu đi đã không còn kịp nữa!” So với tâm trạng điềm tĩnh của người con trai trước mặt, anh thì như muốn bốc hỏa “Cậu đến đây để cản đường tôi sao?”

“Đúng vậy! Tôi đến đây để cản cậu làm tổn thương em gái tôi lần nữa!”

Zinjee nhìn sang Kynlee “Vừa rồi cậu nói vậy là sao?”. Kynlee khó hiểu nhìn qua anh rồi chợt cười “Cậu muốn nói chuyện gì? Về chuyện tôi nói cậu làm tổn thương Vylee à!” Kynlee thản nhiên mà trả lời.

Zinjee không nói lại, chỉ im lặng chờ câu trả lời của anh “Cậu nghĩ xem! Nếu cậu đến đó Vylee còn đi được không? Nó đã muốn đi cũng tức nghĩa là nó muốn từ bỏ cậu! Nếu cậu đến đó không phải chỉ làm tâm trạng nó rối loạn hơn sao!” Kynlee nói rồi quay sang nhìn anh. Ánh nhìn như thể thu hết biểu cảm của người con trai này vào mắt.

Lát sau anh lại nói tiếp “Cậu đã xác định được tình cảm cậu giành cho nó chưa mà muốn giữ nó lại! Là thói quen hay là sự thương hại? Nếu là những thứ đó thì tôi khuyên cậu mau từ bỏ đi! Vì em gái tôi không cần những thứ tình cảm không rõ ràng đó!” Kynlee vẫn thản nhiên mà trả lời anh.

Zinjee im lặng lúc lâu, anh nhìn xuống dưới đất, nơi có ánh mặt trời chiếu sáng, soi bóng những hàng cây dưới nền si măng. Ánh mắt lộ rõ một tia kiên định “Còn nếu là tình yêu thì sao?” Anh chậm rãi mà trả lời trong ánh mắt dường như có sự chắc chắn rõ ràng.

“Sao?” Kynlee ngạc nhiên mà nhìn anh nhưng ngay sau đó lại cười “Cứ cho là vậy đi! Nhưng không phải cậu đã nói rồi sao! Giờ đã quá muộn! Sẽ không còn cơ hội cho những kẻ không biết nắm bắt nữa! Đó là cái giá cậu phải trả!”

“Đúng! Cái giá mà tôi phải trả là quá đắt! Vì tôi đã lỡ vuột mất cô ấy một lần nên tôi phải trả giá bằng nửa đời sau chờ đợi!” Zinjee chợt nhìn ra phía xa, giọng nói trầm ấm cùng nét kiên định rõ ràng. Câu nói vừa rồi của Zinjee khiến anh giật mình. Cậu ta nói sao? Cả đời! Cậu ta chấp nhận chờ đợi Vylee cả đời sao? Kynlee nghi hoặc khẽ nhìn qua Zinjee. Trong ánh mắt của anh không chứa tia giả dối, dường như đó là thật.

Đúng! Anh hiểu! Người con trai này nếu một khi yêu ai đó sẽ yêu đến chết đi sống lại, sẽ không dễ dàng từ bỏ. Nhưng cũng vì như vậy nên lúc nào anh ta cũng chậm một bước, Kynlee khẽ thở dài “Nếu cậu nói câu đó sớm hơn có lẽ Vylee sẽ không đi!” Anh tiếc nuối mà nhìn xuống đất.

“Ừm! Nếu tôi nhận ra tình cảm của mình sớm hơn! Có lẽ cô ấy sẽ không đi! Nhưng con người mà! Một khi mất đi mới biết được cái gì quan trọng với mình!” Zinjee cũng nhìn theo hướng Kynlee, nơi có ánh sáng phản chiếu chợt hiện lên nụ cười tinh nghịch của cô gái trẻ.

“Zinjee! Nếu được chọn lại! Cậu có để vuột mất một lần nữa không?” Kynlee chậm rãi hỏi nhưng mắt vẫn cứ nhìn về hướng nào đó xa xăm lắm. Zinjee khẽ im lặng lúc lâu “Sẽ không có cơ hội cho tôi chọn lại nhưng nếu có thể. Tôi nhất định sẽ không để vuột mất cô ấy!” Zinjee trả lời rất chắc chắn trong câu nói có tia kiên định.

Anh dứt lời, cả không gian chìm trong sự im lặng. Bất giác bên tai truyền đến tiếng bước chân quen thuộc. Nhưng giờ khắc này anh đã không muốn quan tâm nữa rồi. Vẫn tư thế đó, anh không nhìn lên mà anh cũng không biết được rằng người bên cạnh đã rời anh đi từ lúc nào.

Lát sau, một cái bóng nhỏ nhắn chãy dày trên mặt đất, rồi bất chợt bên tai truyền đến giọng nói quen thuộc đó “Vây từ nay về sau...đừng để vuột mất nữa!” Giọng nói đó đầy từ tính, sự thân quen và ấm áp đến làm anh đau.

Zinjee nghe xong thì nhanh chóng quay sang. Anh đột nhiên mở to mắt nhìn người trước mặt, hai ánh mắt chạm nhau. Một tia giao động hiện rõ.

Giây phút này anh nghe tim mình ngừng đập.

Cảm xúc ngày kia bỗng chốc quay về.

Người đứng trước mắt là em hay người khác.

Có thể không! Tình yêu lại bắt đầu.

Người con gái đó đang nhìn anh, ánh mắt nhẹ nhàng đến lạ. Anh cảm nhận được sự ấm áp trong đôi mắt đó. Sự ấm áp đó giống như đã rất lâu rồi anh không thể nhìn thấy, cổ họng tự nhiên nghẹn đắng lại. Phải mất rất lâu anh mới có thể tìm được giọng nói của chính mình “An Thy!”.

Người con gái đó không tỏ vẻ ngạc nhiên mà nhìn anh, đó là sự nồng ấm rất dịu dàng, là sự ấm áp đến thân quen. Cô mỉm cười, nụ cười trong nắng chiều thoảng nhẹ như có như không “Là em!” Cô nhẹ nhàng cất tiếng, âm thanh mơ hồ nhưng cũng rất chắc chắn.

Anh mỉm cười nhìn người con gái trước mắt. Bóng chiều soi hai cái bóng dáng đang chìm trong niềm hạnh phúc vô bờ bến đó. Ở phía xa có một đôi mắt khẽ ngăm nhìn rồi dần rời đi.

Hết

.....

Lời nhân vật: Cô phải cảm ơn người con gái đó! Vì nếu không có cô ấy, cô cũng không chắc mình sẽ tìm được tình yêu đích thực tại đây.

Đó là lúc cô vừa định lên máy bay, đang đứng trong dòng người chen chúc mới cảm thấy mình nhỏ bé. Bất giác cô định quay đi thì bỗng chốc có một bàn tay đã nắm kéo cô lại, chưa kịp hiểu gì cô đã thấy mình bị kéo vào trong góc tối, bàn tay mỏng manh cùng động tác nhanh nhẹn đó đã bịt kín miệng cô. Bên tai truyền đến một giọng nói “Cô không cần phải sợ! Tôi là Mina! Tôi sẽ đưa cô đến một nơi, nếu như cô còn muốn đi tôi sẽ không cản!”

Thật ra hôm nay Mina tiện đường đi ngang qua nhà Vylee nhưng không ngờ lại bắt gặp Zinjee đang chạy bán sống, bán chết ra ngoài. Tò mò nên cô đi theo ai ngờ đến công viên cô bất chợt dừng lại khi thấy Kynlee, cùng lúc đó cô lại nhận được điện thoại của đứa bạn “Ê! Mina! Cậu hay tin gì chưa?”

“Gì?” Cô lạnh lùng trả lời “Vylee định bay sang nước ngoài đó!”

“Sao?” Mina ngạc nhiên nói, hôm trước cô cũng nghe Vylee nói sơ qua nhưng không ngờ cô ta lại đi thật. “Cậu có biết bay lúc mấy giờ không?”

“Cùng chung chuyến với mình!”

“Được rồi! Cảm ơn!” Nói rồi Mina lạnh lùng gác máy, nhìn về hướng Zinjee rồi quay lưng bước đi “Đây là điều cuối cùng em có thể làm cho anh! Zinjee ạ!”.

.....

Tình yêu thật ra cũng không nhất thiết phải có được, nhưng hạnh phúc cho người mình yêu thương là cao cả. Có thể bạn nghĩ đó là một điều ngu ngốc nhưng hãy cứ tin, nếu thật sự yêu thương chân thành thì điều đó được gọi là hạnh phúc.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dai-ca-hoc-duong-nao-loan-truong-sca>